

ДЖЕЙМС ПАТТЕРСОН

ПОМИЛКА

МАЙКЛ ЛЕДВІДЖ

КНИЖКОВИЙ
КЛУБ

ДЖЕЙМС ПАТТЕРСОН

Майкл Ледвідж

ПОМИЛКА

КНИЖКОВИЙ
КЛУБ
ОБЩЕСТВО ЧИТАТЕЛЕЙ

Харків
2008

ББК 84.7СПО
П20

Жодну з частин даного видання
не можна копіювати або відтворювати в будь-якій формі
без письмового дозволу видавництва

This edition published by arrangement with Linda Michaels Ltd,
International Literary Agents and Synopsis Literary Agency

Висловлюємо щиру подяку літературному агентству «Synopsis»
за допомогу в придбанні права на публікацію цієї книжки

Переклад з англійської:
«The Quickie» by James Patterson, Little, Brown and Company,
2007, New York, USA

Перекладач *Володимир Горбатько*

Дизайнер обкладинки *Сергій Ткачов*

ISBN 978 966 343 962 4 (укр.)
ISBN 978 0 316 11736 4 (англ.)

© James Patterson, 2007
© Hemiro Ltd, видання українською мовою, 2008
© Книжковий Клуб «Клуб Сімейного Дозвілля», переклад та художнє оформлення, 2008

Джонові та Джоан Дауні — спасибі за все.

1

Пролог

Насправді сюрпризів не любить ніхто...

Розділ 1

Я подумала, що це потрясна ідея — приємно здивувати Пола й несподівано заявитися в обідній час до його офісу на Перпл-стрит.

Я спеціально з'їздила на Мангеттен і вдягла свою улюблену «чорну сукенку». У ній я виглядаю скромно й чарівливо. Цей прикид був доречним і в ресторані «Марк Джозеф Стейкгаус», і взагалі будь-де. Саме цю сукню зазвичай вибирав Пол, коли я питала його: «А що мені вдягти на сьогоднішню вечірку, любий?»

Хай там як, а я відчувала приємне хвилювання й уже встигла спитати Джин, помічницю Пола, чи він на роботі. Але про свій приїзд я її не попередила: вона ж *його* заступниця, а не моя.

І це *його* я збиралася приємно здивувати, а не її.

Звернувши за ріг на своєму «міні-купері»¹, я побачила, як Пол виходить з офісного будинку. Поруч із ним крокувала якась білявка років двадцяти з гаком.

Він аж надто близько тулився до неї, про щось теревенив і гиготів так улесливо-хтиво, що мені відразу ж стало зле.

Білявка була однією з тих розкішних краль, що їх часто можна здібати в Чикаго або ж Айова-Сіті. Висока, з волоссям, що мало платиновий відблиск. На відстані її матова шкіра виглядала бездоганною: ані тобі зморшки, ані прищика, ані плями.

¹ Недешева малолітражка з потужним двигуном і максимальною швидкістю близько 200 км/год. (Тут і далі прим. пер.)

Утім, не все в ній було таким уже й бездоганим. Наприклад, перечепившись через тротуарну плитку своєю дорогою туплею від Маноло Бланік, білявка мало не гепнулась, коли сідала з Полом у таксі, і той ледве встиг утримати її, ухопивши за худючий лікоть під рожевою кашеміровою шаллю. Тієї миті мені здалося, що хтось з усього розмаху всадив мені в груди гостру стамеску.

Я стала за ними стежити. Утім, яке там стежити! Це надто м'яко сказано. Я погналася за ними.

Усю дорогу до Мілтауну я висіла в них на задньому бампері наче гачком причеплена. Коли ж напроти входу в готель «Сент-Реджис» їхнє таксі раптово зупинилось і з нього, посміхаючись, вигулькнули Пол з білявкою, із далекого закутка мого мозку кулею вискочив сигнал і блискавично рушив до ступні, що зависла в нерішучості над педаллю акселератора. У цей момент Пол узяв свою подругу під руку. Мені на мить уявилися їхні перепуджені обличчя, коли вони, як сосиски в бутерброді, опиняться між стіною готелю та капотом мого світло-блакитного автомобільчика.

Проте ця уявна сцена зникла так само швидко, як і з'явилась, а разом із нею зникли й переслідувані. Я безсило заплакала під звук клаксонів — то нетерпляче сигналили таксі, що скупчилися позаду мене.

Розділ 2

Замість негайно пристрелити Пола в одвірках, я дала йому шанс. Навіть не стала розпитувати, чим він займався в обідню перерву в готелі «Сент-Реджис», аж поки ми не сіли вечеряти.

Хтозна, а може, він був там у якихось важливих справах? Недарма ж я нещодавно бачила наліпку на бампері одного авта з таким текстом: «Усяке бува. Навіть дива».

— До речі, Поле, — спитала я настільки невимушено, наскільки дозволяв мені гнів, що розпеченою лавою циркулював у венах. — А що ти робив сьогодні під час обідньої перерви?

Пол явно нашорошився. Навіть нахиливши голову й ледь не продряпавши ножем тарілку аж до столу, я відчувала, як сіпнулася його голова і як він витріщився на мене.

Якусь мить винувато помовчавши, Пол відвів погляд і втупився у свою тарілку.

— Як що? Їв бутерброд на своєму робочому місці, — промимрив він. — Як і завжди. Ти ж знаєш, Лорін, я весь час так чиню.

Пол збрехав мені — відверто й нахабно.

Я мимоволі випустила з руки ножа, і він зі звуком гонга брязнув об тарілку. Чорні божевільні думки — одна чорніша від іншої — умить заповонили мою свідомість. Такого зі мною ще ніколи не траплялось. Я завжди вміла тримати себе в руках.

«А що, як Пол ні на яку роботу не ходив? — подумала я собі. — Просто надурив мене, показавши липовий фірмовий бланк. А сам увесь цей час їздив у центр, щоб порозважатися з дівками. А його співробітники? Може, вони були просто найнятими акторами, котрі мали з'являтися тоді, коли я планувала приїхати?»

— А чому ти питаєш? — нарешті поцікавився Пол — невимушено так, наче нічого не сталося. І це було для мене майже так само боляче, як і бачити його з білявкою біля входу в готель «Сент-Реджис».

Майже.

Не знаю як, але мені все-таки вдалося вимучити посмішку й жодним порухом м'язів обличчя не видати своїх почуттів, хоча в моїй душі лютував ураган категорії «п'ять».

— Просто щоб поговорити, — відказала я. — Треба ж про щось говорити зі своїм чоловіком під час вечері.

ЧАСТИНА ПЕРША

НАСПІХ ПЕРЕПИХНУТИСЯ

Розділ 1

Того вечора, того шаленого, божевільного вечора магістраль Мейджор-Діген була забита автомобілями, а на під'їзді до Тріборо-брідж їх стало ще більше.

Не знаю, що мене дратувало сильніше, поки ми продиралися крізь щільний потік машин: чи то клаксони застряглих у пробці автівок, чи то іспанська музика, що линула з приймача в нашому таксі...

Я їхала до Вірджинії на оплачений моєю конторою семінар.

А Пол збирався на особисту зустріч у Бостоні з одним із найбільших клієнтів своєї фірми.

Єдиною спільною подорожжю, яку ми, сучасне, високопрофесійне й енергійне подружжя Стілвелів, могли собі дозволити на тому тижні, була поїздка в аеропорт ЛаГвардія.

З мого боку відкривався прекрасний вид на Мангеттен. Нью-Йорк, із його височенними вежами зі скла й бетону, виглядав іще величнішим і романтичнішим на фоні чорних грозових хмар, що напливали з-за обрію.

Визираючи у вікно таксі, я пригадала чепурненьку квартиру, котру ми з Полом винаймали колись у Верхньому Вест-Сайді. Пригадалися суботні дні, що їх ми проводили в музеї Гугенгайма та Музеї сучасного мистецтва; мікроскопічне французьке бістро в північній частині Г'юстон-стрит; холодне шардоне, яке ми цмулили «на природі», тобто на пожежній драбині нашої однокімнатної квартири на четвертому поверсі. З пам'яті виринала романтика тих часів, коли ми ще не були одружені, коли наше життя було цікавим і непередбачуваним.

— Поле! — погукала я печальним, майже похоронним тоном. — Поле!

Якби Пол був бабієм, я, скоріше за все, викреслила б зі своєї свідомості той недавній неприємний епізод як щось неминуче й тому не варте особливої уваги. Усі ми з віком стаємо дорослішими, цинічнішими... Зрештою, медовий місяць коли-небудь, та закінчується. Однак у нас із Полом усе було по-іншому!

Ми з ним являли собою одну з тих сентиментальних закоханих парочок, що часто дратують оточення виявами своїх почуттів. Більше того, ми були не просто закоханими, ми ще й були найкращими друзями — водою не розлити. Задушевними однодумцями з ментальністю Ромео та Джульєтти, готовими все життя прожити разом і померти водночас. Ми з Полом кохали одне одного до нестями та шаленства. І це не вибіркові спогади. Саме так воно й було — завжди.

Ми познайомилися, коли були першокурсниками правничого факультету Фордгемського університету. Ми навчалися на одному потоці й належали до однієї соціальної групи, але ніколи до пуття не розмовляли. Я помітила Пола через його надзвичайну привабливість. Він був на кілька років старшим за більшість із нас, трохи серйознішим і трохи стараннішим. Тому я навіть спочатку не повірила, дізнавшись, що він погодився гайнути з нашою компашкою до Канкуна, що в Мексиці, на весняні канікули.

Увечері перед відльотом додому в мене була сварка й бійка з моїм хлопцем; ударившись об скляні двері готелю, я розбила їх і порізала руку. Поки мій кавалер безпомічно озирався й повторював: «Що ж робити, що ж робити?», — біля мене несподівано виріс Пол і, мовити б, узяв ситуацію під контроль.

Він повіз мене до лікарні й залишився коло мого ліжка. І це тоді, коли решта наших приятелів першим же рейсом хутенько змилася додому, щоб не спізнитися на заняття.

Щойно Пол з'явився у дверях моєї палати в мексиканській лікарні, несучи в руках сніданок — молочний коктейль

та газети на закуску, я відразу ж збагнула, який гарний хлопець він був: синьоокий, із фантастично привабливими ямочками на щоках та просто вбивчою посмішкою.

Ці ямочки та коктейль із газетами вразили мене прямісінько в серце.

Чому ж ми докотилися до нинішнього стану? Не знаю. Не можу сказати напевне. Мабуть, ми потрапили в ту рутинну колію, до якої неминуче потрапляють більшість сучасних подружніх пар. Занурившись по вуха у свою нелегку роботу, надміру переймаючись питаннями нашої кар'єри, ми, вочевидь, настільки зациклилися на задоволенні своїх індивідуальних потреб і забаганок, що забули про один дуже важливий факт: ми — сім'я і, перш за все, маємо допомагати одне одному.

Я поки що не стала сваритися з Полом через оту білявку, з якою бачила його на Мангеттені. Мабуть, тому, що не була ще готова до відвертої розмови з ним, не готова раз і назавжди розібратися з нашими стосунками. До того ж я не була цілком упевненою, що він закрутив роман. А може, боялася, що відверта розмова стане початком кінця нашого подружжя. Колись Пол кохав мене; я точно знаю, що кохав. І я теж колись кохала його кожною часточкою свого ества.

Можливо, і досі кохала. *Можливо.*

— Поле... — знову погукала я.

Зачувши мій голос, Пол повільно обернувся. Мені здалося, що він дивиться на мене так, наче побачив уперше за багато тижнів. На його обличчі з'явився винуватий, майже сумний вираз. Він уже розкрив рота, щоб щось відповісти.

Але цієї миті зателефонував його чортів мобільник.

Мені пригадалося, що то я сама по приколу виставила рингтоном мелодію «Втрачена любов». За іронією долі, ця дурнувата пісенька, під яку ми часто бухали та розважалися, стала, насамкінець, дуже доречною характеристикою нашого подружнього життя.

Із ледь прихованою люттю я визвірилася на мобільник. На повному серйозі мені закортіло вихопити клятий телефон з руки Пола та швиргонуту його з вікна за місток — у річку.

Пол зиркнув на номер, і в його очах з'явився вже знайомий мені нещирий вираз.

— Треба поговорити з однією людиною, — сказав він, натискаючи на кнопку.

«Не треба, Поле», — подумала я.

Тим часом наше таксі пірнуло в тунель, і величний мангеттенський краєвид зник з очей.

«Ось вона, — подумала я. — Ось вона — остання крапля.» Він сам зруйнував наші стосунки. А хіба ж ні?

І саме тоді, сидючи в отому таксі, я точно вирахувала той момент, коли можна впевнено сказати: «Усе, кранті. Далі — нікуди».

Це коли навіть *увечері* не хочеться побути разом.

Розділ 2

Коли ми звертали з автостради до аеропорту, удалині зловісно торохнув грім. Літнє небо вмить посіріло; швидко наближалася негода.

Таксі нарешті підвезло нас до термінала «Континентал», звідки я мала відлітати, а Пол і досі щось теревенив по телефону про акції та балансову вартість. Я й не сподівалася, що він зробить над собою зусилля настільки велике, щоб відірватися від розмови й цьомкнути мене на прощання. Коли мій чоловік розмовляє про справи своїм тихим, «бізнесовим» голосом, то хоч із гармати стріляй — однаково він не зупиниться.

Водій перемкнув радіоприймач з іспанської музики на фінансові новини, і я простягла руку, щоб відчинити дверцята. Я злякалася, що коли негайно не вискочу з таксівки, то

дратівливе дзижчання голосу диктора, який огидно-солодким тоном закликав грошовитих людей інвестувати, доведе мене до несамовитого крику.

І я кричатиму до крові в горлі.

До втрати свідомості.

Слава Богу, цього не трапилось.

Навіть не глянувши на мене, Пол помахав мені через заднє вікно, і таксі від'їхало.

Я теж хотіла була махнути на прощання, але не стала й покотила свою валізу крізь вхідні двері.

А через кілька хвилин я вже сиділа в барі, чекаючи, поки оголосять мій рейс, і гадала невеселі думки. Відсьорбнувши коктейлю, я витягнула з сумочки квиток.

З гучномовців угорі лунала недолуга естрадна обробка пісні групи «Клеш», яка називалася «Мені піти чи залишитись?» Ні, ну ви тільки погляньте! Упорядник цієї музичної збірки, він що — телепат? От гад! Піддивився мені в душу та знайшов підходящу мелодію мого дитинства.

Добре, що тоді я була розлюченою й заведеною, а то неодмінно відчула б себе старою шкапою та впала б у депресію.

Злегка торкнувшись рота квитком, я взяла й картинно порвала його. Після чого залпом допила коктейль.

А потім витерла сльози скатертиною, що нею було накрите стіл.

Треба приступати до плану «Б».

Ясна річ, у мене будуть неприємності. Великі неприємності, а не якісь там штучки-дрючки.

Проте мені було начхати. Надто часто й надто довго Пол нехтував мною.

І я зробила дзвінок, який досі не наважувалася зробити.

Потім викотила валізу назад, заскочила в перше-ліпше таксі й назвала водієві свою домашню адресу.

Коли ми від'їжджали від аеропорту, на скло впали перші краплини дощу, і в моїй уяві враз постала така картина:

у темні води річки поволі та невідворотно занурюється щось велике, масивне — усе глибше та глибше.

Мабуть, уперше за тривалий час я повелася відчайдушно, безтурботно й нерозсудливо.

Розділ 3

Коли я ввійшла до свого темного порожнього будинку, уже лило ніби з відра. Скинувши промоклий діловий костюм і вдягнувши стару спортивну куртку та джинси, я відчула незначну полегкість.

А коли ввімкнула стереозапис, щоб насолодитися товариством блюзмена Стіві Рея Вогена, то відчула себе ще краще.

Потім вирішила не вмикати світла, а натомість дістала зі стінної шафи припалий пилом коробок зі свічками з ароматом квітів.

Будинок досить швидко став скидатися на церкву, а радше — на помешкання в одному дурнуватому відеокліпові Мадонни, де повсюди висять штори. Така асоціація надихнула мене ввімкнути на своєму айподі пісню «Я тебе вдягну» у виконанні її поп-величності й вивернути звук на всю котушку.

За двадцять хвилин у дверях задзеленчав дзвінок — то привезли відбивні з ягнятини, що їх я замовила дорогою додому.

Я забрала в хлопця-посильного брунатний пакуночок, пішла на кухню, нарізала часнику з лимоном та налила собі склянку «Санта-Маргеріті». Потім розігріла картоплю й почала накривати на стіл.

Для двох.

Після взяла пляшку «Санта-Маргеріті» й пішла нагору. Саме тоді я й помітила настійливе блимання червоного індикатора на своєму автовідповідачеві.

— А, привіт, Лорін. Це доктор Маркузе. Я саме виходжу з офісу й просто хотів повідомити, що ваші результати ще не прийшли. Розумію, ви чекаєте, тож щойно ми матимемо інформацію з лабораторії, я дам вам знати.

Відповідач клацнув і замовк. Відкинувши назад волосся, я глянула на себе в дзеркало й помітила легенькі зморшки на лобі та в куточках очей.

Уже минуло три тижні, як затримувалося моє місячне. Зазвичай це не є проблемою.

Та от тільки річ у тім, що я вважала себе безплідною.

Результати, про які говорив мій чуйний гінеколог, доктор Маркузе, стосувались аналізу крові й ультразвукового тесту. Саме він наполіг, щоб я пройшла це обстеження.

Ну от! Не встигла я переварити одну неприємність, а тут ще одна настапає їй на п'яти й дихає в потилицю.

«Цікаво, що розвалиться першим — моє здоров'я чи мій шлюб?» — подумала я.

— Спасибі, що з'явилися, докторе Маркузе, — промовила я у відповідач. — Ви, як завжди, дуже вчасно.

Розділ 4

Моє серце тьохнуло й занило. *Вечеря на двох. І Пола серед цих двох не було.*

Допивши призначену мені склянку вина, я зробила єдину розумну річ, котру можна було зробити за тих обставин: узяла пляшку з вином і пішла з нею нагору.

Там я налила собі третю склянку, витягла свою весільну фотографію та всілася на ліжко.

А потім сиділа, сьорбала вино й витріщалася на Пола.

Спочатку я не звернула особливої уваги на зміну в поведінці свого чоловіка, яка сталася після його останнього службового підвищення, коли він здобув дуже відповідальну посаду, пов'язану з напруженою працею. Звісно, я розумі-

ла, що постійна напруга на роботі неминуче дасться взнаки, але я знала також, що кредитне фінансування було його спеціалізацією. Пол не раз казав мені, що це — його покликання і що ця робота добре йому вдається. Принаймні саме так він характеризував себе з професійного боку.

Тому я й не надала великого значення, коли Пол дещо відсторонився від мене, коли раптом почав уникати сидати разом зі мною за стіл, виявляв байдужість у ліжку. «*Увага й зосередженість потрібні йому на роботі*», — міркувала я. І заспокоювала себе: це ж ненадовго. Зараз він прищепив себе, щоб досягти успіху, а потім — розслабитися. Або зазнає невдачі, бо бува й таке. Тоді я залижу його рани, і ми повернемось до колишнього, нормального ритму життя. І знову мене тішитимуть і його ямочки на щоках, і його чарівна посмішка. І ми знову станемо друзями-нерозумийвода.

Я витягла шухляду нічного столика й дістала звідти свій браслет-амулет. Його купив мені Пол на мій перший після нашого весілля день народження і не де-небудь, а в престижному дитячому магазині «Лімітед Ту». Я мала їх уже шість, але цей, найперший, був найулюбленишим — сердечко зі штучного діаманта. «На знак мого кохання», — сказав Пол, даруючи мені браслетку.

Не знаю чому, але ці нехитрі дрібнички, що були сентиментальним виразом щирого хлопчачого кохання, важили для мене в мільйон разів більше, ніж обіди в дорогих та престижних ресторанах, куди водив мене Пол, щоб відсвяткувати день моїх народин.

Цього року Пол повів мене до нового супермодного закладу «Пер Се», що відкрився в Тайм-Ворнер-Центрі. Але я так і не дочекалася подарунку — навіть після крем-брюле.

Він забув купити мені амулет. Забув або просто не схотів. І це стало першою ознакою справжньої біди.

І біда не змусила на себе довго чекати: вона прийшла у вигляді молодої білявки, з якою я бачила свого чоловіка

коло його офісу на Перпл-стрит і яку він водив до готелю «Сент-Реджис».

І про яку Пол нічого не сказав, нахабно збрехавши мені в обличчя.

Розділ 5

Я саме була на кухні, розкладаючи рожеві відбивні по сковороді з олією, що шипіла й стріляла, аж раптом хтось сильно постукав у вікно задніх дверей. Від несподіванки мій зголоднілий шлунок перестав бурчати й замовк. Я глянула на годинник мікрохвильовки.

Рівно одинадцять.

Нарешті. «Нарешті він прийшов», — подумала я, витерши з лоба піт кухонним рушником і підходячи до дверей. Це не сон. Це дійсно відбувається. Наяву.

Прямо тут.

Просто зараз.

Я глибоко-глибоко вдихнула повітря й відсунула засув.

— Привіт, Лорін.

— І тобі привіт. Чудово виглядаєш. Просто потрясно.

— Жартуєш? Я змок до нитки.

Краплі дощу, що їх занесло вітром на кухню, розсипалися по кахляній підлозі сузір'ям блискучих і мокрих зірок.

І тоді він увійшов. Вірніше, заповонив собою весь дверний проріз.

Його трапецієподібна постать висотою шість із лишком футів погано вміщалася в коридорі. У світлі свічок я помітила, що він нещодавно підстригся; його коротке волосся мало колір мокрого піску в тих місцях, де воно було найкоротшим.

Знову налетів вітер і кинув мені просто в обличчя дурманний запах одеколону, дощу та шкірянки, у якій мій гість приїхав до мене на мотоциклі.

«Здається, в одному зі своїх ток-шоу Опра Вінфрі присвятила пару годин такому психологічному стану», — подумала я, відчайдушно намагаючись знайти хоч якісь слова. Безневинний флірт на роботі, що призводить до пристрасного захоплення, котре зумовлює тісну дружбу, яку стараються не афішувати і яка, своєю чергою, спричинюється до... До чого? Утім, я й сама не знала, як це назвати.

Я знала, що дехто з моїх колеганок безневинно фліртує в офісі, але сама завжди будувала високий мур, коли мені доводилося по роботі мати справу з чоловіками, а особливо з такими привабливими та гуморними, як Скотт. Сама думка про флірт викликала в мене відчуття провини.

Проте Скоттові якимось чином удалося перебратися через цей мур і проникнути крізь мою лінію оборони. Може, тому, що — попри свої розміри та привабливість — було в ньому щось щире й нелукаве. Чи, можливо, тому, що він поводився зі мною офіційно. Навіть старомодно — у найкращому сенсі цього слова. А може, через те, що його присутність у моєму житті збільшувалася пропорційно зменшенню присутності в ній Пола.

А крім цього, було в тому чоловікові щось приємно-загадкове, щось приховане під поверхнею, і воно вабило мене до нього.

— Так, отже, це й справді ти? — пожартував Скотт, нарешті порушуючи тишу. — Стривай, ледь не забув.

Тут я вперше помітила в його руках мокру коричневу сумку. Він знічено почервонів і дістав з неї якусь іграшку. То було Біні Бейбі — плюшеве звірятко фірми «Той Вернер». Воно мало вигляд брунатного цуценяти. Я поглянула на бирку. Його звали «Беджиз»¹. Потім подивилася дату народження — 1 грудня.

Від подиву в мене аж щелепа відвисла.

¹ У цих модних свого часу іграшках бирка з іменем уважалася важливим аксесуаром.

Це ж мій день народження!

Я завжди намагалася знайти плюшеву іграшку зі своїм днем народження, але мені не щастило. Скотт про це дізнався — і знайшов.

Я поглянула на цуценя. І тієї ж миті пригадала, як Пол забув купити мені подарунок на день народження. Усередині мене щось хруснуло, наче тріснула тоненька льодяна бурулька, і я заплакала.

— Ти що, Лорін, не треба! — запанікував Скотт. Він був підняв руки, щоб обійняти мене, але враз зупинився, наче впершись у якусь невидиму стіну. — Слухай сюди, — сказав він. — Мені тільки й бракувало, щоб якимось чином завдати тобі болю. Це вже занадто. Не слід мені було цього робити, це точно. Я краще... я краще піду, добре? А завтра побачимося — як завжди. Я принесу каву «Бокс О'Джоу», ти — булочки з корицею, і ми більше не згадуватимемо сьогоднішнього вечора, гаразд?

Не встигла я рота розтулити, як Скотт відчинив двері і зник у темряві.

Розділ 6

Слухаючи, як шкварчить м'ясо на пательні, я дещо мелодраматичним жестом узяла кухонний рушник і витерла сльози. Що я накоїла? З глузду з'їхала, чи що? Скотт мав рацію. Що то, в біса, навверзлося мені в голову? Я стояла, тупо витріщившись на калюжки води, які лишилися після нього на підлозі секунду тому.

Не тямлячи себе, я вимкнула плиту, вхопила сумочку, рвучко розчинила двері й вискочила надвір — у темряву.

Коли я, хапаючи ротом повітря, наздогнала Скотта, він якраз сідав на свій мотоцикл за півкварталу від мого будинку.

У сусідів засвітилося. То було помешкання місіс Вотерс — найбільшої пліткарки в наших краях. Що вона скаже, коли

побачить мене? Скотт помітив, що я нервово зиркаю на вікна сусідського будинку.

— Ось, одягни, — сказав він, подаючи мені свій мотоциклетний шолом. — Не передумай цього разу, Лорін. Просто сідай — і поїхали.

Я вдягла шолом, і цієї миті мені в ніздрі знову — ще дужче — вдарив запах одеколону Скотта, котрий саме почав заводити свій червоний гоночний «дукаті». Мотоцикл завівся й оглушливо заторохтів.

— Сідай, — заволав Скотт, протягуючи мені руку. — Хутко!

— А чи безпечно їздити на мотику під час дощу? — спиталася я.

— Страшенно небезпечно, — вишкірився Скотт своєю невідпорною посмішкою й дав газу.

Я швидко скочила позаду нього й обхопила його руками за талію. Не встигла моя голова схватись у Скотта між лопатками, як мотоцикл заревів і рвонув угору по схилу, уносячи мене геть від моїх болісних сумнівів та від завидючих очей сусідки.

Розділ 7

Мабуть, я продряпала нігтями шкірянку Скотта наскрізь, відчайдушно чіпляючись за життя. У моєму животі холонуло, коли ми потрапляли в ковбаню, а коли мотоцикл підскакував, натрапивши на пагорбок, то мені здавалося, що мозок ось-ось проб'є дах мого черепа й вискочить із голови. Ми мчали вперед, залишаючи позаду калейдоскопічні й хаотичні картини залитого дощем світу.

Я подумки вилаяла себе за те, що не написала прижиттєвого заповіту, щойно заднє колесо мотоцикла занесло, коли ми в'їжджали при в'їзді на автостраду Соу-Мілл-Рівер-паркей. Коли ж ми виїхали на автостраду, то Скотт дав такого чаду, що я подумала: «Усе, гаплик!»

Я відсапнула й наважилась розплющити очі тільки тоді, коли мотик стишив хід: то ми з'їжджали з автостради Генрі-Гадсон-парквей до Рівердейлу — елітного мікрорайону в Бронксі.

Несамовито ревучи, наш мотоцикл злетів униз схилом і вповільнив рух лише тоді, коли ми виїхали на вулицю з темними особняками, що ховалися за високими парканами та воротами. Спалахнула блискавка, і в її світлі я побачила неподалік широке срібне плесо річки Гудзон, а на протилежному боці, якраз напроти нас, — величні постаті берегових скель Нью-Джерсі.

— Мерщій, Лорін, — сказав Скотт, несподівано зупиняючи мотик і зіскакуючи з нього. Махнувши рукою, щоб я йшла слідом за ним, він закрокував по брукованому під'їзду до величезного, як супермаркет, особняка в колоніальному стилі.

— Ти тут мешкаєш? — гукнула я йому, скидаючи шолом.

— Типу мешкаю, — відповів Скотт і знову махнув мені рукою, щоб я не відставала.

— Тобто?

Я пішла за ним до окремо розташованого гаража на три авта, який майже не поступався розмірами самому будинку. Усередині стояли «порше», «бентлі» та «феррарі» того самого кольору, що й мотик Скотта.

— Невже вони — твої? — вражено спитала я.

— Якби ж то, — відповів Скотт, підіймаючись сходами. — Вони, скоріше, мої підопічні. Просто я сторожую будинок свого друга, от і все. Ходімо, зараз я принесу рушники.

Я пройшла слідом за ним до невеличкого помешкання на кшталт мансарди, розташованого над гаражем. Перед тим як зайти до ванної, Скотт відкрив дві бляшанки пива «Будвайзер» і ввімкнув музику. Крізь панорамне вікно було видно збурену штормом річку, і цей пейзаж скидався на величезну картину.

Кинувши мені пухнастого рушника, Скотт завмер в одвірках ванної, ніби вражений у серце моею красою. Точнісінько так він дивився на мене в коридорі, на стоянці та на сходах у робочий час.

У його мигдалеподібних очах відбилося щось схоже на благання.

Уперше я наважилась відповісти поглядом на погляд. І відсюрбнула холодного пива.

Та раптом випустила бляшанку, бо збагнула, наскільки сильно приваблював мене Скотт. Просто божевілля якесь, їй-богу. Колись, іще школяркою, на літніх канікулах у Спрінг-Лейк, я познайомилася на Джерсі-Шор з одним хлопцем. Він здавав напрокат велосипеди, і, скажу вам, мабуть, жоден знаменитий гонщик-велосипедист не тренувався того літа так заповзято, як я.

Й одного разу, у п'ятницю, що стала найцікавішою та найважливішою п'ятницею з тих, які мені доти довелося пережити, цей хлопець запросив мене провести з ним вечір на пляжі.

У кожного в житті неодмінно буває хоч один щасливий момент, еге ж? Мить, коли якимось магічним чином ненадовго поєднуються краса навколишнього світу й краса емоцій у твоїй душі.

Саме таким моментом мого життя й був отой вечір на пляжі.

Так приємно все це згадувати... Мій перший справжній кайф від випитого пива, шум океанських хвиль, вечірнє бірюзове небо, мовчазний дотик руки хлопця, котрий був трохи старшим за мене... Мені було тоді шістнадцять. Коли я спустила бретельки купальника з плечей, що вже встигли трохи засмагнути, то в мене з'явилося відчуття необмежених можливостей; моє молоде пружне тіло завмерло в солодкому очікуванні незвіданого.

«Так он кого нагадав мені Скотт», — подумала я, вдивляючись у його очі, що світилися пристрасстю: він нагадав мені Майка, хлопця з Джерсі-Шор; він наче повернув мене на отой океанський пляж, де не було ні важкої роботи, ні біохімічної біопсії, ні зрадливих чоловіків із білявками руч-об-руч.

У цей сум'ятний, важкий та гівнячий період мого життя мені раптом понад усе на світі закортіло повернутися ра-

зом із ним у минуле. І знову стати шістнадцятирічною дівчинкою.

Тим часом Скотт стояв навколішках, витираючи розлите мною пиво. Я схвильовано вдихнула, простягла руку й прошепотіла, погладивши його по голові:

— Ти такий гарний...

Скотт підвівся й ніжно торкнувся руками мого обличчя.

— Ні, це ти — гарна, — стиха мовив він. — Ти — найвродливіша жінка, яку я коли-небудь зустрічав, Лорін. Поцілуй мене. *Будь ласка.*

Розділ 8

Колись ми з Полом дуже любили повжарюватися, хлібом не годуй. У перші місяці нашого знайомства ми буквально не злазили одне з одного. А коли летіли до Барбадосу, де збиралися провести свій третій медовий місяць, то навіть примудрилися трахнутися в туалеті літака, таким чином ставши повноправними членами клубу «На сьомому небі»¹, куди жартома приймали всіх, хто міг аргументовано довести, що мав секс у літаку на висоті не менше ніж за милю над землею. Але кохатися зі Скоттом було просто небезпечно для здоров'я.

Більш аніж півгодини ми просто цілувалися та пестили одне одного, і з кожним розстебнутим гудзиком, з кожним знятим предметом одягу моє серцебиття та дихання ставали дедалі частішими. Тож коли Скотт стягнув мою сорочку й припав губами мені до живота, я ледь не до крові прикусила губу, щоб не заволати.

Потім він відстебнув гудзик на моїх джинсах. Цієї миті з мене вирвався якийсь нелюдський, майже тваринний стогін. Від кайфу я ледь не зомлівала — і мені це подобалося!

¹ «Mile High Club».

Ми тупцювали з кімнати в кімнату, стягуючи одне з одного одяг, палко обіймаючись і жадібно хапаючи повітря спраглими ротами. Мені так довго цього бракувало — цих ніжних дотиків, цих пестощів... Можливо, я просто потребувала чоловічої уваги та чуйності.

Достоту не пам'ятаю, як і коли ми опинилися в його ліжку. Пам'ятаю лише, що в якийсь момент блискавка влучила у двір так близько від будинку, що той аж затрясся в унісон з ліжком, яке ми розгойдували своїми тілами.

Може, то Господь надсилав мені попередження?

Але сумніваюся, що ми звернули б на нього увагу, навіть якби знесло дах над нашими головами.

А потім я лежала собі на стьобаній ватній ковдрі й тремтіла, ніби в пропасниці. Мої щоки та шию вкрили рясні краплини поту, а в грудях нило. Скотт, лежачи поруч і важко дихаючи, сказав під завивання вітру за вікном:

— Боже мій, Лорін, ти — просто неймовірна!

Я перелякалася, що зараз він підведеться й запропонує відвезти мене додому. Одначе Скотт скрутився калачиком, поклав свою голову мені на плече — і в мене відійшло від серця. Ми лежали в темряві, притиснувшись одне до одного розпашілими тілами, я вдивлялася в його золотисто-каштанові очі, а він ніжно гладив моє обличчя й волосся.

— Сходжу, помиюся в душі, — мовив нарешті Скотт. Коли він рвучко підвівся, його довгі м'язисті ноги раптом прогнулися від втоми, і він аж заточився. — Ось бачиш! Мені терміново треба поставити крапельницю з допінгом.

— Щойно відвезеш мене, заскоч до пункту невідкладної допомоги, — зауважила я й посміхнулася.

Коли Скотт пішов у душ, мені тільки й стало сили, що покласти голову на подушку. Коли він увімкнув світло, я побачила його в дзеркалі. Він був прекрасний, клянусь Господом Богом.

На його спині й боках крутими пагорбами випинали м'язи. Він наче зійшов з рекламного щита фірми «Келвін Кляйн».

«Усе було чудово... просто бездоганно», — подумала я. Навіть ліпше, ніж коли-небудь могла собі уявити. Це був якийсь шалений секс, однозначно, але водночас — дуже ніжний. Ніколи не думала, що Скотт виявиться таким ласкавим, що в нас із ним вийде така прекрасна фізична й емоційна близькість.

Я збагнула, що це неодмінно мало трапитись, не могло не трапитись, бо мені це було потрібно. Згоряти від шаленства, а потім — утішатися ніжністю. Безтурботно сміятись і лежати поряд із чоловіком, якому я подобалась і котрий уважав, що я — якась особлива.

«Жодних докорів сумління!» — подумала я, почувши ще один удар грому.

Що йде на користь незаміжній дівчині, корисне також і для спраглої чоловічої ласки домогосподарки. І навіть якщо це ніколи більше не трапиться — а воно, мабуть, більше не трапиться, не має трапитись, — то все одно варто було спробувати.

Розділ 9

Сидячи в тісному темному салоні своєї «тойоти-кемрі», припаркованої за півкварталу на північ від мансарди над гаражем, Пол Стілвел зачудовано витріщився на червоний мотоцикл Скотта, висвітлений спалахом чергової блискавки.

Загалом, він уже бачив колись цю модель «дукаті» в журналі «Форчун» у розділі «До вашого відома». Це була неймовірно коштовна іграшка для схиблених на техніці товстосумів. Такий байк могли дозволити собі хіба що якась кінозірка чи сміливий нащадок-відчайдух багатого європейського судновласника.

«Або такі ошчасливлені долею мудаки, як Скотт», — подумав Пол, уп'явшись очима в мотик, своїми контурами схожий на реактивний винищувач. Червоний мокрий «ду-

каті» блищав, як хтиві губи красуні, підведені помадою з блиском.

Його м'язи напружились, коли він, нарешті, відірвав погляд від мотоцикла та знов узявся переглядати світлини, що зберігалися в пам'яті його «мотороли».

Пол зупинився на фотографії, яку він зробив тиждень тому, стежачи за Скоттом, коли той повертався додому з роботи: Скотт сидів на мотоциклі, що зупинився біля світлофора. Суцільний шолом на його голові був трохи зсунутий на потилицю. Стрункий, дужий та виключно-самовпевнений — зовсім як та дорога машина межі його ніг.

Пол захопнув мобільник і став невідривно дивитися крізь дощ на освітлене вікно над гаражем.

Потім відхилився й узяв з-під заднього сидіння гольфовий кийок Ping-3. Він був замашний і добре відцентрований.

Дивлячись на важкий залізний наконечник розміром з кулак, Пол знав, що йде на відчайдушний крок. Але що накажете робити, коли чужинець вдирається до вашої домівки й забирає те, що вам належить?

«Зараз над усім нависла загроза», — нагадав він собі. Усе, заради чого він так старанно працював, могло тепер прослизнути як пісок крізь пальці.

Раніше треба було думати. Зробити так, щоб цього не сталося. Запобігти. А тепер уже пізно скиглити, і нині всі ці «треба було» та «запобігти» не важать геть нічого, чи не так? Залишалась одна дилема: *дозволяти* цьому вилупку й далі викидати коники чи *не дозволяти*?

«Ні, — подумав Пол, вимикаючи запалення. — Є тільки один вихід: треба покласти цьому край».

Дощ періщив по даху його «тойоти». Сховавши мобільник у кишеню, Пол глибоко вдихнув. Повільно, майже церемоніально рішучою рукою в чорній рукавичці він узявся за держак прекрасно відцентрованої ключки.

«Завданнячко не з легких», — міркував він, розчиняючи дверцята авта й виходячи під зливу.

Розділ 10

— *І що тепер?* — грайливо спитав Скотт, виходячи з душі й натягуючи шкірянку на голий торс.

— *А тепер* здивуй мене, — сказала я. — Мені подобаються сюрпризи.

Скотт нахилився й узяв мою ліву руку. Потім поцілував мене в те місце, де зазвичай вимірюють пульс, — і в очах у мене затьмарилося.

— Ну як? — спитав він, посміхаючись.

— Непоганий початок, — відповіла я, ледве звівши подих.

— Ти побудь тут, а я поки змотаюся на нічний ринок. У мене скінчився свіжий салат і оливкова олія, — сказав Скотт, підводячись. — Ти ж не проти, щоб я швиденько приготував нам пізню вечерю, еге ж? У мене є просто потрясні телячі відбивні, я купив їх учора на Артур-авеню. Я приготую тобі соус за рецептом моєї матусі. Смакуватиме краще, ніж соус Рао.

«*Оце так!*» — подумала я, уявивши Скотта у фартуху. Чоловік — і куховаритиме спеціально для мене?

— Навіть якщо не сподобається, однаково — страждатиму, але їстиму, — відповіла я, зголодніло ковтнувши слину.

Скотт розчинив був двері, але раптом зупинився, обернувся й пильно подивився на мене.

— Що? — спитала я. — Передумав куховарити?

— Та ні. Просто я... — почав Скотт і затнувся. — Просто я радий, що в нас сьогодні все так гарно вийшло, Аорін. Я не був певен, що ти наважишся. І радію з того, що ти така зробила це. Що ми це, нарешті, зробили.

«*Клас!*» — подумала я, посміхнувшись, коли він зачинив за собою двері. І поглянула на збурену вітром річку Гудзон. — Мабуть, Скотт таки мав рацію: живи одним днем. І залишайся вічно молодим. Безтурботним. Може, і я з часом звикну так жити».

Я зиркнула на свій годинник. За першу ночі. Цікаво, де б я зараз ночувала, якби не передумала їхати? У штаті Вірджинія, у тісному номері готелю «Маріотт».

«Вибач, Поле, — подумала я. — Але не забувай: ти перший почав».

Я вирішила йому зателефонувати й відразу з усім розібратися. Момент для з'ясування стосунків був найсприятливіший. Хіба ж Пол не любив шарад?

«От і пограймо в загадки», — поміркувала я й, перекотившись на протилежний бік ліжка, намацала сумочку та витягла з неї телефон.

Розділ 1 1

«Нарешті! Привіт, Скоттику! — подумав Пол, коли через бокові двері гаража з'явився Скотт Тайер. — Ходи сюди, мій хлопчику».

Передбачливо вдягнувшись у чорне, Пол сховався під оповитою плющем стіною неподалік гаража. Він знав, що його не буде видно, тим більше що дощ лив ніби з відра.

Побачивши, як Скотт перетнув під'їзну алею та вийшов на вулицю, Пол підняв кийок. Час показати цьому сучому синові, що він зайнявся не тим, чим слід.

До Скотта залишалося десять футів. П'ять.

І раптом — який жах! — звідкись зарепетувала музика! Минула якась мить, перш аніж Пол збагнув, що музика лунала з кишені його куртки. То загравав його мобільник!

«Ні! Тільки не це!» — розпачливо промайнуло в голові Пола, і він мерщій засунув руку в кишеню, щоб прикрутити оту дурнувату пісеньку «Втрачена любов». Як же, в біса, він забув залишити свого мобільника в авті?!

І в той момент, коли Пол похапцем нишпорив у своїй кишені, на нього в темряві з усього розмаху налетів Скотт. Із забитими памороками невдаха Пол гепнувся спиною в багнюку.

А коли підвів очі, то побачив перед собою здивоване обличчя Скотта.

— Ви?! — отетеріло видихнув той, відбуцнувши черевиком кийок для гольфа, що його Пол випустив з рук, коли падав. Потім підняв Пола так, що в того ноги відірвалися від землі, та швиргонув у повітря. Описавши дугу, месник-невдаха верескнув і боляче загатився в щось спиною. То був «дукаті». Від удару мотоцикл перекинувся, зверху на нього впав Пол, і разом вони утворили жалюгідну купу.

— Якби я вас не знав, то міг би подумати, що ви збиралися заподіяти мені шкоду, містере Стілвел, — мовив Скотт, навіть не засапавшись і оком не змигнувши. Потім підняв кийок із землі й повільно наблизився до Пола. — А такою штукою можна завдати серйозної шкоди, — вів далі Скотт, помахуючи кийком, наче погрозово докоряючи пальцем неслухняній дитині. — Ось давайте покажу, як це робиться.

Розділ 12

Заклякнувши від несподіванки, я дивилась на вулицю перед гаражем, ледь не притискаючись носом до скла.

І не йняла віри баченому. *Ні, цього не може бути... Цього просто не повинно бути!*

Невже то й справді був Пол?!

Невже вони зі Скоттом дійсно б'ються?!

Я підбігла до вікна, щойно почула, як із тріском на землю впав мотоцикл. І враз залякла від переляку й несподіванки, не вірячи своїм очам і не в змозі й пальцем поворухнути.

«Звісно, то був Пол», — подумала я й почала розмотувати в пам'яті клубок подій. Яка ж я дурепа! Ми зі Скоттом поводитися вкрай необачно. Обмінялись е-мейлами.

А я навіть занесла Скоттів номер у свій мобільник. Ясна річ, що Пол просто не міг не почати стежити за нами.

Гостре відчуття провини пронизало мене. Я здригнулася від страху.

Що ж я накоїла та що я собі думала?

Кілька тижнів я мучила себе, уявляючи Пола з отією білявкою. Кожної ночі мені ввижалося, як вони кохаються в номері готелю «Сент-Реджис». Тільки обдурена дружина може збагнути, який усепоглинаючий біль я переживала.

Але уява — то одне.

Реальна ж зрада заради помсти — то вже зовсім інше.

А я щойно зрадила чоловіка — похапцем пошморгалася, Господи, прости мене!

Безпорадно стоячи біля вікна, я спостерігала, як Пол і Скотт б'ються, насакаючи один на одного. Трохи згодом бійка перемістилася поза межі мого поля зору: за оповитою плющем стіною мені майже нічого не було видно. Тільки час від часу мигтіли тіні, що несамовито лупцювали одна одну. Що ж там зараз відбувається?

Я розгубилася, не знаючи, що робити. Може, закричати? Спробувати якось розчепити їх?

І це була лише преамбула. А що буде, коли бійка скінчиться на користь, скажімо, Пола, і він увійде в квартиру? Що мені *тоді* робити?

Що я йому скажу?

Раптом пролунав страшенний тріск, наче хтось ляснув гігантським батогом, і я вмить забула про свої неприємні думки.

Обидві тіні враз залякли.

Потім одна з них повалилася на землю, конвульсивно смикнувшись і не порушно завмерла.

«Хто то впав? Хто постраждав?» — перелякано подумала я. І тут мені на думку спало найстрашніше запитання з усіх. Холодною бритвою воно різнуло моє серце й забило дух:

А кого б я сама хотіла бачити на місці потерпілого?

Розділ 13

На якусь мить, котра тривала болісно довго, усе довкола завмерло, наче на стоп-кадрі: примарні постаті на вулиці, моє дихання, навіть дощ — і той, здавалося, вщух. Стало так тихо, що мені аж задзвеніло у вухах.

Потім з тиші долинуло глухе бухкання. Потім іще одне. Бух, бух, бух. Спочатку мені здалося, що то калатає з переляку моє серце, аж раптом темряву прорізав промінь холодного сріблястого світла.

Нарешті до моїх вух долинула енергійна й заводна реп-музика, пульсуючу агресію якої неможливо було сплутати ні з чим іншим. Розцяцькована наворочена «акура» звернула з головної вулиці та в'їхала в провулок з дальнього боку кварталу.

На коротесеньку мить потужні ксенонові фари освітили протилежний бік провулку, вихопивши з темряви незабутню сцену в усій її лячній повноті.

Ця мить тривала лише мілісекунду, але її вистачило для того, щоб побачене на все життя закарбувалось у моїй пам'яті.

Постать, що стояла, виявилася Полом. Він в'ажко дихав, стискаючи в руках мотоциклетний шолом так, наче то було бойове знаряддя.

Біля його ніг лежав Скотт, поруч із ним валялася ключка для гольфу, а під його головою розпливлася калюжа крові.

«Ось що трапляється, коли зраджуєш», — наче прошепотів хтось мені у вухо.

Ось до чого це призводить.

І тоді я зробила найроzsудливіше з того, що могло спасти мені на думку: відсахнулася від вікна й затулила обличчя руками.

Скотт лежав на землі нерухомо.

І це — через мене.

Не встигла я вийти із заціпеніння та звикнути до нової, лячної реальності, як мене вразила ще одна думка.

А може, Пол оскаженив настільки, що й на мене нападе?

Усвідомивши нагальну доконечність побачити, що робить Пол і де він є, я хутко повернулася до вікна.

Що за чортівня?!

Біля впалого мотоцикла Скотта стояло авто Пола з увімкненими фарами. З жахом я побачила, як Пол заштовхав Скотта на заднє сидіння «тойоти»; при цьому мені здалося, що Скотт, забившись головою об двері, тихо застогнав.

Що ж Пол замислив?

Страхнувши з себе заціпеніння, я кинулась униз по сходах, бо вже не могла просто так стояти й спостерігати. На ходу я поспіхом згадувала, як робити штучне дихання. Ага — з рота в рот. Уже біля дверей я раптом збагнула, що на мені немає одягу, і кинулась назад, нагору.

Хапливо вдягаючи джинси та футболку, я почула, як хряснули двері авта й верескнули на мокрому асфальті колеса.

Я знову кинулась до вікна.

І тільки й устигла побачити, як авто Пола рвонуло з провулку.

У грудях нило, а голова йшла обертом. Коли я дивилася на підфарники «тойоти», які швидко розчинялися в темряві, на думку мені спало запитання:

Поле, куди ти повіз Скотта?

Розділ 14

Минуло кілька хвилин, перш аніж я прикинула, що могло трапитися. Кілька болісних хвилин я заціпеніло стояла, притиснувшись лобом до холодного, залитого дощем скла. І посміхнулася, коли збагнула просту логіку нещодавніх подій. Її усвідомлення було як раптове й заспокійливе осяяння. Уперше за ту ніч моє серце наблизилося до більш-менш нормального биття.

Вочевидь, Пол повіз Скотта до лікарні.

Звісно, що повіз. Напевне, прийшов до тьми. А перед цим на кілька хвилин його просто перемкнуло. А кого б не перемкнуло, якби він зіткнувся з молодиком, котрий щойно переспав із твоєю дружиною? Та коли Скотт упав, Пол, напевне, враз протверезів.

Мабуть, саме зараз вони вже під'їжджають до реанімаційного відділення найближчої лікарні.

Я викликала таксі й через сорок нестерпно тяжких хвилин була вже вдома, в Йонкерсі. Рвучко розчинивши двері, я зупинилась, уп'явшись очима в годинник мікрохвильовки. У будинку панувала цілковита тиша.

А де ж Пол? Він уже мав повернутися! У чому ж справа?

Я гадала, що Пол відвіз пораненого до шпиталю «Лоуренс», котрий розташовувався за десять хвилин їзди від помешкання Скотта. Але минула вже ціла година. А новин — жодних. Може, сталося щось іще гірше? Може, Пола заарештували?

Піднявшись нагору, я перевірила автовідповідач, але, крім повідомлення гінеколога про погіршення мого здоров'я, нічого нового там не було. Простоявши ще п'ять хвилин, витріщаючись на порожню вулицю, я на повному серйозі зібралася була зателефонувати Полові на мобільник і про все розпитати. Із цим, правда, виникла невеличка проблема: я не знала, як сформулювати свої запитання. Не могла ж я запитати в нього, скажімо, отаке:

Привіт, Поле! Так, це я — Лорін. А як там ся має той хлопець, із яким я щойно перепихнулася? З ним усе гаразд?

Нарешті я вирішила, що мені треба про все дізнатися з перших рук. Бо від напруженого чекання в мене міг поїхати дах.

Настав час розплатитися за свій учинок і хоробро глянути в очі неприємній дійсності.

Треба було їхати до шпиталю. Я схопила пістолет, кинула його в сумочку й вискочила з будинку.

Розділ 15

«Слава Богу, що моє авто має АБС!» — подумала я, спромігшись зупинити свій «міні-купер» лише за кілька сантиметрів від заднього бампера блискучого автомобіля швидкої допомоги, припаркованого перед реанімаційним відділенням шпиталю «Лоуренс».

— А де жертва побиття? — гукнула я чепурненькій рудій медсестрі, що сиділа за плексигласовою перегородкою реєстратури.

— Що? О Господи! Кого побили? Вас? — скочила вона на ноги, впустивши з переляку на підлогу примірник журналу «Піпл».

Я обміряла поглядом приймальню. Вона була порожня. Що ще дивніше, вона була чистою, без слідів крові. З гучномовців на стінах лунала заспокійлива класична музика. Я враз пригадала, що винятково багатий район Бронксвіль, що межував з Йонкерсом, уважався одним з найкрутіших передмість у Вестчестері. Працівникам шпиталю «Лоуренс» переважно доводилося мати справу зі спортивними травмами, передозуванням наркотиків та початківцями, що впали з коня під час перших поїздки.

Я зробила здивоване обличчя й пішла назад на стоянку.

Якогось закривавленого простолюдина навряд чи прийняли б у шпиталі «Лоуренс», здогадалася я, тим паче, що цей район не мав свого поліцейного відділка. Тож куди Пол повіз Скотта?

Я швиденько прикинула, де розміщується один найближчий шпиталь.

«Ага — Медичний центр Пресвятої Богородиці, з південного боку магістралі Бронкс-Рівер», — пригадала я, швидко вскочила в авто й скерувала його на мокру дорогу.

Треба повертатися в самісінький центр Бронксу — того Бронксу, що без закінчення «-віль».

Після десятихвилинної шаленої їзди я помітила, що величні будівлі в колоніальному стилі, котрі тяглися вздовж магістралі, змінилися на менш химерні, простіші житла. Сам Стів Мак-Квін¹ позаздрив би тій хвацькості, з якою я зупинила свого «міні-купера» перед входом до Медичного центру на 233-й Іст-стрит.

Незважаючи на гучні протести, я протиснулася до реєстратури крізь довжелезну чергу пацієнтів, що розтяглася на всю похмуру людну приймальню.

— За останню годину до вас не поступало ніяких анонімних жертв побиття? — напосілася я на першу ж побачену мною медсестру.

Відірвавшись на мить від латиноамериканки, з руки якої стирчав шампур для шашликів, вона невдоволено зиркнула на мене:

— Та був тут один. Ліжко номер три. А ви хто, чорт вас забирай? — Попри заперечення, я кинулася до дверей палати і, знайшовши ліжко номер три, рвучко відкинула поліетиленову ширму, що його затуляла.

— Тебе що, суко, стукати не навчили? — злостиво визвірився на мене негритянський хлопчик, намагаючись прикрити своє майже голе тіло вільною рукою. Друга ж рука була прикута наручником до ліжка. Голова хлопця була забинтована, а поруч із ним сидів огрядний білий поліціант.

У глибині моєї душі ворухнулося недобре передчуття.

Якщо й тут Скотта немає, то... То де він, у біса, є? І куди подівся Пол?

— А вам що треба, панійко? — поцікавився поліціант, клацнувши пальцями.

Поки я хутко міркувала, що б таке збрехати, радіо копа двічі гучно писнуло.

¹ Стів Мак-Квін — відомий американський актор, знаний своєю пристрастю до мотоциклів та гоночних авт.

На мить забувши про мене, він увімкнув його на прийом. Голос у динаміку був надто спотворений, щоб розібрати сказане, але я почула, що йшлося про жертву — якогось білого чоловіка; було також названо адресу.

Сент-Джеймс-парк, вулиця Фордгем-роуд, провулок Джером-авеню.

«Білий чоловік? — подумала я. — Неймовірно. Цього не може бути! Напевне, просто збіг обставин».

Від несподіванки я аж рота роззявила, але швидко його закрила, бо коп підозріло вп'явся в мене очима.

— А хіба не тут здають аналізи сечі? — пробелькотіла я, задкуючи.

Через кілька хвилин я вже неслася на південь по магістралі Бронкс-рівер, до упору тиснучи на газ. *«Просто заїду на хвилику й одним оком подивлюся, що там трапилось, — подумала я, виїжджаючи на Фордгем-роуд. — Причин хвилюватися ж немає. Дурниці, їй-богу. Який стосунок має Скотт до злочину, скоєного в Бронксі? Жодного. Мабуть, він зараз у якомусь шпиталі, і йому там лікують рани й синці. Невеличкі рани й маленькі синці»,* — заспокоювала я себе.

Виїхавши на Фордгем-роуд, я проминула напис над розбитим ліхтарем. Напис оповіщав: «Бронкс повернувся». «А де ж він раніше був, цей Бронкс?» — подумала я, витріщившись на залізні жалюзі іспанських крамниць одягу, серед яких де-не-де траплялися кафе та ресторанчики швидкого обслуговування мережі «Тако Бель».

Побачивши табличку «Джером-авеню», я різко звернула праворуч — й одразу ж щосили натиснула на гальма «міні-купера».

Розділ 16

Ніколи раніше не доводилося мені бачити так багато копівських машин, що належали до нью-йоркського відділка

поліції. Вони вишикувалися на тротуарі та під естакадою, як повозки переселенців у вестерні «Караван». Від їхніх жовтих, синіх та червоних мигалок мені аж в очах заряботіло. Довкола було так багато жовтої стрічки, якою зазвичай окреслюють місце злочину, що здавалося, наче подружжя художників-модерністів Крісто й Жан-Клод вирішили здійснити «інсталяцію» в жовтих та чорних тонах безпосередньо в Бронксі.

«Не зупиняйся», — прошепотів мій внутрішній голос. Можливо, саме цієї миті якийсь хірург із відділення невідкладної допомоги накладає шви на рани Скотта. А може, Пол уже навіть устиг відвезти його додому.

«Ушивайся з цього триклятого провулка зараз же! Бо якщо залишишся, то вскочиш у халепу, велику халепу!» — знов озвався внутрішній голос.

Але я не могла просто так узяти й поїхати. Мені треба було впевнитись. І почати діяти відповідально — від цього моменту.

Я рушила прямо туди, де панувала метушня й бігали копи.

Худорявий сивочолий поліціант, котрий спрямовував машини в об'їзд огороженої ділянки, перелякано вирячився на мене, коли я зупинилася, ледь не наїхавши на нього.

Щойно я буквально випала з дверцят, він потягнувся був за кайданками, та коли я засунула руку в сумочку, то різко передумав і вхопився за пістолет системи «глок».

Але в цей момент я витягнула його.

Тобто мій поліційний жетон.

Той золотавий жетон, що його вручили мені у відділку Нью-Йоркської поліції, призначивши на посаду детектива.

— Трясця твоєї матері... — зітхнув із полегкістю сивочолий коп і, піднявши жовту стрічку, жестом покликав мене до себе. — Ти що, не могла відразу сказати, що приїхала по роботі?!

Розділ 17

Уже сім років я працювала в поліції, а останні півтора року — детективом першого класу у відділку вбивств Бронксівського району. Зі сказаного цілком природно випливає, що Скотт Тайер був моїм колегою. Він працював детективом третього класу в антинаркотичному відділі.

Що можна зауважити стосовно цього?

Тільки те, що в нью-йоркській поліції теж трапляються романи.

Пригнувшись, я пройшла під стрічкою та рушила до сліпучих прожекторів, установлених у сквері відділом освітлення місця злочину. Може, це на мене хвилювання так вплинуло, не знаю, але ще ніколи в житті не доводилося мені бачити настільки жахливо-хімерного місця злочину й такої великої кількості похмурих поліціантів. А за час моєї роботи в поліції мені таких місць довелося перебачити ой як багато.

Проминувши імпровізовані турніки та накреслені на стіні ворота для гри в гандбол, я зупинилася в темряві якраз перед яскраво освітленим фонтаном. Він був такий старий та закіптюжений автомобільними вихлопами, що граніт, з якого його було збудовано, здавався чорним.

Накинута поверх фонтана блакитна поліетиленова плівка наполовину плавала у воді, прикриваючи собою *щось*. «Що ж там — під плівкою?» — подумала я.

Навряд чи то був якийсь авангардистський витвір мистецтва в стилі подружжя Крісто.

Я аж підскочила від несподіванки, коли на волосся моєї потилиці, що вже стояло сторчма від передчуття біди, лягла чиясь велика й тепла рука.

— А ти що тут робиш, Лорін? — спитав детектив Майк Ортіс, посміхнувшись своєю звичною щирою посмішкою.

Майк, мій напарник ось уже впродовж року, мав сорок із гаком років. Він був великий на зріст і такий само великий

пофігіст. Його весь час плутали зі знаменитим професійним борцем Роком, і, напевне, саме це давало йому впевненість бути невимушеним пофігістом або кимсь ще — на його власний розсуд.

— Здається, ти маєш зараз бути у Квантіко й набиратися розуму в академії ФБР? — додав Майк.

Цей семінар у Вірджинії організовував один з відділів ФБР, що займався наукою про поведінку, а відділок нью-йоркської поліції оплачував це підвищення кваліфікації, яке стосувалося найновіших методів розслідування.

— Спізнилася на рейс, — викрутилася я. — Вилечу завтра вранці найпершим же літаком.

Майк поцокав язиком і злегка підштовхнув мене до фонтана.

— Не знаю, але мені чомусь здається, що ти й на завтрашній літак не дуже-то хочеш устигнути, — сказав він.

Коли ми підійшли до покатої кам'яної стінки фонтана, мій напарник кинув мені гумові чоботи й рукавиці. Повільно вдягнувши їх, я перелізла через стінку та ступила у воду.

Холодна дощова вода сягала мені до середини гомілки.

Заледве зберігаючи хитку рівновагу, я рушила вперед, зосередившись на мерехтінні поліційних мигалок, що відбивалося в калюжках води на поліетиленовій плівці. Ці калюжки, переливаючись різнокольоровими вогниками, були схожі на малесенькі феєрверки. Або на утворені світлом червоні та сині квіточки. Такі ж нереальні й фантазмагоричні, як і все, що відбувалося сьогодні вночі.

«Яка дурня, — подумала я, човгаючи по воді до плівки. — Чого ти боїшся? Скоріш за все, там, під поліетиленом — якийсь наркоділок. Або якийсь бомж чи наркоман». Мені та моїм колегам часто доводилося мати справу з цією публікою.

Нарешті я добралася до блакитного покривала, на яке зверху падало безжально-пекуче світло портативних прожекторів. Тепер — ніяких зволікань. Назад вороття немає,

навіть якби мені цього дуже закортіло. Бо позаду мене йшов Майк Ортіс.

— Зроби послугу, Лорін, відкинь плівку, — сказав він.

Я затамувала подих.

І відсмикнула покривало.

Розділ 18

«Господи милосердний, дай мені сили!» — промайнуло в моїй свідомості. А ще в ній виринув несподіваний спогад.

Коли мені було сім років, мене вдарив у груди софтбольтний м'яч, що летів горизонтально після сильного удару. Це трапилося на щорічному фестивалі ірландської громади Бронксу, під час якого наминали шашлики та спостерігали за грою в софтбол між пожежниками та поліціантами Нью-Йорка. Я стояла якраз біля лінії першої бази, а на подачі був мій татко, котрий працював тоді сержантом-патрульним. Не пам'ятаю, як саме м'яч ударив мене, нічого не пам'ятаю. Казали, що моє серце фактично зупинилося. Батькові довелося робити мені штучне дихання, щоб відновити ритм серця. Щось мені не пригадується ні світло в кінці тунелю, ні схилені наді мною добрі обличчя ангелів-хранителів, що манили мене до раю. Був лише біль, а опісля — бачені наче крізь грубезне скло стурбовані обличчя дорослих, які про щось гомоніли. Їхні роти рухалися неквапливо, ніби в уповільненій зйомці.

Щойно я поглянула вниз, у фонтан, як у мене виникло таке саме відчуття відчуженості й відірваності від реальності, як і тоді — у дитинстві.

Крізь футову товщу закривавленої води на мене непорушно дивилися добрі карі очі.

Мені закортіло кинутися до мертвого Скотта й розпачливо обхопити його руками просто зараз, упавши в холодну дощову воду.

Але я була не в змозі навіть поворухнутися.

Мені спало на гадку, як ми вперше з ним зустрілися — на 48-й дільниці під автострадою Крос-Бронкс. Я залишилася на понаднормову роботу в горішній кімнаті відділка вбивств, а Скотт теж залишився на понаднормову роботу у своєму антинаркотичному відділку на нижньому поверсі. Саме тоді автомат газованої води в кімнаті відпочинку чомусь не став приймати мій долар. Скотт дав мені свій, а коли я натиснула кнопку, то автомат видав дві дієтичні кока-коли замість одної.

— Не хвилюйся, — сказав Скотт, посміхнувшись. — Я не повідомляю про цей прикрий випадок службу внутрішніх розслідувань. — Наші погляди зустрілись, і мені здалося — їй-богу, — що в цей момент щось аж клацнуло.

Ледь стримуючи себе, я дивилася, як падає дощ, утворюючи на воді кружальця над мертвими очима Скотта.

— Один з наших співробітників упізнав цього хлопця. Його ім'я — Скотт Тайєр, — озвався Майк. — Детектив з антинаркотичного відділка в Бронксівському районі. Він був одним із нас, Лорін. Отакі кепські справи: хтось убив копа.

Я підняла руку, щоб витерти очі, в яких виступили сльози. Хотіла затулити їх руками, щоб не бачити цього жажіття.

— Його дуже сильно побили, — вів далі напарник. Мені здалося, що голос його долинає з іншої галактики.

Я кивнула. «Краще розкажи мені те, чого я не знаю», — подумала я.

І Майк розказав.

— З нього зробили відбивну, — мовив він із неприхованою люттю в голосі. — А потім пристрелили.

Розділ 19

— Пристрелили?!

— Бачиш он той вхідний отвір у щелепі? — спитав мій напарник, не змінюючи скорботного й водночас розгніваного тону.

Я придивилась і кивнула. Дивно, що я раніше його не побачила. Цей отвір був схожий на пупок, що з'явився на несподіваному місці. Мені раптом пригадався дотик неголеної щоки Скотта до мого живота, і я мимоволі здригнулась.

— А ще — роговиця.

Я знову кивнула. Зазвичай через кілька годин після смерті роговиця темніє, а в Скотта вона була чистою. Це означало, що він помер зовсім недавно.

— У нього на литці була кобура, але пістолета там не виявилось, — сказав Майк. — Кобура маленька, навряд чи це був його основний службовий пістолет. Швидше за все — додаткова зброя для непередбачуваних обставин. Хтозна, що він тут робив. Усе одно — краще, коли тебе судять дванадцятьоро, ніж несуть на цвинтар шестеро, еге ж? На жаль, Скотт спізнівся на свій судний день. Спаси, Господи, його душу.

«Ось тобі ще одна причина не крутити службових романів, дурепо», — подумала я, вилізши із фонтана та прихилившись спиною до його холодної стінки.

Поки я отак стояла, мій мозок ледь не паралізував сам себе, зациклившись на одному-єдиному слові. Воно стукалось об стінки мого черепа, як пташка, що потрапила в неволю.

Чому так сталося?

Чому, чому, чому?!

Скотт же був іще живий! Я сама чула, як він застогнав, коли Пол затягував його у своє авто. Кому ж як не мені, досвідченому детективові з відділка вбивств, добре знатися на таких обставинах! Скотт точно був іще живий.

«Іще був», — думала я, зиркаючи то на поліетиленову плівку, то на землю під ногами. І тут до мене дійшло, що то не плівка, а фірмове водонепроникне накривало!

Не ймучи віри своїм очам, я помотала головою. Мені прекрасно запам'яталася наша з Полом поїздка до крамниці *«Зупинись і придбай»*, де я купила це пікнікове накривало, яке він потім тримав у багажнику свого авта.

«Який же ти дурень, Поле!» — подумала я, і з моїх очей ураз бризнули гарячі сльози.

Тупий, нетямущий дурень!

— Прекрасно розумію тебе, Лорін, — заспокійливо мовив Майк. — На його місці міг запросто опинитися будь-хто з нас. Ти. Або ж я. Уявляєш, людина жила, працювала, до чогось прагнула, а її вбили та вкинули у водограй, як мішок з лайном.

Майк похмуро похитав головою, немов і досі не вірячи побаченому.

На якусь мить відчуття провини придавило мене нестерпним тягарем. Бажання в усьому зізнатися нависло наді мною загрозливою лавиною. Залишалося тільки звернутися до свого напарника й «розколотись». Усе йому розповісти. І таким чином покласти край своєму життю в його теперішньому вигляді.

Проте мені забракло сили виштовхати слова з рота. Ні, тільки не зараз. Чи було це інстинктивним бажанням захистити Пола? Захистити себе? Не знаю, присягаюся — не знаю.

Я так нічого й не сказала своєму напарникові, і момент було втрачено.

Тримаючи свої думки при собі, я просто мовчки плакала й хитала головою.

Розділ 20

Я досі витирала очі, коли перед моїми гумовими чоботами з'явилися чийсь масивні чорні черевики.

Рвучко підвівши голову, я побачила свого начальника, лейтенанта Піта Кіна. Це був худорлявий, як скелет, ірландець із дитячим виразом обличчя. Якби не холодні пронизливі очі, його б можна було прийняти за хлопчика, що прислуговує в церкві у вітварі.

— Лорін, — звернувся він до мене. — Що, приїхала, тільки-но почувши погану новину? От і молодець. Зекономила мені дзвінок. Я хочу, щоб ти провела попереднє розслідування. Ви з Майком — прекрасна команда, завжди виручаєте мене в скрутних ситуаціях. На кого ж мені покладатися, як не на вас?

Я отетеріло витріщилася на Піта Кіна. Події розвивалися з неймовірною швидкістю. Не встигла я ще усвідомити того, що Скотт загинув, як мій шеф уже пропонує мені очолити розслідування цієї справи!

«А що, як Кін уже встиг дізнатися про наш роман? — раптом подумала я. — Боже милостивий! Може, він підозрює, що я знаю про смерть Скотта й тому випробовує мене?»

Та ні, вирішила я. Це неможливо. На роботі ніхто нічого не знав. Для цього ми зі Скоттом вдавалися до екстраординарних застережних засобів. Окрім того, до сьогоднішньої ночі між нами нічого особливого не відбувалося. Так, трохи пофліртували та кілька разів разом пообідали.

Виходило, що насправді все можливе й неможливе сталося між Скоттом та мною лише сьогодні вночі.

Перелякано віддихнувши, я, нарешті, збагнула, що Піт Кін запропонував мені очолити слідство лише тому, що любив призначати мене на розслідування гучних і складних справ. Звісно, у нашому відділку були детективи старші та досвідченіші, ніж я, але мене він уважав педанткою, котра завжди бездоганно доводить справу до кінця, і називав мене не інакше, як «моя слідча-юристка». Річ у тім, що на роботі у відділку вбивств я застосовувала знання, набуті в правничому інституті. Оптимально й дуже ретельно організовуючи свою роботу, я в усьому дотримувалася законів та інструкцій і тому мала найвищий рівень розкриття злочинів. Помічники бронксівського районного прокурора ледь не воювали за мої справи, бо їм досить було лише зачитати їх у суді, щоб отримати сприятливий для себе вирок.

Я збагнула, що в такій гучній і потенційно небезпечній у політичному сенсі справі основним складником стануть звіти про виконану роботу. Доповіді, що їх треба буде відправляти по ланцюжку керівних інстанцій буквально щогодини.

А мені кортіло не звіти складати, а вшитися звідси якомога швидше. Мені потрібен був час, щоб усе обмізкувати та спробувати розсортувати, а потім склеїти воедино шматки мого рознесеного на друзки життя.

У моїх грудях занило, а в животі з'явилося відчуття, наче хтось угвинтив у нього штопор і повільно його обертає. Як не крути, а все зводилося до моєї нездатності переконливо аргументувати свою відмову братися за розслідування цього вбивства. У цей конкретний момент мені просто забракло потрібних слів.

— Як хочеш, Піте, — тільки й сказала я.

Мій шеф кивнув.

— Скотт Тайер, — мовив він, скрушно хитаючи головою. — Йому ж, чорт забирай, лише двадцять дев'ять було. От жах! Хто-небудь із вас знав його?

Майк подув на свою чашку з кавою та заперечно похитав головою.

Начальник повернувся до мене.

— А ти, Лорін? — спитав він.

«Як же я можу заперечити своє знайомство зі Скоттом?» — подумала я. Лише кілька годин тому, у своєму ліжку, він ніжно заглядав мені у вічі й гладив моє волосся. А тепер лежав задубілий на холодному камінні, з виразом болю на обличчі, який буває лише в тих, хто помирає наодинці.

Позаду нас по залізничній естакаді проскреготіла електричка номер чотири. Її фари та біло-блакитні іскри контактів ненадовго вихопили з темряви похмурі фасади навколишніх помешкань.

— Знайоме ім'я, — збрехала я, стягуючи з руки гумову рукавичку.

«Моя перша брехня на роботі», — промайнуло в моїй голові, коли я подивилась на мигалки поліційних авт.

Щось підказувало мені, що перша, але не остання.

Розділ 21

— Розкажи мені, що ти вже маєш на цей момент, — сказав Кін. — Щойно сюди з району Вайтстоун виїхав комісар. Треба буде навішати йому на вуха локшини — і побільше, щоб він швидше від нас відчепився. Які твої перші враження від місця злочину? Може, є якісь особливості?

— Масивні розриви м'яких тканин та приховані травми голови, — відповів Майк. — І кульове поранення в лівій частині підборіддя. Може, й більш, аніж одне, але ми чекаємо на судмедексперта, щоб ретельніше оглянути труп.

— Калібр?

— Середній. Можливо, тридцять восьмий, — припустив Майк і знизав плечима.

— Табельна зброя або жетон?

Майк похмуро похитав головою.

— Перше враження таке, що хтось страшенно побив Тайєра, потім застрелив його, а опісля вкинув у цей фонтан. Якийсь явно оскаженілий тип.

— Ти згодна з таким припущенням, Лорін? — спитав шеф. Я кивнула, прокашлялась і вичавила:

— Схоже на те.

— А чому ти сказав «укинув»? — поцікавився Кін. — Ти певен, що Тайєра вбили не тут?

— Крові у фонтані небагато. До того ж його одяг вимазано в багнюку, і на ньому зелені плями від трави, — пояснив Майк. — Востаннє трава росла в цьому парку, мабуть, іще тоді, коли тут бігали бізони.

— Негайно починайте збирати докази й опитайте можливих свідків, — наказав Кін. — Поговоріть із судмедекспер-

том, іще раз огляньте місце злочину, потім підіймайте сраки, дуйте до кабінету Тайера та перевірте справи, які він розслідував. Дізнайтеся, над якою саме він наразі працював. Інших співробітників антинаркотичного відділка вже викликали на роботу. Коли вони з'являться, опитайте їх. Усіх до одного.

Кін обернувся — з південного боку на великій швидкості примчав кортеж із чотирьох авт і зупинився під естакадою. Шеф по-батьківськи заспокоїливо поплескав мене по плечу.

— Мабуть, вони хочуть доручити розслідування цим хвалькам із відділка особливо небезпечних злочинів, але я не дозволю їм цього. Злочин стався на *нашій* території, і займатися його розкриттям будете ви. Тож не підведіть мене — і я вами пишатимусь.

Розділ 22

«Не підвести шефа, щоб він нами пишався?» — подумала я ошелешено, дивлячись услід Пітові Кіну.

Для цього треба буде чимало потрудитися.

«Хвилиночку, — раптом подумала я. — А де, власне кажучи, Пол?» Я була на нього така зла, що навіть не спробувала дізнатися, чи все з ним гаразд. І вперше за весь час мені в голову зайшла думка, від якої мурашки по спині побігли.

Судячи з ситуації, його теж могли застрелити! Запросто! Як же я раніше про це не здогадалася!

Спочатку я спробувала додзвонитися на мобільник Пола. Але мені відповіла його голосова пошта — і мені душа в п'яти втекла від страху.

Ой дурепа! Треба було раніше пересвідчитися, чи з ним усе гаразд!

— От чорт! — вигукнула я, ляснувши себе по лобі мобільником і поглянувши на свого напарника. — Ти не повіриш,

але вночі мене мучило безсоння, тому я стала куховарити, щоб скоротати час, і забула вимкнути плиту. Мені треба згнати додому, Майку. Зможеш обійтися без мене півгодини?

— Як так?! — осудливо похитав головою Майк. — Найважливіша справа в нашому житті, а ти збираєшся їхати? Що ти там готувала?

— Шоколадні тістечка з горіхами.

— Ну гаразд, Бетті Крокер¹ ти наша, — сказав Майк і недоволено похитав головою. — Я тебе підміню. Усе одно треба дочекатися приїзду судмедексперта. Якщо хтось питає, скажу, що ти поїхала зробити обшук у кабінеті Скотта. Але не баріться, пані старша слідча. Не думаю, що шеф, повернувшись, зрадіє, дізнавшись, що ти поїхала, навіть якщо пригостиш його отими своїми шоколадними тістечками.

Як мені сказали, так я й учинила. Завдяки потужному двигуну свого малюка «міні» та поліційній мигалці, яка завжди лежала в «бардачку» мого авта, я була вдома максимум хвилин за десять.

Влетівши на повну пару в наш глухий провулок, я побачила на під'їзній доріжці машину Пола, а у вікні нашої спальні — світло. І відпустила педаль газу. Хвиля полегшення прокотилася по моєму змороженому тілу.

Слава Богу, принаймні Пол живий.

Розділ 23

Вигляд чоловікової машини змусив мене замислитись. Нарешті мій мозок знову запрацював як слід! Вимкнувши фари й сирену, я неквапливо та сторожко рушила до нашого будинку — немов злодій, що збирався вчинити пограбування. Перед тим як зустріти Пола, слід було зібрати якомога

¹ Бетті Крокер — вигадана персона, що мала уособлювати з метою реклами американську харчову компанію «Дженерал Міл'ю».

більше інформації. Тому я й залишила авто за три будинки від нашого помешкання й решту шляху здолала пішки.

Двері «тойоти-кемрі» були замкнені, але це викликало лише тимчасові ускладнення, бо я прихопила з собою спеціальну відмичку, яку завжди возила в багажнику свого «міні». Зупинившись із водійського боку, я розчинила дверцята — і в мої ніздрі вдарив сильний запах. Штиняло хвойним дезодорантом та плямовивідником. *Ага, хтось уже постарався вичистити машину.* Я трусонула головою, відганяючи емоції, глибоко вдихнула й увімкнула ліхтарик.

Усе, що мені відразу вдалося знайти, — це кілька крапель крові під ножним матрациком заднього сидіння з правого боку.

Кульовий отвір я знайшла аж через п'ять хвилин.

Він у нижній частині водійського підголівника. Куля ввійшла в крісло й у ньому ж застрягла. Я подряпала в отворі спеціальним ножом, який завжди мала при собі, і почула, як лезо шкрябнулось об щось тверде. Кілька надрізів — і розплющений кавалок свинцю впав прямисінько мені в долоню.

Поклавши його в сумочку, я заплющила очі та спробувала зліпити докупи факти й оцінити ситуацію.

Напевне, під час їзди Скотт, лежачи на задньому сидінні, прийшов до тями. Збитий з пантелику та переляканий за своє життя, він, мабуть, витягнув пістолет із кобури на гомілці та вистрелив у Пола, що сидів за кермом. Перший постріл прийшовся в підголівник.

Вочевидь, Пол зупинив машину та кинувся відбирати зброю. І в цей момент пістолет вистрелив іще раз.

І куля влучила Скоттові в підборіддя. *О Господи милосердний!*

Глибоко вдихнувши ядучий запах плямовивіднику, я спробувала продовжити лінію своїх міркувань про те, що сталося.

Після другого пострілу Пол, напевне, запанікував. Він збагнув, що вийти сухим з води не вдасться, навіть якщо він

убив поліціанта через самозахист. І тому швиденько придумав план — найкращий за тих обставин. Скотт був копом. А хто вбиває копів? Копів убивають наркоділки. Тому Пол подався до Бронксу й не зупинився доти, доки не знайшов район, відомий активним збутом наркотиків. Там він кинув Скотта у водограй, повернувся додому й вичистив авто.

Я похитала головою, і мої очі знов наповнилися слізьми. Схилившись над заднім сидінням, на якому загинув Скотт, я плакала й плакала, аж поки очі не заболіли.

Це несправедливо. Так не має бути. Одне хибне рішення, один хибний учинок — і життя трьох людей пішло коту під хвіст. Нарешті я витерла сльози, вибралася з авта й рушила до свого будинку. І до Пола.

Утім, спочатку я пішла в обхід.

Розділ 24

Я — детектив, що розслідує вбивства, до того ж — досить управний і досвідчений детектив. Тому я легко знайшла пістолет і жетон Скотта в нашому садовому сараї.

Для замітання слідів на місці злочину потрібно багато часу та чистильних матеріалів. Не знайшовши ніяких очевидних доказів у смітнику біля гаража, я пішла до ще одного місця, де, за логікою, мала бути схованка. Відразу ж за дверима сараю стояв великий пластиковий пакет, куди ми скидали сміття. У ньому я виявила велику кількість просякнутих кров'ю паперових серветок.

А під цим пакетом лежали жетон Скотта й той пістолет, із якого Пол його застрелив.

Це був короткоствольний револьвер 38 калібру, модель Colt Detective Special, створений спеціально для прихованого носіння поліціантами в штатському. Але сьогодні вночі виявилося, що ним можуть користуватися не лише поліціанти.

Обгорнувши револьвер однією з серветок, що лежали в пакеті, я взяла його. Потім висунула барабан убік і побачила темні отвори там, де бракувало двох патронів.

Після цього поклала його назад, під пакет і замкнула сарай. Тієї миті, коли я була вже на підході до парадних дверей, завібрував мій мобільник.

Поглянувши на ідентифікатор номера, а потім — на вікно спальні, де горіло світло, я швидко сховалася в темряві за гаражем.

Мені телефонував Пол.

Що він від мене хоче? Може, натиснути на кнопку й поговорити з ним? Невже він помітив мене? Я перепудилась і не стала відповідати, а натомість прийняла дзвінок голосовою поштою. Через кілька секунд я прослухала його повідомлення.

«Привіт, Лорін. Це я. Я зараз удома. У мене виникли проблеми з вильотом. Я все поясню тобі пізніше. Здається, ти теж не змогла вилетіти? Бо твоєї машини немає. Ти на роботі? Зателефонуй мені, коли зможеш, добре? Я за тебе хвилююся».

«Хвилююся? — здивувалася я, поглянувши на освітлене вікно. — А чому? Я ж нікого не вбивала».

Невже ситуація стане ще заплутанішою та химернішою? «Утім, із Полом усе гаразд», — зрештою подумала я та захоплювала телефон.

Усе гаразд фізично, але чи все гаразд психічно?

Я глибоко вдихнула, вгамувала хвилювання та ступила на ганок, приготувавшись нарешті ввійти й зустрітись віч-на-віч із Полом. Але саме в цей момент телефон знову завібрував.

Цього разу мені телефонував не Пол.

То був мій напарник. Знову сховавшись у темряві за гаражем, я натиснула на кнопку.

— Що там, Майку?

— У тебе майже не лишилося часу, Лорін, — сказав він. — Кін уже виїхав назад. Буде тут із хвилини на хвили-

ну. Я не зможу довго виправдовувати твою відсутність. Мерщій повертайся.

— Уже їду, — відповіла я.

Я знову глянула на вікно. «Якого біса я чекаю?» — промайнула гадка. Чому ховаюсь і нишпорю в темряві біля власного будинку? Треба просто ввійти й поговорити з Полом. Зайнятися, мовити б, кризовим менеджментом. Найняти гарного адвоката. Поводитися раціонально й розважливо. По-дорослому. І якось розрадити ситуацію.

Справа полягала лише в тому, щоб мати сміливість глянути Полові у вічі й сказати: «Так, я тебе зрадила. Так, я переспала сьогодні з іншим чоловіком, і тепер нам доведеться якось розбиратися з жахливими наслідками того, що ти накоїв».

Ось про що я міркувала, а довкола мене й досі падали краплі рясного дощу.

У мене такий характер, що я не люблю зволікати, але цього разу трапився виняток.

Намагаючись триматися в тіні, я підтюпцем побігла до свого авта.

Розділ 25

Залишивши свій «міні» біля пасажирської платформи, решту шляху я пододала пішки, роздумуючи, як же вибратися з халепи, в яку вскочила. З Майком я зустрілася на південному боці парку, біля входу, подалі від начальства, котре зібралось на нараду неподалік залізничної лінії.

Я не могла не помітити, що вздовж естакади припаркувалось ще кілька мікроавтобусів: то приїхали представники засобів масової інформації. Прекрасно. Широка громадськість має право знати. Однак у мене виникло цілком резонне запитання: *а на фіга їй це потрібно знати?*

— Хтось помітив мою відсутність? — запитала я, вітаючись із Майком.

Він скорчив скорбну гримасу.

— Погані новини, Лорін. Хвилин із десять тому приїхав комісар і просто оскаженів, не знайшовши тебе на місці.

У мене п'яти захололи.

— Але ж ти мене знаєш, — вів далі Майк. — Я просто поплескав його по плечу та сказав, щоб він не кіпешував, а краще йшов до мікроавтобуса, що привіз пиріжки та напої, і звідти не виходив.

Я радісно стукнула свого завжди хитромудрого напарника в плече. Мій настрій трохи покращився.

— Молодець, — сказала я. — Я тобі вдячна. — Майк навіть не уявляв — наскільки.

Коли ми вирушили до помешкань на Крестон-авеню зі східного боку парку, дощ репіжив без упину. Звісно, якщо кам'яні стіни з намальованими гандбольними воротами, іржавими баскетбольними кільцями та погризеними пітбулями гойдалками можна було вважати парком.

Не знаю, заступником чого був святий Яків, але явно не марихуани, кокаїну та героїну, які широко продавалися мешканцями древніх споруд, що вишикувалися по периметру парку. Утім, судячи з вигляду знуджених молодиків у куртках із капюшонами, що сиділи під пластиковим навісом вуличної забігайлівки, наша з Майком поява суттєво вповільнила темпи реалізації.

— Порадуйте мене хоч якимись результатами опитування свідків, сержанте, — звернувся Майк до огрядного чорного полісмена, який складав звіт, сидячи в розчинених дверях свого мікроавтобуса, припертого до тротуару ще одним поліційним автом.

Сержант підвів очі, і в них промайнув вираз розчарування.

«От і добре, — подумала я. — Розчарування — це добре».

— Ми допитали Амелію Фелпс, вісімдесятирічну афроамериканку, яка живе он у тій халупі, — відповів сержант, показуючи на обкладений вініловою плиткою будинок у вікторіанському стилі. — Каже, що бачила, як біля її помешкан-

ня зупинився автомобіль, — розповідав сержант, — а з нього вийшов якийсь чоловік, витягнув щось із багажника й поніс до фонтана.

— Який чоловік — білий, чорний, латиноамериканець? — спитав Майк. Гучний крик перервав його:

— Ну що, заробили на домовину з музикою?! — То кричав, безладно вимахуючи руками, один з молодиків біля вуличної забігайлівки. — Катюзі по заслугі, менти погані! Довидрочувалися?!

Майк рушив через вулицю до забігайлівки так швидко, що я за ним ледь устигала. Пригнувшись під жовтою огорожувальною стрічкою, він наблизився до молодиків, що стояли біля вуличного кафе, і приставив руку до вуха:

— Я щось почув чи мені здалося?

Більшість торгового персоналу фірми св. Якова вчинила розумно й визнала за краще вшитися вглиб кварталу, але порушник спокою — худорлявий зеленоокий латиноамериканець — чомусь уперся, як бик.

— А що, прикро чути правду? — спитав він із викликом, задержувато сіпнувши маленькою головою, як бійцівський півень. На вигляд йому було років зо двадцять. — Що, йолопе, заціпило? Засцяв, га? Спробуй, тільки доторкнися до мене!

Майк підняв металевий сміттевий бак, що стояв на розі, і кинув його двома руками, наче баскетбольний м'яч. Його важке сталеве ребро гепнуло нахабу в груди, той не встояв і беркицьнувся на спину — прямісінько в стічну канаву. Підійшовши до молодика, Майк підняв бак і висипав його вміст на латиноса, буквально поховавши його під купою смердючого сміття.

— Ну як, класно? — спитав він.

— Нічого класного, — прошепотіла я своєму напарникові, нарешті порівнявшись із ним. — Ти що, хочеш неприємностей через цього виблядка? Протри очі, Майку. Тут скрізь начальство!

Майк потер скроню, на якій від люті роздулася вена, і нарешті дозволив мені відвести себе вбік.

— Усе гаразд, напарнице, усе гаразд, — пробурмотів він, винувато опустивши голову. — Вибач, утратив самоконтроль.

І цієї миті я дещо пригадала та все зрозуміла.

Майк був копом у другому поколінні, і його батько ланив на чергуванні. Він був транспортним полісменом і пізніше йшов у вагон підземки якраз тоді, коли там гвалтували дівчину. Якийсь покидьок вистрілив йому просто в обличчя. Це стало одним з нечисленних випадків в історії поліції Нью-Йорка, коли вбивство поліціанта залишилося нерозкритим.

«Є одна річ у світі, здатна розлютити мого зазвичай урівноваженого напарника», — подумала я, підштовхуючи Майка до будинку чорношкірої очевидиці.

Це — смерть поліціанта.

Весело, нічого не скажеш.

Розділ 26

А ось і наша очевидиця. Що ж саме вона бачила, хотіла б я знати?

Амелія Фелпс, худорлява, стара й чорношкіра, була пенсіонеркою, а колись працювала вчителькою англійської в одній із середніх шкіл Бронксу.

— Чаю хочете? — поцікавилася вона прекрасно поставленим голосом, проводячи нас до запиленого й пошарпаного передпокою. Кожен квадратний дюйм приміщення займали книжки. Безладними купами вивищувалися вони в кожному кутку.

— Ні, дякуємо, місіс Фелпс, — відповів Майк, виймаючи свої двофокусні окуляри й чіпляючи їх на перенісся.

— Міс Фелпс, — поправила його негритянка.

— Даруйте, — сказав Майк. — Міс Фелпс, як вам уже відомо, у парку було знайдено вбитого поліціанта. Ми — де-

ективи, розслідуємо цю справу. Ви не могли б нам допомогти?

— Я бачила, що то була «тойота», — сказала міс Фелпс. — Їдеється, «кемрі», до того ж нова модель. Чоловік, який з неї вийшов, був білошкірий, приблизно п'ять футів дванадцять дюймів на зріст. Він мав на собі окуляри й чорний одяг. Спочатку я подумала, що цього чоловіка привело сюди те, що, на жаль, приводить сюди більшість білої публіки, — незаконне придбання наркотиків у хлопців з нашого району. Аж раптом я побачила, як він відчинив багажник і витяг звідти якийсь великий предмет, загорнутий у блакитне покривало. То запросто міг бути труп. Хвилин через п'ять цей чоловік повернувся, але вже без згортка й поїхав.

Я глянула на Майка. Він явно був у край здивований і обрадуваний почутим. Я ж була надмірну розлючена.

Оскільки ця очевидиця з Бронксу насправді являла собою рідкісний тип свідків, який уже вимирав. Якимось нам довелося розслідувати перестрілку, що спалахнула серед білого дня на одній заправці. І ніхто з приблизно двадцяти присутніх нічого достеменно не бачив і не пам'ятав. Поруч проїздило весілля, і ні родичі молодого, ні родичі нареченої нічого теж до пуття не бачили й не чули. А тут сталося дуже важке для розкриття вбивство — під покровом ночі до нещасливого району привозять труп поліціанта й кидають його у водограй, — і ось маємо: звідкись узялась оця пенсіонерка з фотографічною пам'яттю!

— А номер авта ви часом не запам'ятали? — з надією спитав Майк.

«Ні! Тільки не це! — подумки почала благати я. — Господи, вчини так, щоб вона сказала «Ні»!»

— Ні, не запам'ятала, — відповіла міс Фелпс.

Мені довелося зробити над собою неабияке зусилля, щоб пришвидшеним диханням не виказати свого хвилювання.

— Що, темно було? — розчаровано спитав Майк.

— Ні, — відповіла міс Фелпс і поглянула на Майка як на учня, що забув правильну відповідь. — Просто на тій машині не було табличок з номерами.

— А ви телефонували в поліцію, щоб розповісти про побачене? — запитала я.

Міс Фелпс поблажливо поплескала мене по коліну:

— Панійко, у нашому районі триматися подалі від чужих справ є життєвою необхідністю!

— Тоді навіщо ж ви розповіли полісменові про те, що бачили? — поцікавився Майк.

— Мене спитали. А я не брехуха, — гордовито відповіла колишня вчителька, знизавши плечима.

«А я — брехуха», — промайнуло в моїй голові.

— Якщо вам показати кількох можливих убивць, то ви впізнаєте цього чоловіка? — спитала я, напружено посміхаючись.

— Безперечно, — відповіла міс Фелпс.

— От і прекрасно, — сказала я, подаючи їй свою візитівку. — Будемо на зв'язку.

— Можете на нас розраховувати, — додав Майк.

Розділ 27

Коли ми вийшли від пенсіонерки й рушили через парк, Майк від хвилювання аж забув зняти свої двофокусні окуляри. Він щось збуджено бурмотів собі під ніс, перечитуючи нотатки, зроблені під час допиту. Настрій його був піднесений. Мабуть, мій напарник відчував, що незабаром вийде на вбивцю. Це справді класне відчуття. Я знаю, що кажу. *Ти детектив, ти борець зі злом, ти переслідуєш негідників, що заважають жити законослухняним добрим людям...*

Як мені зараз кортіло відчувати те саме, що відчував Майк!

Мені було страшенно соромно, що я збрехала йому та іншим копам, які зараз безцільно мокли під дощем. Коли вби-

вають полісмена, решта колег інстинктивно відчуває солідарність. Звісно, спочатку вибухають емоції — гнів та обурення, але за ними ховаються тривога й страх. А може, я помилилася, вибравши таку небезпечну роботу? Чи варто через неї помирати?

Я бачила, як знемагають і переживають мої друзі та колеги. Якби я сказала їм правду, то це враз позбавило б їх напруженої непевності. Сама думка про те, що хтось із них теж може постраждати чи загинути, завдавала мені майже фізичного болю.

Заплющивши очі, я слухала, як падає дощ на листя дерев і як шкварчать та потріскують голоси в поліційних раціях.

Нікому й нічого не сказала я про те, що знала, та про те, що насправді трапилося зі Скоттом.

Я ввесь час мовчала, дивлячись собі під ноги. І підвела голову лише тоді, коли почула біля фонтана якийсь рух.

Десятка зо два поліціантів в уніформі вишикувались у дві паралельні лінії від фонтана до чорного «універсала» судмедексперта, що чекав під іржавим Т-подібним навісом естакади.

— Його забирають, — вигукнув один з полісменів, кинувшись, щоб зайняти місце в шерезі.

Почесна варта з шести копів обережно й урочисто ступила у воду, щоб прийняти з рук судмедексперта спеціальний чорно-зелений мішок для трупів, у який уже встигли запхати Скотта. Вони поводитися з ним так, наче він був хворий або поранений, але ще живий. Господи, як я хотіла, щоб так і було! Як я воліла повернути оту ніч, кожную її секунду, і зробити так, щоб вона ніколи не трапилась! У непорушному шерезі темно-синього кольору хтось заспівав пісню «Денні Бой», неофіційний гімн Ірландії, — високим, чистим і пронизливим тенором, якому б позаздрив і Ронан Тайнен¹.

Хочете знати, що таке *самотність і відчай*? Це коли шестеро копів несуть свого загиблого товариша крізь темну

¹ Відомий тенор ірландського походження, народився 1960 року.

алею в Бронксі, дощ усе падає, а високий пронизливий тенор співає про звуки волинок, що заклично линуть з долин та пагорбів.... А хіба Скотт був ірландцем? Я й не знала. *«Мабуть, усі загиблі копи — ірландці»*, — подумалося мені.

Коли процесія проходила повз мене, краплини дощу здалися мені святою водою, що її розбризкує священник. Майже всі чоловіки, не криючись, плакали. Я помітила, що навіть комісар, який стояв біля медичного авта, затулив рукою очі.

Нагорі проторохтіла електричка номер чотири. Її звук став прощальним барабанним дробом для Скотта. Його засунули в задні дверцята авта судмедексперта, наче теку, що повернули до шухляди столу.

А я без упину плакала, наче мої слізні протоки прорвало.

Розділ 28

Краєм ока я побачила збоку розмиту білу пляму — і раптом мене наче всю загорнули в рулон із термотривкого матеріалу «тайвек».

— Привіт, Аорін, — прошепотіла моя співучениця по поліційній академії, Бонні Клеснік. Вона обійняла мене й притиснула до себе. — Це так жахливо! Сердешний хлопчина!

Бонні навчалася на підготовчих курсах Нью-Йоркського університету, але потім кинула навчання й вирішила стати копом. Зараз вона працювала сержантом у підрозділі розслідування місця злочину. В академії ми швидко подружилися, бо в класі, заповненому, головним чином, зовсім молодими безвусими хлопчиками з Аонг-Айленду, нас було лише дві жінки з досвідом роботи. Я так часто залишалася переночувати на мансарді, яку винаймали Боннічка та її напарник Татум на вулиці Сент-Маркс-плейс, що вони дали моє ім'я розкладному дивану, на якому я спала.

Бонні вивудила паперовий носовичок із кишені свого спецкостюма й витерла очі, а потім передала носовичок мені.

— Ну, ми з тобою й копи! — сказала Бонні та посміхнулася. — По вуха в роботі. Скільки ж часу ми не бачилися? Здається, рік? А в тебе нова зачіска. Класна! Мені подобається.

— Красенько дякую, — сказав Майк, ступаючи між нами. — Мені теж подобається. Я дуже радий за свою напарницю. А ви хто?

— Бонні, цей йолоп — мій напарник. І звати його Майк, — сказала я, знайомлячи їх. — А я гадала, що ти працюєш у денну зміну.

— Коли я почула цю жахливу новину, то відразу ж примчала сюди, — відповіла Бонні. — Ніколи не бачила так багато копів. Хіба що на День святого Патрика¹. Або коли зруйнували Всесвітній торговий центр.

Бонні зняла з себе вакуумний пакет, що висів на її грудях під кількома фотоапаратами.

— І ти знаєш, Лорін, я задоволена, що прийшла. Дуже задоволена. Бо знайшла дещо.

Я взяла в неї пакет і підняла, щоб роздивитися. Цієї миті мені здалося, що всі ліхтарі в парку та поза його межами спалахнули з потроєною яскравістю та спрямували своє світло на вміст пакета. А краплини дощу стали наче просякати мене наскрізь.

Повільно-повільно я покрутила пакет з боку в бік. У ньому лежали окуляри Пола в тонкій срібній оправі.

— Я знайшла їх у тому покривалі, що в нього був загорнутий Скотт, — пояснила Бонні. — І вже зателефонувала одному з його колег з антинаркотичного відділка. Скотт не мав окулярів. Якщо ж ці окуляри куплено за рецептом, то ми перериємо клієнтські дані всіх окулістів Нью-Йорка й вирахуємо того сучого сина, котрий убив Скотта.

Коли радісний Майк ляснув долонею по відкритій долоні Бонні, вітаючи її зі знайденням такого важливого доказу, у мене нервово сіпнулося ліве око.

¹ Національне свято ірландців у всьому світі.

Раптом у рації Майка збуджено заторохтів чийсь голос.

— То помічник шефа, Майку, — сказала йому Бонні. — Комісар скликає всіх до свого мікроавтобуса на інструктаж.

— Як ти почуваєшся, Лорін, із тобою все гаразд? — спитала мене подруга. — Ти що, не рада знахідці?

Я подивилась у її стурбовані очі. Господи, як же мені закортіло відразу ж у всьому зізнатися! Бонні — моя подруга й теж працює в поліції. Вона, як ніхто інший, зрозуміла б мене. Порадила б, що робити. Допомогла б мені.

Але що б я їй розповіла? Що трахалася з загиблим Скоттом, якого, між іншим, убив не хто-небудь, а мій ревний чоловік? «Ніхто не допоможе мені», — збагнула я. З цієї халепи мені доведеться вибиратися самій і тільки самій.

— Та ні, зі мною все гаразд, — відповіла я.

— Ми тут усі трохи отетерілі, — пояснив Майк, ведучи мене й Бонні до штабного автобуса. — Навіть дехто з отих наркоторговців, що сидять у кафе, просльозився, почувши, як отой рудий полісмен заспівав «Денні Бой».

Майк співчутливо обійняв мене за плечі. Він і справді був добрим хлопцем, одним з найкращих серед тих, кого я знала в поліції.

— Лорін, схоже, наш клієнт облажався, — сказав Майк. — Спочатку мені здалося, що нам капець. Ти ж знаєш не гірше за мене, як важко розслідувати подібні «мокрі» справи. Але ось поглянь: помилка на помилці. Ми явно маємо справу з убивцею-аматором. Я буквально бачу на власні очі, як він тут орудує, думаючи, що замітає сліди, але насправді він діє похапцем і постійно робить промах за промахом, таким чином дедалі чіткіше виводячи нас на правильний слід. Закладаюся, що ми схопимо його за боягузливу сраку не пізніше, ніж завтра вранці. Б'ємось об заклад?

Я похитала головою, докладаючи значних зусиль, щоб утриматися на ногах і рухатися далі — до автобуса.

— Охолонь, Майку. Я не йду на парі, результат якого відомий заздалегідь, — відказала я.

Розділ 29

Минуло кілька сум'ятних хвилин, і я ввійшла до штабного автобуса, щосили намагаючись триматися прямо.

Інтер'єр був сліпучо яскраво освітлений, наче операційна в шпиталі. Скрізь сиділи копи з портативними комп'ютерами на колінах. Начальники в білих сорочках хрипкими гавк-кітливими голосами віддавали накази по своїх мобільниках. На широкоекранному дисплеї «PowerPoint» було видно мапу району. Обстановка в автобусі нагадувала оперативний центр Пентагону або сцену з відомого телесеріалу «24 години на добу».

Серце мое шалено закалатало, і його пульс відбився важким гупанням у скронях.

Для всіх, хто зібрався тут на інструктаж, Пол став ворогом номер один.

— Комісарє, — сказав мій шеф з офіційністю в тоні, якої я від нього не чекала. — Знайомтеся: детектив Стілвел, старша слідча в цій справі.

Широка, як лопата, долоня потиснула мою руку, і я глянула на відоме мені й багатьом моїм колегам темношкіре, по-батьківськи добродушне обличчя комісара нью-йоркської поліції Рональда Даргема.

— Приємно познайомитися, детективе Стілвел, — мовив Даргем солодкавим дружнім тоном. — Бачив деякі з ваших звітів. Ви дуже добре справляєтеся з роботою.

«От тобі й маєш», — подумала я та знову відчула паморочки. Моє перше «молодець» від комісара поліції — і за таких обставин! Але все одно цю похвалу треба покласти в скриньку з моїми кар'єрними трофеями.

Та коли я пригадала вбивчий доказ у вигляді окулярів Пола, то моя швидкоплинна радість ураз минула, і я відчула себе, наче алкаш, що прокинувся з важкою від похмілля головою після тижневого запою. Моя кар'єра скінчиться швидше, аніж скисне молоко в моєму холодильнику.

— Дякую, сер, — пробелькотіла я.

— Розкажіть, що ви наразі маєте, — хутко вимовив Даргем, прикипівши до мене важким суворим поглядом.

Я все ретельно перелічила: травми на тілі Скотта, бездоганно чіткий опис Пола та його машини, який дала Амелія Фелпс, а також щойно знайдені окуляри. Вийшов такий собі рецепт моєї особистої катастрофи.

Коли я завершила свою доповідь, комісар задумливо схилив голову. На відміну від більшості поліційних чабе, він залишався детективом, хоча й високопосадним.

— А ви переглянули теки зі справами, що їх вів загиблий? — спитав Даргем.

— Я ще не мала нагоди, сер. Це буде наступним кроком нашого розслідування.

Комісар кивнув.

— Ви швидко працюєте, — сказав він. — І це добре. Бо швидке розкриття цього вбивства — єдине, що зможе пом'якшити психологічний шок для всіх тут присутніх та їхніх колег.

«Не для всіх», — подумала я.

— Детективе Стілвел! — сказав комісар і злегка посміхнувся. Я здогадалася, що він зараз про щось мене попросить. Або дасть якесь додаткове службове навантаження. Яке — я й гадки не мала. Просто знала, що в нью-йоркській поліції коли хтось отримував пряника, то це зазвичай означало, що батіг уже десь неподалік.

— Слухаю, сер! — відповіла я, як на сором безуспішно намагаючись видалити зі свого голосу тремтіння.

— Я хотів нагадати вам, щоб ви надіслали повідомлення про смерть родині Скотта Тайєра.

Я міцно стиснула щелепи, щоб не заторохтіти зубами. Боже милостивий, як же я забула?! Повідомляти родину загиблого входило до моїх обов'язків як старшого слідчого!

Якось Скотт казав мені, що десь у Брукліні мешкають його мати та молодша сестра. Господи, як же боляче все

це буде пережити! Може, відразу засунути руку в дерево-подрібнювач, щоб не мучитися?

— Так сер, обов'язково, — відповіла я.

— Знаю, що це — найнеприємніша й найболючіша частина вашої роботи, — сказав Даргем, по-батьківськи плескаючи мене по плечу. — Але, гадаю, краще зробити це ще до того, як хтось пробовкне ім'я Скотта телевізійникам та газетярам. Я гадаю також, що буде ліпше, коли родина почує цю страшну звістку від когось із його колег. А потім до них з'їжджу я. Щоб хоч якось пом'якшити удар.

— Розумію, сер, — сказала я.

Комісар зітхнув.

— Утім, найважче доведеться його дружині, — промовив він похмуро. — Я вже не кажу про його трьох дітлахів.

Розділ 30

Отже, Скотт був одружений?!

Мої ноги враз обм'якли, але завдяки зусиллям волі я змусила себе встояти.

Одружений, та ще й мав трьох дітей?

Він ніколи не говорив мені про це — однозначно.

Ні про дружину, ні про дітей. А казав натомість, що є найпоказнішим і найперспективнішим нареченим у всій поліції Нью-Йорка.

— Розумію, — вів далі комісар. — Ситуація дуже непростя. Сьогодні вночі сталася велика трагедія. Брук, дружині Скотта, лише двадцять шість років, одній дитині чотири, другій — два, а третя — взагалі немовля.

Ще одне батьківське поплескування по плечу означало, що наша аудієнція добігла кінця. У мене виникла підозра, що таке батьківське поплескування входить до набору обов'язкових тестів для претендентів на підвищення.

— Адресу Скотта має ваш шеф, — сказав на завершення комісар. — Працюйте, детективе Стілвел. Щастя вам!

Приблизно через двадцять хвилин після того, як ми з Майком залишили комісара в штабному автобусі, наше авто зупинилося біля чепурненького будиночка в голландському колоніальному стилі, розташованого посеред довгої низки схожих споруд.

Усі вікна помешкання родини Тайерів були темні. Вкриті плитками доріжку, що вела крізь коротко підстрижений газон, облямовували красиві яскраві квіти.

У кінці короткої під'їзної алеї я побачила дитячий баскетбольний щит. Заледве відірвавши від нього погляд, я зиркнула на годинник. Була майже четверта ранку.

«Хвилиночку», — наверхлася мені в голову божевільна думка. — А з якої речі я буду заходити в той будинок? Можна просто взяти й піти, хіба ж ні? Про все забути. Забути, що я коп. Що я теж заміжня. Узяти й начхати на умовності та обов'язки. Тим паче, що я опинилася зараз на роздоріжжі. Ось візьму й утечу до якогось монастиря й буду там сир виробляти. А чому б ні?»

— Ти готова, Лорін? — спитав Майк, що сидів поруч.

— Якщо чесно, то ні, — відповіла я, але все одно розчинила зовнішню половинку дверей і двічі натиснула на кнопку дзвоника.

«Просто красуня», — подумала я, побачивши перед собою заспане обличчя невеличкої гарненької брюнетки.

«І навіщо було Скоттові зраджувати цю пречудову молодичку? Матір своїх дітей?» — промайнуло в моїй голові.

— Доброго ранку, — мовила Брук Тайер, — ошелешено переводячи погляд з мене на Майка, а потім знову на мене.

— Привіт, Брук, — сказала я й показала їй свій жетон. — Мене звати Лорін. Я — детектив із поліційної дільниці Скотта.

— О Господи! — залопотіла Брук, ураз скинувши з себе залишки сну. — Щось зі Скоттом, так? Чи ні? Що трапилось? Його поранили? Поранили?!

Повідомляють про смерть у різні способи, і жоден з них не є легким і безболісним. Дехто з поліціантів вважає, що найкращий з них — це прямо й чесно відразу про все розповісти. Інші ж твердять, що перший удар треба пом'якшити й сказати, що жертва дістала тяжке поранення, таким чином поступово підготувавши слухача до факту загибелі близької людини.

Уперше за цю ніч я не стала кривити душею.

— Його застрелили, Брук. Мені так шкода! Твій чоловік загинув.

Я побачила, як закотилися її очі. До цього ніколи не можна звикнути. Коли бачиш, як хтось на твоїх очах утрачає контроль і перестає бути самим собою.

Брук заточилася, позадкувала й раптом стала похитуватися з боку в бік на ослаблених ногах, наче воротар перед пробиттям пенальті. А потім упала навколішки й дико за-верещала:

— Hi-i-i-i-i!

Не знаю як, але я теж опинився поруч із нею на колінах у темному фойє та стала гладити її рукою — своєю нечистою, зрадливою рукою — по худорлявій спині, намагаючись хоч якось заспокоїти, але Брук верещала все гучніше й пронизливіше.

— Hi-i-i-i-i-i-i!!!

— Я прекрасно розумію твоє горе, — прошепотіла я їй на вухо. — Прекрасно розумію...

— Нічого ти, суко, не розумієш!!! — заволала раптом Брук мені в обличчя й замахнулася на мене рукою. Я відсахнулася, прикрившись ліктем, але її довгий ніготь усе ж таки встиг залишити діагональну червону подряпину в мене на лобі. Після цього дружина Скотта завалилася набік на підлогу.

— Нічого ти не розумієш! Нічого ти не зна-а-аєш! — плакала вона, впершись обличчям у дубову долівку. — Не знаєш, не знаєш, не знаєш!

Розділ 31

Майк підняв Брук Тайер і посадовив на канапу у вітальні. Зачинивши вхідні двері, я помітила руську дівчинку в рожевій піжамці — як у мультику Діснея «Три принцеси». Вона стояла нагорі на сходах і невідривно дивилася на мене.

— Привіт, крихітко, — сказала я. — Із твоєю матусею все гаразд. А мене звати Лорін.

Чарівна дівчинка нічого не відповіла. Просто мовчки стояла, уп'явшись очима в мене.

— Може, ти підеш спати, сонечко? — спитала я та ступила крок на сходинку.

І тоді дівчинка заверещала. Так пронизливо й сильно, що я мимоволі відвернулася і затулила вуха руками.

Брук кинулася повз мене до сходів, і сирена вимкнулася тієї ж миті, коли дівчинка опинилася в обіймах своєї матері.

Я стояла, а Брук розгойдувалася з боку в бік, тримаючи дитину на руках. На столику у вітальні я помітила фотографію Скотта в поліційній уніформі. Однією рукою він обіймав вагітну Брук. Яскраво світило сонце. Схоже, цей знімок зробили десь у парку.

Раптом Брук і донька заголосили в унісон. І мені відразу ж спав на думку пістолет, що лежав у моїй сумочці. Я чітко його собі уявила. Уявила, як холодно поблискує його хромована поверхня. Подумки побачила його майже по-жіночому округлені обриси. Уявила, як холодна сталь ствола притискається до моєї скроні, майже відчула дотик чутливого спускового гачка на другій фаланзі свого вказівного пальця.

Я стояла собі в помешканні Скотта й думала про свій пістолет, про те, що накоїла, і гадала, чи довго ще зможу витримувати ці тортури.

«Ти — не лиха людина, — втовкмачувала я собі. — Принаймні не була такою до минулої ночі».

Розділ 32

Бідолаха Брук і досі гойдала на руках свою чотирирічну доньку, як раптом звідкись ізгори донісся дитячий плач.

Я поволі піднялася сходами.

— Хочеш, догляну за дитиною? — спитала я Брук.

Але вона, здається, дивилася крізь мене. Просто мовчки стояла й дивилася крізь мене.

— Пошукай, чи немає десь на кухонних полицях записника з адресою родичів, — гукнула я Майкові й пішла повз Брук на голос, що лунав з кімнати в задній частині будинку.

Над дитячим ліжечком звисали брязкальця у формі іграшкових кайданків та поліційних кийків, а неподалік мерехтів нічний світильник.

Хлопчику-немовляті не було, мабуть, і шести місяців. Я взяла в руки малесеньке волаюче створіннячко. Від кожного крику його тільки здригалося так, наче звук, що воно видавало, був для нього завеликим. Я притиснула малятко до грудей, і воно майже відразу замовкло. Так і тримаючи його на руках, я сіла в крісло-гойдалку, рада хоч на якийсь час уникнути гамору й вереску.

Навіть у такій екстремальній обстановці я встигла помітити, як прекрасно пахнув цей малюк. Він пахнув чистотою й невинністю. Коли ж малий розплющив очі, свої великі карі очі, то серце моє тьохнуло.

Він був точнісінькою копією Скотта.

Після цього вже і я не втрималася й заплакала. «У цього малюка більше ніколи не буде батька», — сяйнула гадка.

Молодчаго, Лорін, це твоя «заслуга».

— Віддайте мені його, — гаркнула Брук, несподівано влетівши до кімнати з пляшечкою в руці. Мені здалося, що, коли я передавала малюка матері, він мені посміхнувся. Брук і досі плакала, але видно було, що перший шок минувся.

— Може, мені зателефонувати комусь із ваших знайомих чи родичів? — запропонувала я.

— Я вже поговорила зі своєю мамою, — відказала Брук. — Вона їде сюди.

Уперше за весь час вона глянула мені просто в очі. Дивно, але вираз її обличчя був цього разу напрочуд лагідний.

— Ой! — пробурмотіла вона ніяково. — Я вас подряпала. Вибачте...

— Нічого, не переймайтеся, — швидко заспокоїла її я. — І не здумайте виправдовуватися. Це ви, а не я, потребуєте зараз допомоги. Ви та ваші діти.

— Я хочу почути, — сказала раптом Брук після нетривалої паузи.

Я здивовано витріщилася на неї. Риси її обличчя різко окреслилися на тлі світла нічника, а очі були схожі на дві глибокі западини — як у примари.

— Що? — перепитала я.

— Я хочу почути, що сталося з моїм чоловіком. Я ціную ту відвертість, яку ви проявили з самого початку. Якби на вашому місці був чоловік, то він намагався би всіляко берегти мої почуття. Я хочу точно знати, що трапилось, щоб я змогла житися з цією думкою. Це потрібно не стільки мені, скільки моїм дітям.

— Нам і самим іще достеменно майже нічого не відомо, Брук, — відповіла я. — Ми знайшли його мертвим у Бронксі, у парку Святого Якова. Хтось застрелив його. У тому районі багато наркоманів і наркаторговців.

Обличчя Брук спотворила болісна гримаса, а губи затремтіли. Ліве око почало конвульсивно сіпатися.

— Боже ж мій, Боже! Я так і знала, — нарешті проказала вона й енергійно закивала головою. — Як же — «Робота секретного агента — найшвидший шлях до підвищення по службі, Брук. У разі потреби мене прикриють колеги. Вони завжди підстраховують мене». Як виявилось, не завжди, ти, чортів ідіоте! Боже, який жах, який жах!

Запала тиша, і я відчайдушно ламала голову, придумуючи, що сказати. Здавалося, стіни почали насуватися на мене. Мені

раптом закортіло щодуху вискочити звідси геть. У грудях почало тиснути, у животі щось занило, і мені раптом стало важко дихати.

Що зазвичай роблять під час розслідування, коли ще майже нічого не відомо про обставини справи? Здійснюють опитування. Тож я знову витягла записник і приготувалася робити нотатки.

— Коли ви востаннє бачили Скотта? — запитала я, намагаючись увійти в роль детектива.

— Він поїхав учора ввечері, близько восьмої. Сказав, що треба кілька годин попрацювати. Скотт працював, як навіжений. Останнім часом майже не бував удома.

— А він не сказав конкретно — куди їде? Може, перед від'їздом йому хтось зателефонував?

— Зараз достоту й не пригадаю. Ні, не пам'ятаю, щоб йому хтось телефонував.

Раптом Брук знову почала рюмсати.

— О Господи... Бідна його матір та сестра... Вони так любили одне одного... підтримували близькі стосунки... Не знаю, як вони це переживуть... Ні, я не зможу повідомити їм про його смерть. Не зможу... А може, ви це зробите, детективе...

— Лорін. Мене звати Лорін.

— Може, ви зателефонуєте, Лорін? Ну, до матусі Скотта? Зателефонуєте, га?

— Звісно.

— Ви теж із його відділу?

— Ні, — відповіла я. — Я працюю у відділі розслідування вбивств.

— А ви знали мого Скотті? — спитала Брук.

Я зробила коротку паузу, і стало чути, як плямкає малюк, жадібно досмоктуючи вміст пляшечки.

— Ні, не знала, — нарешті відповіла я. — Ми з одного відділка, але нам ніколи не доводилося працювати разом.

— Вибачте за те, як повелася Тейлор, моя донька, — сказала Брук. — Вона трохи відлюдна дитина. Її лякають незнайомці.

Раптом мені знову забракло повітря, і я стала як укопана.
Ось вона.

Вона — остання крапля.

— Сподіваюся, що не дуже злякала її, — почула я сама себе наче звідкись ізбоку й прожогом кинулася з кімнати. — Можна мені до вашого туалету?

— Так, він праворуч, у коридорі.

Я виригала, не встигши добігти до унітаза якихось двох-трьох футів. І негайно відкрутила на повну два крани, щоби шумом води заглушити нові блювотні позиви, які невдовзі змінилися пронизливими переривистими вересками, що вирвалися з мого горла.

Я скрутила увесь валик туалетного паперу, прибираючи за собою. Потім, у хвилину душевного сум'яття знову витягла з сумочки пістолет і всілася на кришку унітаза, вкриту рожевою килимовою тканиною. От зараз застрелюсь, а судмедексперт видасть довідку: «Смерть настала внаслідок почуття провини». Нарешті я все ж запхала револьвер у сумочку й пішла вниз. Не тому, що мені перехотілося себе вбивати. Просто не воліла додавати Брук Тайер нового клопоту, бо їй і так довелося чимало пережити цієї ночі.

Коли я ввійшла до кухні, Майк сказав, що сам зателефонує матері Скотта.

— Облиш, Майку, — відказала я, з напівбожевільною усмішкою розкривши телефонну книгу й набираючи номер. — Навіщо порушувати прецедент?

Повідомивши матір Скотта про загибель її сина, я прибрала від вуха слухавку й ми разом із Майком, що сидів у протилежному кінці кухні, деякий час слухали зболені вигуки та зойки, що лунали в динаміку.

З-під магніту, причепленого до холодильника, Майк витяг олівцевий малюнок і похитав головою. Магніт мав форму одного з героїв дитячого телесеріалу «Blue's Clues». На малюнку хтось із дітлахів зобразив двоголового дракона.

— Обов'язково спіймайте винуватців, — сказала мені Брук, коли ми через кілька хвилин ішли до дверей. На цей час дворічний син Скотта теж устиг прокинутись. Він стояв, обхопивши матір за коліно, а його чотирирічна сестра стояла трохи далі. Немовля в руках Брук знову заплакало.

— Розшукайте їх! — знову почули ми вже на виході. — Спіймайте вбивцю Скотта!

Розділ 33

Якщо не брати до уваги прощального вигуку дружини загиблого, який і досі лунав у моїх вухах, то до Бронксу ми поверталися в цілковитій тиші.

Колеги Скотта з багатопрофільного антинаркотичного відділка вже чекали на нас у кімнаті особового складу на другому поверсі 48-ї поліційної дільниці. Мій же відділок із розслідування вбивств розташовувався на четвертому поверсі. Я інстинктивно відвела очі від дверей загальної кімнати, де ми зі Скоттом уперше зустрілись, коли я підіймалася до себе нагору.

Хлопці з відділка, де працював Скотт, не були схожі на типових копів — навіть на мою думку. На мить мені здалося, що я зайшла не туди й потрапила натомість на зібрання клубу скейтбордистів.

Начальник антинаркотичного відділка, член правління з боротьби з наркотиками Джефф Траган, був високий на зріст, мав довге русьве волосся й скидався на підстаркуватого спортсмена-серфінгіста. Головний помічник Скотта, детектив азійського походження Рой Хуонг на прізвисько Гончак, мав таке безневинно дитяче обличчя, що йому в крамниці, мабуть, і цигарок не продали б, а спиртне — і поготів. Детектив Денніс Марут скидався на підлітка-вундеркінда з телесеріалу «Дуггі Гаузер», а кремезний чорношкірий Тадей Прайс, увесь у шкірі та золотих ланцюжках, був

більше схожий на особистого охоронця якогось крутого репера, ніж на агента відділу, що боровся з наркотиками.

Я зупинилася під гудучим люмінесцентним світильником і відразу зникла під прискіпливими поглядами чоловіків.

Проте я швидко роздивилася, що їхні погляди були такими самими, які мені вже *доводилося* бачити цієї ночі: у них читалася суміш розгубленості, гніву й потрясіння. Певною мірою я відчувала те саме — частково принаймні.

Для антинаркотичного відділка втрата таємного агента — усе одно, що кошмар, котрий справдився. Подібно до жертв, яким удалося пережити вбивчий напад, вони виглядали так, наче серед них щойно вибухнула бомба: безцільно тинялися туди-сюди в очікуванні хоч якоїсь директиви, хоч якогось найменшого уявлення, куди йти і що робити далі.

— Ми прийшли, щоб допомогти всім, чим зможемо, — похмуро мовив Траган, представивши мені працівників відділка. — Тільки скажіть, що ми маємо зробити, щоб допомогти вашому слідству.

«Скільки ж мені ще вдаватиметься дурити саму себе й колег?» — подумала я, відірвавши погляд від скорботних облич товаришів Скотта й спрямовуючи його на стелю з водяними розводами. Цієї миті неподалік прогуркотіла важка фура, і в кутку завібрувало й заторохтіло зафарбоване вікно, яке я раніше не помітила.

— Над чим останнім часом працював Скотт? — спитала я, діставши з сумочки записник.

Розділ 34

Траган глибоко вдихнув і почав:

— Скотт був нашим таємним агентом у справі, що її ми шили двом наркоділкам з Гантс-Пойнт, котрі займаються збутом «екстазі», — братам Ордонесам. Старший брат служить у ВПС пілотом транспортного літака, що робить постачаль-

ницькі рейси до Німеччини. Повертається його C-130 майже порожняком, але з невеличким доважком — черговою партією наркотику. Скотт уже зробив у них кілька дрібнооптових закупок. Наступного тижня ми планували здійснити велику оборудку — на чверть мільйона доларів, і відразу ж заарештувати засранців.

— А Скотт із ними не контактував останніми днями? — поцікавилась я.

— Три дні тому Скотт телефонував їм з роботи, — несподівано приєднався до розмови Рой Хуонг. — Але, можливо, вони потелефонували йому сьогодні ввечері, коли він був удома.

— А Скотт міг поїхати з кимсь на зустріч, не попередивши про це вас? — спитала я.

— Міг і не попередити, якщо вважав, що впорається сам, — відповів Рой. — Але таємний агент — це непередбачувана й небезпечна робота. Не мені вам про це розповідати, детективе. Інколи просто немає можливості викликати підмогу.

— Ви хочете сказати, що Скоттові, ймовірно, несподівано довелося мати справу з якимись людьми, потім кудись із ними піти чи поїхати, і, щоб не викликати підозр, він не став з вами контактувати? — спитався Майк.

— Саме про це й ідеться, — пояснив Тадей Прайс. — Інколи бува й таке.

Траган додав іще одну деталь:

— А можливо, Скоттові довелося зіткнутися з кимось, хто мав стосунок до якоїсь колишньої справи, з тим, хто потрапив через його діяльність за ґрати, але нещодавно вийшов на волю. Це — найбільша небезпека в нашій роботі, особливо у вільний час. Скажімо, ти йдеш із дитиною в парк погуляти й раптом натрапляєш на одного зі своїх колишніх «клієнтів».

Я почула, як невдоволено буркнув мій напарник після цих слів Трагана. Якщо так, то у справі вбивства Скотта могли бути сотні потенційних підозрюваних.

— Найперше, що нам треба зробити, це викликати отих братів Ордонесів на допит, — сказав Майк. — Це була обо-

рудка на чималеньку суму. Вони могли перехопити Скотта задалегідь і пограбувати його. Скотта перед смертю сильно побили. Можливо, злочинці піддавали його тортурам, щоб він видав їм, де сховав чверть мільйона доларів. Треба їх схопити. Нам відомо, де зараз ці виблядки?

— Той брат, що служить пілотом, Марк, літає до Німеччини з авіабази ВМФ США Лейкгерст у Південному Джерсі. Ми зв'яжемося з тамтешньою поліцією, щоб вони поговорили з його командиром і обшукали його помешкання в Томс-Рівер, — сказав Траган. — Але Віктор, молодший брат, має три чи чотири явочні квартири в Брукліні та Бронксі. Це — його подружки та родичі. Знадобиться кілька годин, щоб точно визначити їхнє місцезнаходження. Усе перевернемо догори дном, але щось та нариємо.

— А тим часом, — зауважив Тадей, — я зберу докупи всі попередні матеріали про затриманих Скоттом злочинців, щоб подивитися, хто з них і коли вийшов з тюрми.

— Таких справ багато, — скрушно похитав головою Траган. — Скотт здійснив не одну сотню затримань. Він був одним з найкращих таємних агентів, з яким мені доводилося працювати.

«Не тринди», — подумала я, пригадавши дружину й дітей Скотта, і відвела погляд від зболених почервонілих очей Трагана. Він явно втратив не просто співробітника, а друга.

— Хвилинку, — втрутився в розмову детектив Марут. — А родину Скотта оповістили по його загибель? Господи, як же Брук переживе таку страшну звістку? А діти? У нього їх, здається, аж четверо.

— Троє. Ми щойно повернулися з його помешкання, повідомивши його дружину, — зазначила я. — І вона переживає смерть чоловіка так само, як і будь-яка інша жінка.

Раптом у кімнаті наче постріл ляснув. То від безсилої люті напарник Скотта, Рой Хуонг, щодуху гепнув рукою по столу й змахнув з нього всі папери. Вони віялом розлетілися по підлозі, а Рон у розпачі вискочив з кімнати.

Майк скрушно похитав головою, витяг свого мобільника й став набирати номер.

— Ти кому телефонуєш? — спитала я.

— Черговому технарю, відповідальному за автоматичний збір даних, — відповів напарник. — Хочу, щоб він написав офіційний запит на представлення ДР щодо стаціонарного та мобільного телефонів Скотта.

Від переляку мені забило дух. ДР означало «детальні роздруківки» всіх розмов, зафіксованих телефонною компанією. Ішлося про вхідні та вихідні дзвінки на телефони Скотта.

Включно з усіма дзвінками Скотта до мене!

За п'ять хвилин, коли ми підіймалися сходами нагору, до загальної кімнати нашого відділка, Майк зупинився, пильно глянув на мене й сказав:

— Лорін, у тебе очі посіріли.

— Що ти верзеш? Вони блакитні! — відказала я.

— Я маю на увазі білки очей, — пояснив Майк. — Ти була на ногах відтоді, як усе це почалося. Тепер же ми маємо змогу перейти в режим очікування. Якісь реальні зачіпки з'являться лише пізно вранці. Звідси до твого помешкання лише десять хвилин їзди. Можеш заскочити додому й подавити вухо години зо дві. Однаково зараз за розкладом моя зміна. От я поки й побуду на стрьомі.

Одна частина моєї свідомості не хотіла полишати Майка та пропускати якісь суттєві деталі, котрі, можливо, стануть відомі невдовзі. Хто його, в біса, знає — що трапиться за годину-дві? Але, поглянувши за сходове вікно позаду мого напарника, я помітила, як світло ліхтарів пливе в мене перед очима. Я й справді була зморена й виснажена.

Людина, котра вигадала фразу, що найнеприємніше в житті — це переїзд до нового помешкання та подружнє розлучення, напевне, й уявлення не мала, що то є таке — бути жінкою, коханця якої вбив її ж таки чоловік.

«Якщо навіть я зараз зомлію та впаду, то це нічого не змінить», — вирішила я.

— Добре, Майку, — погодилась я. — Але зателефонуй мені, як тільки про що-небудь дізнаєшся. Хоч про будь-що.

— Паняй додому, Лорін.

— Згода. Уже паняю. Уважай, що мене тут нема.

Розділ 35

Загнавши свій «міні» в гараж і вже збираючись вийти, я раптом почула якийсь химерний звук у дальньому кутку праворуч. Мабуть, мої нерви були на межі зриву, бо я відразу ж вихопила пістолет і націлила його на якусь фігуру, що сиділа під стіною.

Але швидко збагнула, що то був Пол.

Я ввімкнула світло й тільки після цього сховала свій «глок» у кобуру.

Пол хропів у шезлонгу біля ящика з інструментами. Поруч із ним на бетонній долівці стояла пляшка віскі «Джоні Вокер». Спиртного в ній лишилося на один ковток, не більше.

Ага, ще одна цікава деталь: на Полові не було одягу. Тобто, він був зовсім голий.

А ще він був ніякий. Бухий у дрезину. П'яний у дупу, як то кажуть. А може, в сраку.

Придивившись до його змарнілого непритомного обличчя, я второпала, що пережила лише жалюгідну дешицю того, що довелося пережити Полові.

Я залпом випила останній ковток і почала трясти чоловіка, намагаючись його розбудити. Але даремно. Нуль на масу.

Коли я боляче смикнула Пола за вухо, одне його око мляво розплющилося. Я тягла його за вухо та за праву доти, доки він, нарешті, не зіп'явся на ноги.

Пол щось пробурмотів, але я не розібрала й потягла його в будинок. Ще ніколи я не бачила свого чоловіка таким п'янючим.

Намагаючись спрямувати його до спальні, я ледь не травмувала собі м'язи спини. Нарешті мені все ж таки вдалось укласти Пола на ліжку, після чого я принесла відро для сміття на той випадок, коли його знудить.

Ледь устигла я дістатися до ванної, як увесь стрес, що накопичився в моїй душі за увесь цей час, вирвався назовні вибухом нестримних ридань.

Що, в біса, з усього цього вийде? Що я собі думала, удаючи з себе дурну під час слідства? Це ж не гра. *Скотт Тайєр загинув*. Мало що в цій країні може спричинитися до ретельності більшої, ніж та, з якою розслідуватимуть убивство нью-йоркського копа. От дурепи! Невже ти думаєш, що за допомогою жалюгідного блефу зможеш якось викрутитись?

Я пригадала Брук Тайєр. Її відлюдкувату доньку. Двох інших дітлахів. Я відчула себе отруйною змією. Утіленням зла. Мені закортіло піти й здатися. Тієї миті я була готова на що завгодно, аби тільки зняти з себе цей страшний чорний тягар.

Утім, за вбивство покарають не мене.

А Пола.

Що ж мені робити?

Розділ 36

За три хвилини, так і не вирішивши, що ж мені робити, я знепритомніла й упала, миючись під душем.

Я стояла собі, намилювала голову, аж раптом — раз! І ось я вже сиджу на холодній кахляній підлозі, а по моїй спині та ногах стікає вода. Притиснувшись лобом до мокрої стінки, я пригадувала все, що трапилось минулої ночі, і спогади поволі заповнювали мою свідомість, як ванну вода. Який із цих спогадів був найболючішим, важко сказати. Та легкість, із якою я зрадила Пола? Чи мертві очі Скотта, що дивилися на

мене з фонтана? Чи спотворене стражданням обличчя його дружини?

Я заплющила очі й мені до сказу закортіло розчинитись у потоці води, щоб потім забулькотіти разом із нею в каналізацію.

Почекавши хвилину й пересвідчившись, що розчинитися мені не вдалося, я відірвала голову від кахлів і розплющила очі.

Це нещастя нікуди не зникне саме по собі, однозначно. Тож треба щось удіяти. Але ж що?

І я почала перебирати можливі варіанти.

По-перше, що станеться, якщо я здам Пола?

Я добре розбиралась у системі кримінального правосуддя Бронксу. Як і всілякий гуртовик, що має впоратися з великими обсягами, прокуратура цього району охоче йшла на оборудку з порушниками, пропонуючи їм справедливість, мовити б, зі знижками. Але я прекрасно розуміла, що оскільки вбивство Скотта буде гучною справою, то прокурор використає її вповні у власних кар'єрних інтересах. Ця справа називатиметься «Пол проти системи», і система правосуддя зробить усе від неї залежне, щоб завдати своєму супротивникові не просто поразки, а нищівної поразки.

Я враз подумала про лавину рахунків від адвокатів, що їх мені доведеться оплачувати. А також про грубеньку суму, в яку мені стане звільнення Пола під заставу. *Якщо його ще звільнять під заставу.*

Навіть коли аргументувати вбивство самозахистом, то найкращим потенційним сценарієм буде звинувачення в ненавмисному людиновбивстві, а це означало п'ять років ув'язнення. Я похитала головою. П'ять років! Навіть *п'яти хвилин* спілкування з в'язнем у тюрмі «Райкерс» вистачало, щоб викликати в мене непереборне бажання проплисти сотню кругів у басейні, заповненому антибактеріальним розчином. А тут цілих п'ять років! Я аж здригнулася, пригадавши смердючу камеру обшуку, плач немовлят і секс під столом у кімнаті побачень.

Я уявила, як Пол сидить за таким засмальцьованим столом і не зводить з мене очей, потемнілих від ненависті та презирства.

— Як же так, Лорін? — скаже він. — А мені чомусь здавалося, що тобі подобається п'ятихвилинний секс.

Проте найстрашнішим було б навіть не це, а реакція нью-йоркських мас-медіа. Ото був би справжній жах! Хіба ж може бути щось більш принаadne для жовтої преси, ніж любовний трикутник, винесений на загальний огляд! Трикутник, учасниками якого були двоє копів, один з котрих загинув! Довго б нам перемивали кістки й обливали нас брудом!

Ми з Полом назавжди стали б почесними членами Залу Ганьби.

Постійним об'єктом приниження для газетярів і телевізійників.

А ще не слід забувати про потенційні наслідки для родини Скотта. Наразі Брук сприймають як дружину героя. Але коли вийде назовні неприємна правда про те, що Скотта вбив чоловік його коханки, то Брук доведеться забути і про прихильність комісара, і про приязне ставлення колег Скотта до неї та до її дітей. У мене аж голова заболіла, коли я обмірковувала всі ці малоприємні деталі.

До того ж, якщо впливе правда, Брук може не отримати пільг та виплат, належних їй як удові поліціанта, загиблого на службі!

Я пригадала Брук із немовлям на руках. Замість пенсії Скотта вона запросто може дістати дулю з маком.

Я підвелася з кахляної підлоги, відсапнула та спробувала заспокоїтись.

Ухвалення рішення довелося відкласти.

Якби йшлося тільки про мене, я би здалася. Просто зараз зайшла б у свою кімнату, вдяглась і безстрашно покрокувала б прямісінько до кабінету свого шефа. І в усьому б зізналася.

Одначе йшлося, на жаль, не лише про мене. Йшлося також про Пола. І про Брук.

А найбільше — про її трьох маленьких дітлахів, що залишилися без батька.

Кого я збиралась обдурити? Насправді я не мала вибору. Принаймні зараз.

Треба спробувати якось зарадити ситуації.

Я підставила обличчя під потік води і вона громом загуркотіла в моїх вухах.

Але ж як залагодити ситуацію, як?

Розділ 37

Пол досі хропів, коли я поїхала на роботу. Звісно, мені б хотілося з ним поговорити. Сказати йому, що в нього купа проблем, означало нічого не сказати. Проте, оскільки я сумнівалася, що нам дозволять бачитись у камері попереднього затримання, пріоритетом «нумеро уно» для мене зараз було повернутися на роботу й дізнатися, чи маю я хоч якусь надію врятувати свого чоловіка від в'язниці.

Коли я зайшла в кімнату, де проводились інструктажі, Майк якраз уписував ім'я Скотта в робочий розклад, що передбачав опитування тих, хто сидів у камері попереднього затримання.

Мене приємно здивувало те, що ніхто й не думав дивитися на мене з підозрою. Мабуть, це пояснювалося тим, що перестрашені та «заведені» люди інколи можуть виглядати так само, як і ті, хто випромінює оптимізм і «тримає хвіст бубликом». Крізь заяложену скляну перегородку дальнього кабінету я побачила свого шефа, лейтенанта Кіна. Він сидів за столом і комусь телефонував по своєму мобільнику.

— Що ми маємо? — спитала я, витягаючи з коричневого пакета каву, що її придбала в крамниці неподалік. Мережа кафе «Старбакс» іще не встигла охопити мікрорайон Саундв'ю.

— Маємо фігню, — відказав Майк, кидаючи на стіл пластикову кавову кришечку й уможуючись на стілець. — Бра-

ти Ордонеси як у воду впали. Той, що служить пілотом, вихідний аж до наступної середи, але вдома його немає. Молодший і бридкіший, Віктор, кудись ізник, і ми ніде не можемо його знайти.

Із цими словами Майк подав мені теку.

— Ось поглянь на цей сімейний альбом.

Брати Ордонеси були дітьми іммігрантів-домініканців. Інформації про трохи старшого Марка було надивовижу мало. Єдине затримання за бійку, коли йому минув двадцять один рік. Зате молодший, Віктор, мав довгий і досить цікавий «послужний список» скоєних ним злочинів.

Із шістнадцяти років Віктор почав свої регулярні ходки до в'язниці й поступово ставав цінним кадром кримінального світу. За ним числилися пограбування зі зломом, продаж наркотиків, спроба зґвалтування, побиття співкамерників і володіння смертоносною зброєю.

Але з усього послужного списку мені відразу ж упало в очі одне звинувачення. Воно спалахнуло переді мною наче неоновая реклама.

Замах на життя працівника поліції.

У цьому розділі йшлося, як у сімнадцятирічному віці Віктор, чинячи спротив черговому арешту за володіння зброєю, витягнув схований напівавтоматичний кольт калібру 0.38, націлив його на полісмена й кілька разів натиснув на курок. Коли його скрутили та повалили на землю, з'ясувалося, що револьвер не вистрелив лише з тієї щасливої причини, що Віктор, через свій юний вік погано розбираючись в автоматичній зброї, забув перевести затвор і додати набой у патронник перед тим, як стріляти. Щоб мати уявлення про вкрай складну криміногенну обстановку в Нью-Йорку на початку дев'яностих, спричинену сплеском продажів нового наркотику «крек», який поширювався зі швидкістю епідемії, досить зазначити, що Віктор відсидів лише рік, бо тюрми були переповнені.

Ошелешено кліпаючи очима, я витріщилася на аркуш.

Віктор Ордонес так гарно пасував під убивцю Скотта, що я майже не мала сумнівів, що саме він ним і був.

Показавши рукою на стоси тек, що вивисувались на сусідніх столах, я спитала, сідаючи на стілець:

— То що, колишні справи Скотта щодо наркотиків?

Майк похмуро кивнув. Потім поклав окуляри на стіл і потер очі.

— Я не візьмусь за оті саги доти, доки ми не допитаємо наших домініканських друзів, — сказав він. — Єдина гарна новина — це те, що я дав технареві завдання написати запит до телефонної компанії. Зараз вони готують роздруківку розмов. За десять хвилин ми отримаємо її факсом.

Розділ 38

Я враз завмерла, як камінна статуя, намагаючись збагнути щойно почуте. Люмінесцентна лампа над моєю головою гугла, наче розтривожений вулик.

Скільки ж разів Скотт телефонував мені за останній місяць? Двадцять? Чи тридцять? Як же мені відбрехатись? Я уявила собі, як знітиться мій напарник, багато разів натрапивши на мій номер.

Майк торкнув мишу свого комп'ютера, прибираючи екранну заставку з підбадьорливим написом «Хто насцяв у твій генофонд?»

— Що ти збираєшся робити, Майку? — нарешті спитала я.

Мій напарник клацнув бульбашкою жуйки й закотив комірець своєї водолазки.

— Та хочу оце зайнятися тими дисками DD5. Бо Кін мені прочухана всипле. Він так напружується, що, їй-бо, скоро трійню народить. Ти лише поглянь на нього — тільки й знає, що метушиться та начальству телефонує.

Ішлося про регулярний звіт, який ми мали написати стосовно перебігу розслідування вбивства Скотта. Я здивовано підняла брови.

— Агов, Майку! Спустися на землю, Шекспіре. Річ у тім, що цього разу наші звіти дійсно читатимуть. Ти що, забув? Тут я — мозок. А ти — красуня. І взагалі, сходяв би ти до кімнати відпочинку й подрімав кілька годин. Нам потрібно, щоб твоя голова була чистою та ясною — на той випадок, коли нам доведеться вибивати нею двері. А я поки наклацаю звіт так, що нас не знімуть із цієї справи, а коли прийде факс із роздруківкою телефонів, я почну їх порівнювати. Ну як — згода?

Майк виричався на мене почервонілими від втоми очима й позіхнув.

— Згода, моя крихітко, — сказав він, устаючи з-за столу.

Коли він рушив до входу, я аж подих затамувала від хвилювання. Щойно половинчасті дверцята встигли зачинитися, як почулося тихе дзижчання.

Я обернулася. То дзижчав телефакс. Опаньки! Приїхали!

Апарат знову задзижчав, а потім дзижчання змінилося високими короткими сигналами. З пристрою почав повільно виповзати аркуш паперу.

«Не зупиняйся, напарнику, — подумала я, не дивлячись на нього. — Будь ласка. Заради мене».

Однаке краєм ока я побачила, що Майк таки обернувся.

Мое обличчя спалахнуло. Мить — і Майк усе побачить. Побачить, що мій телефонний номер повторюється в роздруківці безліч разів! Що ж я йому скажу, чорт забирай? Але нічого годячого на думку не спадало. Як же я цього разу викручусь?

Я швидко глянула на Майка якраз тієї миті, коли він підняв перший аркуш. І спостерігала, як він примружив очі й інстинктивно підніс руку до лоба, наче перевіряючи, чи на місці окуляри.

Саме тоді я й помітила Майкові окуляри. Вони лежали там, де він їх залишив, — на столі якраз у мене під рукою.

Я не стала роздумувати. А просто почала діяти.

Хутко висунувши шухляду, я змахнула всередину одну зі Скоттових тек, а разом із нею й окуляри. А потім потихеньку заштовхала шухляду назад.

Я вдавала, що зайнята чимось своїм і не помічаю Майка, аж поки не почула, як він зашарудів у себе на столі, шукаючи окуляри.

— Тобі ж було сказано, іди поспи! — невдоволено пробурмотіла я. — Чому це ти не слухаєш начальницю, га?

Майк стомлено зітхнув, облишив свої пошуки й кинув телефонні роздруківки мені на коліна.

— Слухаюся, сестро, — сказав він слабким голосом. — Займися, будь ласка, роздруківкою, яку нам люб'язно надала телефонна компанія «Матінка Белл». Побачимося, коли передіраю.

Розділ 39

Цілі дві хвилини я крутила олівець між пальцями, немов жонглер. Мій старий і скрипучий дерев'яний стілець час від часу кректав, коли я хиталася туди-сюди, втупившись у роздруківки телефонних розмов Скотта.

Обернувшись і поглянувши скоса крізь скляну перегородку на свого шефа, котрий, дякувати Богові, і досі був чимось заклопотаний, я знову витріщилася на вісім аркушів паперу, заповнених восьмизначними цифрами.

Мені, звісно, феноменально поталанило, що вдалося заволодіти роздруківками, але, хутенько проглянувши їх, я збагнула, що до всіх моїх проблем додалась іще одна.

Устромивши олівець між кутніми зубами, я почала мимовільно гризти його, немов собака кістку.

Як же, в біса, мені видалити з аркушів усі мої номери?

Їх там було аж тридцять три!

— Лорін! — почула я раптом голос.

Підвівши голову, я ледь не проковтнула з переляку олівець. Я й не помітила, як шеф полишив свій кабінет і підійшов до мене. Упершись долонями в стіл, він навис наді мною, ледь не торкаючись кінчиками пальців краю аркуша з роздруківкою. Цікаво, а чи вміє він читати догори ногами?

— Як там ся має диск із регулярним звітом? — спитав Кін. — Районне й окружне начальство вимагає його якомога швидше. Може, виникли якісь проблеми?

— Дайте мені годину, шефе, — відповіла я, виводячи на екран типовий бланк звіту.

— Даю тобі півгодини, — кинув він через плече та вийшов.

Схилившись над клавіатурою, я вдала, що поглинута роботою, намагаючись приховати те, чим я насправді займалася. Мій погляд падав то на екран, то на роздруківку. То на роздруківку, то на екран. Я чекала, що саме по собі несподівано вигулькне якесь рішення. І воно таки вигулькнуло. Несподівано й чудесно.

Шрифт на роздруківці був стандартний. Себто Times New Roman.

Мить — і в моїй голові виникло готове рішення.

«От і добре», — подумала я, бо не мала жодної зайвої секунди.

Спершу я вирізнила номер, на який Скотт телефонував найчастіше. Цей номер мав місцевий код 718 плюс код невідомої мені автоматичної телефонної станції.

Я попорпалась у своєму записникові й побачила, що то був домашній номер Скотта.

Надрукувавши цей номер, я натиснула «друк» і порівняла результат з оригіналом. Надрукований номер вийшов трохи завеликим. Тоді я змінила розмір шрифту з дванадцятого на десятий, надрукувала та знову порівняла.

Вийшло бездоганно. «Прекрасно, — подумала я. — Згодиться».

Я виставила кількість копій на «33» і втретє натиснула кнопку «друк». *«Хтозна, може спрацює»*, — з надією подумала я, встаючи з-за столу й ховаючи в кишеню ножиці та липку стрічку, які видобула з шухляди свого столу.

П'ять хвилин провела я в крайній кабінці жіночого туалету, займаючись не віртуальним, а цілком реальним вирізанням надрукованих номерів, якими я потім заклеїла в роздруківці усі тридцять три мої дзвінки до Скотта.

«От, нарешті, і знадобилися навички, набуті в дитячому садочку», — подумала я, змиваючи в унітаз паперові обрізки.

Потім була коротенька подорож до копіювальної машини — із зупинкою біля подрібнювача паперів на зворотному шляху — і я, нарешті, дістала те, що хотіла: нову й покращену версію телефонної роздруківки Скотта.

Коли через двадцять хвилин я виходила з кабінету Кіна, здавши йому звіт, до кімнати для інструктажів повернувся Майк. Побачивши на своєму столі бездоганно відкориговані аркуші роздруківки, поверх яких — наче прес-пап'є — лежали його окуляри, він отетеріло витріщився.

— Не хвилюйся, любий друже, — сказала я, поплескавши Майка по плечу. — Забудькуватість — звична річ для твого віку.

Підійшовши до свого стільця, я зняла з нього плащ.

— Ти куди? — спитав Майк.

— Хочу побачитися зі своєю подругою Бонні, — відповіла я. — Треба прискорити обробку інформації з місця скоєння злочину.

— А чому б мені не піти з тобою?

— А тому, що ти знову навідаєшся до телефонної компанії і причепиш портрет до кожного телефонного номера, тобто довідаєшся, *кому саме* телефонував Скотт.

— Не задовбуй, Лорін, — кинув Майк мені навздогін. — Візьми мене з собою. Я буду слухняним хлопцем. Це тільки на позір я великий та страшний, а насправді в мене тонка

поетична натура. Я навіть є членом Книжкового клубу Оп-ри Вінфрі.

— Даруй, — відказала я, протискуючись крізь обертальні двері. — Хлопцям вхід заборонено.

Розділ 40

Швидше, швидше, швидше!

Уже, мабуть, мільйон разів писк давача електронного касового апарата пострілом відлунув у моїй голові. Я знервовано глипнула на годинник.

Я сподівалася, що зупинка заради однієї покупки в аптеці мережі «Двейн Рід» не забере багато часу. Але це сподівання відразу ж випарувалося, коли я побачила довжелезну чергу до єдиного касира, що працював.

За десять хвилин, коли від омріяної землі обітованої у вигляді прилавка мене відокремлював лишень один покупець, прийшов другий касир і вигукнув: «Хто наступний?»

Я зробила крок до нововідкритого прилавка, але тут мене ледь не збив з ніг немолодий азіат у костюмі швейцара.

— Гей, обережніше! — сказала я.

Однак у відповідь нахаба відштовхнув мене ліктем і, повернувшись до мене спиною, посунув до касира пакет із комбо-дисками.

Мені тільки скандалу бракувало, але я не мала часу на стриманість та ввічливість. Нахилившись уперед, я простягла руку, вихопила пакет з-під носа в касира й швидко викинула його в людний прохід позаду мене. Диски розлетілися по підлозі. Типово нью-йоркський спосіб розв'язання проблем.

— Наступний — значить наступний! — пояснила я отерілому азіатові, у якого аж очі на лоба виїздили від несподіванки. Тим часом касир просканував мої покупки й поклав їх у пакет.

Тільки всівшись у службову машину, припарковану аж на Бродвеї, я наважилася цей пакет розкрити. З нього я дістала спеціальні гумові рукавички для обстеження місця злочину та чоловічі окуляри.

Вони мали посріблену оправу та округлі лінзи й були точнісінько такими, як і окуляри, котрі знайшла Бонні й котрі вона ще не встигла дослідити.

Витерши їх спиртом, я розкрила пакет із речовими доказами, вкинула туди новокуплені окуляри, а потім підпалила сірником квитанцію й висипала її попіл у вікно на Бродвей. Завівши двигун, я натиснула на газ і, верескнувши колесами, помчала геть.

Обережно, двері зачиняються. Наступна станція — головне управління поліції в Мангеттені.

Розділ 41

Коли я увійшла до її кабінету на п'ятому поверсі управління нью-йоркської поліції, Бонні якраз щось шукала в шухляді свого столу, ледь не засунувши туди голову.

— Привіт, Бонні! — сказала я. — Це ти чи не ти?

— А, Лорін, яка приємна несподіванка! — відповіла Бонні, витягнувши голову з шухляди й випростовуючись. У руці вона врочисто тримала нарешті знайдений пакетик кави «Старбакс». — Ти дуже вчасно. Питимеш каву по-французьки?

Поставивши через пару хвилин переді мною чорну чашку з гарячою кавою, вона спитала:

— Ну що? Як там справи?

— А я хотіла спитати в тебе те саме, — відповіла я.

— Попри те, що розслідування цього вбивства є нашим пріоритетом, воно все одно забере певний час. Усе, що ми на цей момент маємо, — це водонепроникне покривало для пікніків, яке виробляють у великих кількостях. Воно продається в кожному супермаркеті.

Я відсorbнула кави й ствердно кивнула. Ми з Полом справді купили цей шматок пластику в магазині мережі «Зупинись і придбай».

— А що з окулярами? — запитала я.

— На жаль, нічого особливого, — відповіла Бонні. — Видимих слідів відбитків пальців на лінзах не залишилось. Я віддала окуляри до лабораторії для негайного дослідження стосовно наявності часткових відбитків на оправі, але, на жаль, там нічого не знайшли. Утім, тримаймо кулаки: можливо, вдасться розшукати рецепт лікаря на придбання тих окулярів. Я щойно розмовляла телефоном із таким собі Сахаровим, керівником кафедри офтальмології в Нью-Йоркському університеті. Він пообіцяв докладно дослідити знахідку й допомогти нам знайти відповідний реєстраційний запис.

Я знов обпекла язика ще одним ковтком кави й відсунула філіжанку на край столу.

— А можна мені на них глянути? — спитала я.

Бонні здивовано посміхнулася.

— Навіщо? — спитала вона.

Я стенула плечима.

— Не знаю. Можливо, це допоможе мені інтуїтивно відчути типа, котрий убив Скотта. Хтозна... Усе буває.

Бонні встала й поблажливо посміхнулася.

— Гаразд, мій психологу-детективе. Лабораторія якраз у кінці коридору. Сходжу візьму їх спеціально для тебе. А ти тут поки посидь і сконцентруй свої надприродні здібності.

Розділ 42

Дивлячись услід своїй подрузі, я помацала *свої* окуляри в кишені куртки. Мій план полягав в імпровізації по ходу дій, але що я мала зробити в такій ситуації? Вигукнути «Ой, Бонні, дивись — он пташка!» і здійснити підміну?

Допивши каву, я спробувала зосередитись.

За хвилину в передбанникові кабінету Бонні з'явився якийсь молодик неохайного вигляду. Він розгублено озирнувся, явно не знаючи, куди заходити. Може, то Девід Блейн, відомий ілюзіоніст, учасно прийшов навчити мене своїх фокусів?

Відчинивши двері, я гукнула:

— Вам допомогти?

— Мені потрібен сержант Клеснік. Наскільки я розумію, це *вона* має передати мені пакунок для доктора Сахарова?

От прикрість! Цей хлопець прийшов за окулярами! Я спізналась.

А може, *не спізналася*? Я вагалася, а хлопчина чекав, уп'явшись очима в мене. Нарешті я витягла з кишені пакунок для речових доказів з окулярами, купленими в аптеці «Двейн Рід». Знайшовши на робочому столі Бонні порожній конверт, я засунула в нього окуляри, запечатала його, лизнувши язиком краї, і подала молодикові.

Хлопець поклав конверт у свою сумку та, явно не поспішаючи піти, стояв, витріщаючись на мене. Що ж робити? Бонні ось-ось повернеться.

— Ви щось іще хотіли? — спитала я.

Молодик потер рукою щетину на неголеній щоці.

— А ви не могли б мені дати номер вашого телефону? — спитав він із хтивою посмішкою. — Це було б класно.

Ага. Розігналася. Можна подумати, у мене дефіцит молодих залицяльників! Що б його сказати такого, щоб цей жевжик хутко щез із-перед моїх очей?

— А ви любите дітей? — спитала я, дивлячись молодикові просто у вічі. — Бо моїм чотирьом крихіткам так бракує батьківської теплоти!

— Розслабтеся. Я пожартував, — промимрив невдаха-кавалер і нарешті пішов, розчаровано змахнувши рукою.

Десь хвилини через три з'явилася Бонні з пакетом у руці.

— Добре, що ти встигла зайти, — сказала вона. — Зараз за окулярами має прибути посильний.

— Стривай, — відповіла я. Щойно заходив якийсь хлопець, а я його відіслала. Побіжу, наздожену його.

Вихопивши в Бонні окуляри, я підтюпцем подалася до виходу.

— Дякую за каву, Бонні! Тільки-но щось з'ясується, телефонуй, — кинула я через плече.

Розділ 43

Зайшовши до свого відділка, я відразу ж помітила, що мій шеф не один. Не встигла я повісити плащ на спинку стільця, як двері його кабінету розчинилися.

— Лорін! — погукав мене лейтенант Кін. — Зайди, будь ласка, до мене. Треба негайно поговорити.

Переступаючи поріг кабінету шефа, я ледь стрималася, щоб не застогнати від прикрості.

— Добридень, детективе, — сказав Джеф Буслік, глянувши на мене своїми ясними проникливими очима.

Останні п'ять років привабливий афроамериканець Джеф Буслік працював начальником бюро з розслідування вбивств у прокуратурі Бронксівського району. Усі говорили, що він — справжній геній. Тричі я працювала з ним іще до того, як він став шефом бюро, і тричі він добивався від Бронксівського райсуду обвинувального вироку. З невідворотністю баскетболіста, що заколює м'яч у стрибку з-під щита, Джеф Буслік проштовхував максимальні терміни ув'язнення в державній тюрмі — від двадцятип'ятирічного до довічного.

Удавши, що рада зустрічі, я сіла напроти.

— Що ми маємо на поточний момент? — спитав працівник прокуратури. — Я хочу почути геть-чисто все, Лорін.

— Не наїжджай, Джефе, — відказала я. — Мій звіт — просто перед тобою. Передивись його. Так буде швидше.

Джеф посміхнувся своєю чарівливою посмішкою. Не дивно, що він подобався суддям. Джеф мав зовнішність екстра-

вагантної кінозірки. До того ж представник прокуратури мав добре підвішений язик.

— Зроби ласку, порадуй мене, — наполог він.

Довелося мені про все йому відзвітувати.

Коли я закінчила, Джеф узявся за лацкани свого бездоганного сірого костюма й відхилився назад на двох задніх ніжках стільця, утупившись у підвісну стелю, на якій виднілися водяні розводи. Його зіщулені очі забігали туди-сюди, наче він щось читав. *«Цікаво, скільки справ про вбивство перебувало на його робочому столі? — подумала я. — Тисяча? Дві?»*

Вочевидь, він уже почав аналізувати й просіювати інформацію, розглядаючи сильні та слабкі сторони в розслідуванні цієї справи.

«А може, то він читав мої гадки», — збентежено подумала я й почала була нервово постукувати підбором по підлозі, але вчасно опанувала себе. Господи, як же я нервувала!

— А ота підстаркувата очевидиця, Амелія Фелпс... Їй можна вірити?

Я кивнула.

— На всі сто відсотків, Джефе.

— Звіт від патологоанатома вже готовий?

— Патологоанатомічна служба поспішає, — сказав мій шеф. — Але все одно результати будуть лише через тиждень.

— А що каже ваша інтуїція стосовно тих двох наркодільків? — спитав Джеф. — Братів Ордонесів?

— Дуже схоже, що це — їхня робота, — відповів Кін. — Та от проблема: ми й досі не можемо знайти їх.

— Чи не здається вам, що вони дременули в напрямку Домініканської Республіки? Утекли, мовити б, на свою історичну батьківщину? Це просто моє припущення. Не більше.

— Хтозна... — сказала я.

— Як ви гадаєте, ці вельмишановні пани є достатніми бовдурами, щоб тримати при собі знаряддя вбивства? — спитав Джеф. Відштовхуючись від підлоги носками черевиків,

він розгойдувався на задніх ніжках скрипучого стільця. — Суддям подобаються такі докази, як знаряддя вбивства. І позитивний ДНК-аналіз. Хочуть, щоб усе було, як у телесеріалах «Місце скоєння злочину» або ж «Закон і порядок». Ви ж їх знаєте. Якщо знайти пістолет, та ще й бажано зі слідами крові, то все хутко скінчиться, не встигнувши й розпочатись.

Я негайно виразно пригадала пістолет і закривавлений пакет у моєму сараї.

— Я працюю в цьому районі не перший рік, Джефе, — невимушено відповіла я. — І завжди враховую можливість того, що вбивця може виявитися бовдуром.

Джеф знову посміхнувся своєю сліпучою, як софіт, пошмішкою.

— Я знаю та ціную ваше вміння прикривати власний зад, детективе, — сказав він. — Поїду до своєї контори та виб'ю з прокурора ордер на обшук. Щойно ви дізнаєтеся адресу, ми відразу ж приїдемо. Можливо, ця справа потягне на смертний вирок.

Розділ 44

Коли Джеф Буслік пішов від нас, я повернулася до себе в кабінет і впала в крісло з таким відчаєм, що ледь не розвалила його.

Спочатку мені здалося, що я зможу впоратись із ситуацією. Завдяки тому, що я була старшим слідчим у цій справі, мені спало на думку, що я зможу діяти на випередження. Тепер моя впевненість випарувалась. І натомість з'явилися великі сумніви.

Досі мені таланило, але скільки ще так триватиме? Недовго, якщо ясноокий Джеф Буслік стоятиме за мною та піддивлятиметься за всім, що я роблю. Він відчував провину

на відстані — як акула кров. Через двадцять хвилин припхався Майк із десятком булочок та картонною коробкою «Бокс О'Джоу»¹ з рідкою кавою.

Овва! Ковток кофеїну! Хоча мене й без нього вже тіпало від нервового напруження.

— Чи є щось нове? — поцікавилась я.

Майк мовчки похитав головою.

— Тобі булочку з джемом чи тістечко «Бостон крім»? — спитав він. — Братів Ордонесів мов хвиля змила. Мабуть, причаїлись у якомусь барлогу. Та нічого. Будемо поки збирати докази. Щоб потім діяти швидко й ефективно.

Решту дня та вечір ми з Майком провели, відганяючи репортерів, котрі заявлялися щопівгодини, і проглядаючи теки зі справами, які вів Скотт.

Гортаючи сторінки, я невдовзі пересвідчилася, що Скотт Тайер дійсно був потрясним і дуже цінним таємним агентом. Він мав вихід на ФБР та Управління з боротьби з незаконним обігом алкоголю, тютюну та зброї. Ба більше, Скотт фактично став правою рукою одного з керівників колумбійського наркокартелю Калі.

В одній із тек я знайшла фото Скотта і його колег з міжвідомчої оперативної групи. Вони стояли на фоні цілої стіни, утвореної білими мішками з конфіскованим кокаїном. *Бідолаха Скотт*. Що ж я наробила!

Скрушно похитавши головою, я закрила теку й узялася за наступну.

«Самозакоханий егоїст і актор, — подумалося мені. — Навіть я купилася на його удавану простодушність та щирість».

Коли ж я, нарешті, відірвала голову від столу з теками, за вікном уже було темно. Цікаво, котра година?

Майк вимкнув свій телефон і прогарчав як ведмідь, якого розбудили від зимової сплячки на два місяці раніше.

¹ Такі коробки — новація мережі закусочних «Данкін Донатс».

— Нарешті дещо маємо. Ці геніальні нишпорки з Управління з боротьби з наркотиками засікли місцезнаходження братів Ордонесів. Твердять, що вони — цитую — «перебувають зараз або в клубі в Мот-Гейвені, яким вони володіють на паях, або в одній квартирі десь у бруклінських закапелках».

— Ні фіга собі «або»! — зауважила я.

— Та ото ж. А головне тут те, що маємо попереду безсонну ніч, — зазначив Майк. — Тепер твоя черга тиснути на подушку. Паняй додому й хоч трохи поспілкуйся зі своїм благовірним. Сумніваюся, що останнім часом тобі випадала нагода з ним бачитися. Не вимикай свого мобільника. Як тільки я про щось дізнаюся, то відразу ж зателефоную. Дуй додому.

Розділ 45

Увійшовши до будинку, я почула, що в кабінеті працює телевізор. Одинокий голос супроводжувався вибухами сміху присутніх у студії глядачів. Напевне, то було «Нічне шоу» коміка Девіда Летермана. От і чудово. Незабаром він зробить дуже популярну гумореску про мене та Пола. І вона неодмінно потрапить у першу десятку.

Поклавши ключі на дзеркальну поверхню міні-бару, я подивилась на смужку синюватого екранного світла, що пробивалася крізь щілину у дверях і падала на килим у коридорі. Зараз мене очікувало найважче з того, що мені довелося сьогодні робити.

Зізнатися своєму чоловікові, що ти наставила йому роги, — «гідний» вінець дня, присвяченого замітанням слідів убивства, нічого сказати!

Я ввібрала повні легені повітря, потім повільно видихнула його й поштовхом розчинила двері.

Пол лежав на дивані, підтягнувши ковдру аж до підборіддя. Побачивши мене, він вимкнув телевізор.

— Привіт, — сказав він і посміхнувся. Такі скрутні та недоречні обставини, і ти ба — така мила посмішка.

Я здивовано уставилася на нього. Важко сказати, якого вітання я від нього чекала, але бадьорим його назвати було важко. Скоріше, в ньому чулося «Привіт, шльондро!». А може, то мені здалося.

— І тобі привіт, — насторожено відповіла я.

Я й гадки не мала, яким буде його наступне па. Навіть приблизно. Бо раніше Пол не мав звички вбивати моїх коханців.

— Як на роботі? — спитався він.

— На роботі все прекрасно, Поле, — сказала я. — Е-е-е, ти нічого не хочеш мені розповісти про події минулої ночі?

Пол опустив очі долі. От і добре. Може, нам таки вдасться щось з'ясувати.

— Це ти про те, що я нажерся, як свинюка? — спитав він.

«А хіба буває по-іншому, якщо самому вицмулити цілу пляшку віскі?» — хотіла зауважити я. Проте вирішила натомість бути поблажливою. Адже потрібно, щоб Пол трохи розслабився, скинув із себе психологічний тягар і відкрився мені. Треба було почути його версію подій.

Це набагато б спростило ситуацію та розрядило напругу. Він би скинув камінь з душі, а я б заспокоїла його, сказавши, що йому не слід турбуватися, бо про все подбаю я.

— Що трапилося, Поле? — прошепотіла я. — Розкажи все, як є.

Пол зиркнув на мене й прикусив нижню губу.

— Який це був жах, Лорін! — почав він. — Якби ти тільки знала, що мені довелося пережити під час цього польоту! Спочатку щось бабахнуло, і літак різко пішов униз. «Гап-лик, — подумав я, — то терористи підклали бомбу». І вже не сумнівався, що жити мені лишилося лічені хвилини. Аж раптом усе владналось, і літак вирівнявся, але пілот таки не став продовжувати політ і посадив літак у Гротоні. Тому до Бостона я так і не потрапив.

Бачиш, доля пожалувала мене. Після приземлення я відразу ж узяв напрокат авто й приїхав додому. Мабуть, я й досі був у шоковому стані, коли повернувся. Щоб заспокоїтись, я відкоркував пляшку — і незчувся, як усю її вицмулив. Не питай, що сталося з моєю вдягачкою. Вибач, я не хотів тебе налякати.

Моє обличчя почервоніло так, що, мабуть, аж світилось у темряві. Чому Пол брехав мені? Поводився так, наче я не знала нічого про те, що трапилось? З іншого боку, убивці дуже часто впадають у стан абсолютного й мимовільного заперечення. Ідуть у глуху «заперечайлівку». І щиро вірять, що ніякого злочину вони не скоювали. Через це інколи буває дуже важко з такого стану їх виводити. Невже це трапилось і з Полом? Невже він був настільки шокований, невже відчуття провини так ошелешило його, що в його свідомості запанували ілюзії?

— Поле! — нарешті сказала я. — Будь ласка!

Пол кинув на мене знічений погляд.

— Що — «будь ласка»?

«О Господи! — подумала я. Невже йому замало того, що сталося? Навіщо він бреше й усе ускладнює ще більше? Наче не знає, що Скотт тієї ночі був не сам, а *зі мною!*»

Яка ж я дурепа! Саме так воно і є! Від здивування я аж рота роззявила, але встигла прикрити його рукою, щоб не помітив Пол. Неймовірно!

Мій чоловік не знав, що я там була!

Пол і не збирався нас застукати на гарячому, здогадалась я. Напевне, він просто побачив кілька е-мейлів від Скотта, почав щось підозрювати й подався до нього, щоб надавати під сраку копняків і змусити від мене відчепитися. Саме тому він і поїхав, не ставши очікувати, поки вийду я! І саме тому він так зараз і поводився, наче нічого не знає. Отже, Пол не придурювався. Він дійсно нічого не знає.

Не знає, що я наставила йому роги!

Розділ 46

«А якщо так, то ситуація докорінно змінюється», — подумала я й витріщилася на Пола. Він відкинув ковдру та сказав:

— Іди до мене, Лорін. Ти, мабуть, дуже втомилася на роботі. Запрацювалася. Я теж, хай йому грець. Нумо, ходи до мене.

Вигляд Пола, який лежав на дивані, нагадав мені, як приблизно рік тому я, женучись за підозрюваним пожежними сходами, сильно пошкодила спину та злягла на два тижні. І Пол витратив усю свою відпустку, щоб доглядати за мною. *Доглядати ретельно й турботливо*. Він тричі на день куховарив, і ми з ним їли разом, дивлячись денні телевізійні програми. А ще Пол мені читав. Наприкінці другого тижня водонагрівач віддав Богові душу, і я ніколи не забуду, як Пол мив мені у ванній голову, нагрівши воду на газовій плитці.

Найголовнішим було те, що він був зі мною, коли мені було скрутно.

Тепер я мусила побути з ним, коли стало скрутно *йому*.

Набравшись сміливості, я підступила до дивана й лягла поруч. Пол вимкнув світло. Намацавши в темряві його руку, я міцно її стиснула.

— Я дуже рада, що ти таки потрапив додому, — нарешті сказала я. — Навіть якщо твій одяг десь загубився по дорозі.

Розділ 47

Наступного ранку я встала та швидко вбралася лише тоді, коли Пол поїхав на роботу. Я навмисне чекала, поки він піде. А якщо точніше, то дочекатися не могла, поки він подасться на службу.

Коли я вже була кинула сумочку у свій «міні», мені раптом пригадалися слова Джека Бусліка про пістолет, з якого застрелили Скотта. *Про те, що наявність пістолета як доказу мала б вирішальне значення в цій справі.*

Я мерщій кинулася від автівки до сараю з одним-однісіньким запитанням, що крутилось у моїй голові: «У якій річці втопити пістолет — у Гудзоні, Істі чи Гарлемі?»

Проте коли я відімкнула двері сараю, то мені аж заціпило. Такого я не чекала. Таке мені навіть у кошмарі наснитися не могло.

Замість мішка з речовими доказами за дверима виявилось порожнє місце. Просто повітря — і все.

Я попорпалась під граблями й лопатами, під мішками з добривами та під поливальницею, але марно. Пістолета ніде не було. Не було й закривавлених паперових серветок. Не було нічого.

Що ж робити?

Я витріщалася на порожнє місце, розмірковуючи — куди ж Пол міг подіти знаряддя вбивства. Може, викинув, коли відвозив назад орендоване авто? А якщо викинув, то де й куди?

Я розхвилювалася. Сильно розхвилювалася. Отже, пістолет і досі десь валяється, а на ньому — цілком можливо — відбитки пальців Пола.

У грудях з'явився неприємний холодок. Я стояла, не знаючи, що вдіяти, аж раптом мій погляд упав на лопату. Кінчик заступа був чорний. Я помацала його. То був кавалок іще вологої землі. Прихопивши із собою лопату, я підтюпцем подалася до заднього двору.

«Де б я сховала знаряддя вбивства на місці Пола?» — подумала я.

Мабуть, десь поблизу. Щоб, про всяк випадок, було видно з вікна.

Я швидко зміряла оком подвір'я. Воно було затінене, бо сонце ще не встигло високо піднятися. Хвилин зо двадцять

вимірювала я його кроками, вдивляючись у землю, але так і не знайшла видимих пошкоджень поверхні — ні на клумбі, ні під кущами, ні під азаліями.

Одначе трохи згодом біля штабеля цегли, яку ми придбали торік і склали поблизу декоративної металевої решітки, я помітила дещо цікаве. Праворуч коло штабеля в землі виднілися заглиблення від цегли.

«Отже, цеглу пересунули трохи вліво», — здогадалася я.

І почала знімати верхній шар цеглин та складати їх на попереднє місце. Під останнім шаром моєму погляду відкрилася свіжоскопана поверхня ґрунту.

Я штрикала землю лопатою, аж поки заступ об щось не зачепився. Мені перехопило дух, а серце закалатало від радісного полегшення. То був пластиковий пакет з магазину «Зупинись і придбай». Розкривши його, я побачила всередині купу закривавлених серветок, а зверху на ній — автоматичний пістолет калібру 0.38.

Пістолет я поклала у свою сумочку, а пакет запхала в багажник свого службового авта «імпала», у якому зазвичай їздила на роботу. Потім повернулася назад, закидала ямку й почала ретельно складати цеглини так, як вони спершу лежали.

Обливаючись потом, я поклала останню цеглину й раптом почула якийсь звук біля рогу будинку. Я хутко обернулася — і залякла від страху й несподіванки.

То був мій напарник, Майк.

Що він забув тут, біля мого будинку, такої ранньої години?

За ним я побачила колег Скотта з антинаркотичного відділка: Джека Трагана й Роя Хуонга. Усі троє були в бронежилетах.

Моє обличчя вкрилось іще ряснішими краплинами поту. *Звіздець підкрався непомітно. Догралася, дурепа безталанна!*

«Мабуть, вони за мною стежили, — подумала я. — І від самого початку знали, що трапилось».

І ось тепер — фінал.

Я як була навколішках, так і лишилася. Тільки витріщалася на них, мовчки роззявивши рота.

— Що сталося, Лорін? Чому на дзвінки не відповідаєш? — спитав Майк, допомагаючи мені підвестися. — Щойно ми дізналися від нашого інформатора, що братики-Ордонеси наразі перебувають у себе в клубі. Тому вирішили заскочити за тобою. Марут і Прайс чекають на нас у мікроавтобусі.

Майк зчистив землю з моїх рук так, наче я була неслухняна дівчинка, що бавилась у багнюці, і в цей момент її застав татусь.

— Багатолітніми рослинами вам доведеться зайнятися дещо пізніше, Марто Стюарт¹, — пожартував мій напарник. Він був явно заведений від передчуття важливих подій. — А зараз саме час схопити за сраку тих, хто наважується вбивати поліціантів.

Розділ 48

Мікроавтобус, на якому працівники антинаркотичного відділка їздили на стеження, був замаскований під авто компанії, що займалася ремонтом водогонів. Умостившись у ньому на задньому сидінні, я уважно роздивлялася чорнобілі світлини братів-Ордонесів, які Майк захопив із собою. Марк, що служив пілотом, був на рік старший за свого брата Віктора, але ці рябі молодики з холодними непривітними очима запросто могли зійти за близнюків.

Я повернула фото Майкові, котрий сидів, скоцюрбившись, біля мене. На ньому був кевларовий захисний костюм,

¹ Марта Стюарт — американська мільйонерка польського походження, засуджена на півроку тюрми за шахрайство з акціями. Мабуть, цю фразу сказав обвинувач під час суду.

а до грудей він притискав скорострільний автомат. На мені теж було куленепробивне причандалля, яке важким тягарем тиснуло на спину та плечі. А може, то давив мене тягар усвідомлюваної провини?

— Ну й мармизи! Справжнісінькі вбивці, — тільки й спромоглася вичавити з себе я.

— А ти помітила, який Віктор високий та худорлявий? Десь футів із шість, не менше. Прекрасно підходить під той опис, що дала нам Амелія Фелпс. Майже ідеально. Це він убив Скотта, Лорін, точно він. Наш клієнт — однозначно. П'ятнадцять років тому він ледь не вбив копа, а зараз відігрався на Скоттові, сучий син. Це він убив його, нутром відчуваю.

Я подивилась на свого напарника. У його очах блиснув недобрий злостивий вогник.

— Ці двоє виблядків незабаром пошкодують, що їхня мати не задушила їх відразу після народження, — прошепотів Майк.

Я поправила рукою волосся та вкотре пригадала, що його батько загинув *під час виконання службових обов'язків*. І ось ми їдемо на затримання двох типів, які згодом застрелили поліціанта. «А чи правильно ми зараз робимо?» — раптом засумнівалася я. Скоріш за все, неправильно.

— Приїхали, — гукнув Траган, пригальмовуючи автобус. — Пані та панове, по конях!

У замкненому просторі мікроавтобуса розповсюдився сильний запах із металічним присмаком. Мабуть, так пахне адреналін. Або ж тестостерон. Події розгортались аж надто швидко. Клацання зброї відлунило від голих сталевих стінок автомобіля.

Ми припаркувалися на 141-й Іст-стрит десь неподалік Віліс-авеню. «Будівельний бум на Мангеттені явно буде поширюватися саме в цьому напрямку», — подумала я, дивлячись на зарослі бур'янами ділянки землі та старі занепаді будівлі.

Мені кортіло бодай якось відволіктися від того, що мало зараз початися.

Потойбіч вулиці вітер приліпив уривок мексиканської газети «Ель діаріо» до бампера «кадилака-ескалада», від якого залишився лише скелетоподібний каркас. Єдиними більш-менш цілісними спорудами були тут багатоквартирні будинки за сталевою стрічкою річки Гарлем.

Траган показав на обшарпаний чотириповерховий будинок — древній і без ліфта. Він розташовувався на відстані півкварталу від нашого мікроавтобуса.

— Оце і є клуб — об'єкт нашої атаки.

«Клуб? Який іще клуб?» — розгублено подумала я. «Об'єкт», на котрий показував Траган, являв собою двійко сталевих, розписаних графіті жалюзі обабіч темного під'їзду, що скидався на вхід до крамниці, над якою не було вивіски. Вікна ж горішніх поверхів зяли пусткою. Їхні чорні отвори свідчили не лише про брак рам і скла, а й про відсутність людей.

Траган побачив мій спантеличений погляд.

— То ти ще не бачила інтер'єру цього закладу, — зауважив він, похмуро похитавши головою. — Усередині — зовсім інший світ.

Потім Траган витяг мобільник і набрав номер. За кілька секунд він невдоволено поцокав язиком і натиснув на кнопку.

— От бісова інформаторка, — просичав він. — Не відповідає.

— А хіба вона жінка?

— Звісно, що жінка, — відповів детектив Марут. — Марк Ордонес спав із нею, а потім кинув і знайшов собі іншу пасію. Не буває кращої інформаторки, аніж скривджена жінка.

— Коли ти востаннє виходив з нею на зв'язок? — спитала я.

— Якраз перед тим, як ми заїхали по тебе, — відповів Траган і від нетерплячки став покусувати кінчик антени

своїї рації. — Я хотів швидко вломитися крізь парадний вхід і всіх присутніх там покласти на підлогу. Але тепер сумніваюся. Інформаторка сказала, що в клубі повно народу. Ми не можемо ризикувати і своїми, і чужими життями, якщо достеменно не знатимемо, що брати Ордонеси наразі перебувають у клубі. Якщо ж вони справді там, то будемо атакувати — попри будь-що!

— Стривай, не жени коней, — сказала я. — А де наш спецзагін? Хіба ж не за це вони платню одержують? Може, нехай вони виконують це завдання?

— Скотт був нам як брат, — похмуро й урочисто відповів Хуонг, злобно блиснувши чорними, як вуглини, очима. — Тому ця операція — наша внутрішня сімейна справа.

Боже милостивий! Мені не сподобалась ні ця фраза, ні тон, яким її було сказано. Я навіть відчула страх перед своїми ж колегами. Ці хлопці були надто заведені й діяли на самих лишень емоціях. Наша операція почала скидатися радше на приготування до бою, аніж до звичайного рутинного затримання. Чому ж ніхто з начальства не потурбувався про усунення від цієї справи людей, емоційно заангажованих? Я відчула, що слід негайно розрядити напружену атмосферу.

— Невже там і справді купа людей? Не може бути, — сказала я, недовіжливо уп'явшись очима в поодинокий старий будинок. — Уже дев'ята ранку. Вони мали порозходитися.

Тадей блиснув своїм золотим зубом. Принаймні мені так здалося.

— Дівчинко, декому з відвідувачів хочеться, щоб вечірка ніколи не закінчувалась, — зазначив він, заганняючи набойі в барабан свого десятиміліметрового «сміт-енд-вессона».

— Стривайте. Треба піти на розвідку, — втрутився в розмову Марут. — Якщо ці типи дійсно вбили Скотта, то вони будуть суперобережними стосовно кожного, хто здасться їм підозрілим. Ми всі тут займалися спостереженням. Хтозна, може, вони нас уже вирахували.

— Маю ідею, — озвалася я.

Мій погляд упав на клуб. Він справді виглядав загрозливо, як унутрішньо-міський вхід до пекла. Але це мої хитрощі й нещирість привели нас усіх сюди. Тієї миті я себе ненавиділа. *«Якщо когось поранять чи вб'ють, я цього не переживу»*, — подумала я.

— Пошліть туди мене, — запропонувала я.

— І не подумаю, — похитав головою Траган.

— Ти що, схибнулась? — озвався Майк. — Нема й мови про те, щоб ти пішла в те лігво сама. Туди піду я.

Я пильно глянула у вічі своєму напарникові. Вони світилися рішучістю. *Він і справді це зробить*. Я ж казала, що Майк — найкращий.

— Послухайте-но мене, — наполягала я. — Туди піду я. Вони ж зовсім мене не знають. І не чекають, мабуть, що туди зайде жінка. А якщо це для вас не надто вагомий аргумент, то нагадаю, що головний слідчий тут — я. А у відповідь на перше запитання скажу: так, я дійсно схибнулась.

Розділ 49

Агенту Тадеєві Прайсу знадобилося лише півтори хвилини, щоб прикріпити малесенький бездротовий мікрофон «тайфун» зі зворотного боку гудзика на моїй куртці. Мені закортіло сказати йому, що я, загалом, нікуди особливо й не поспішаю, але я передумала й не стала озвучувати це коротке екстрене повідомлення.

— Ось так, маєш мікрофончик, — нарешті сказав Тадей. — Цей клуб — гівняча діра, але, як не дивно, вранці по п'ятницях там яблуку ніде впасти від бомжуватої мангеттенської публіки, що відривається на всю котушку. Підійди, постукай і скажи викидайлу, що шукаєш свого приятеля — ді-джея Аьюїса. Не турбуйся, наразі там його немає. Але викидайло, напевне, пропустить тебе всередину.

— А навіщо все це? — спитала я.

Тадей посміхнувся, блиснувши золотим зубом.

— Поглянь на себе в дзеркало, детективе. Гарненькі білі дівчата сюди не ходять.

— Якщо побачиш когось із наших підопічних — Марка чи Віктора, — порадив мені Траган, — то вигукни «Тривога!» і відразу ж тікай у найвіддаленіший кут. Те саме зробиш, якщо виникнуть якісь проблеми чи відчуєш небезпеку. Будь-яку небезпеку взагалі. І не встигнеш ти й оком змигнути, як ми прийдемо тобі на допомогу. Зрозуміла?

— Зрозуміла, — відповіла я. — Вигукнути «Тривога!». Чорт забирай, уся моя остання доба минула під знаком тривоги.

— Гаразд, із цим усе зрозуміло. Що ще неясно? — спитав Траган. — Ага, згадав. Здай свій пістолет і жетон, бо у викидала може виникнути бажання обшукати тебе.

Від цих слів стіни мікроавтобуса раптом насунулися на мене так, що я відчула, наче лежу в труні. Власній труні.

Чорт забирай!

Я могла здати свій «глок» та жетон без будь-яких проблем, але ж пістолет Скотта, той, із якого Пол застрелив його, лежав наразі в моїй сумочці! Якщо мої колеги випадково побачать його, то, м'яко кажучи, дуже здивуються. Що ж мені, в біса, робити, га?

Засунувши руку в сумочку, я витягла звідти «глок» і віддала його Трагану. А потім віддала золотистий жетон.

Проте знаряддя вбивства я залишила там, де воно лежало, — під гаманцем та коробочкою м'ятних пігулок «альтоїд».

— У разі небезпеки гукай «тривога», — ще раз нагадав мені Траган. — А коли зайдеш усередину, Лорін, то не корч із себе круту кіношну героїню, добре?

— Можеш не сумніватися, з мене ніяка героїня.

Дверцята мікроавтобуса ковзнули й розчинились, і я ступила, кліпаючи очима після темряви салону, на потріска-

ний брудний тротуар. Зробивши кілька кроків, озирнулася. Не знаю, що було більш похмурим і безрадісним, — навколишній краєвид чи перспектива лишитися живою після походу в лігво наркоманів.

— Не турбуйся, напарнице, — підбадьорливо кинув Майк. — Ми стежитимемо за кожним твоїм кроком.

«Отож», — подумала я, почувши, як за моєю спиною з грюкотом зачинилися двері.

У тім-то й проблема, що стежитимете.

Я витріщилася на означений розважальний заклад, так званий клуб. Переді мною були сталеві жалюзі й неосвітлений дверний проріз, схожий на встановлену вертикально відкриту могилу.

Заради всього святого, що на мене чекає за цими дверима?

Найменше, що мене непокоїло зараз, — це вчасно дати сигнал тривоги.

Розділ 50

У маленькій ніші, відразу ж за розхитаними дверима, виднівся оксамитовий канат малинового кольору, а за ним — чорнильно-чорний колодязь сходів, що вели вниз.

Викидайло, що стояв за канатом, був у темно-зелених окулярах і костюмі, спорудженому, вочевидь, із поліефірної плівки «майлар». Підходячи до нього, я стала мовчки сперечатися сама з собою, що більше непокоїло мене — зріст викидайла, що сягав десь шести з половиною футів, чи його огидна огрядність.

З колодязя сходів долиняло ритмічне бухкання, наче в земних глибинах велися вибухові роботи.

— Льюїс сьогодні працює? — невимушено спитала я.

Ледь уловимим порухом викидайло похитав головою.

«А може, він узагалі не розуміє англійської? — подумала я. — Чи відразу ж інтуїтивно відчув, що я — коп?» Раптом

мені стало дуже приємно від того, що Майк і решта хлопців були неподалік. Варто лише заволати — і вони мерщій примчуть на допомогу.

— Це приватна вечірка чи мені можна ввійти? — спитала я.

«Господи, нехай він відповість, що приватна», — благала я, вдивляючись у темряву сходів. Для мене не було проблемою повернутися до мікроавтобуса, бо я не вважала це по-разкою. Можна ж було придумати якийсь інший спосіб дій! Або просто взяти — і поїхати додому поспати. А чому б ні? Чи навзагал податися за кордон у туристичну подорож.

— А це — як подивитися, — нарешті заговорив викидайло.

— Подивитися на що? — поцікавилася я.

Викидайло опустив свої окуляри та зміряв мене таким поглядом, що я зраділа, що нічого не встигла з'їсти на сніданок.

— На те, наскільки сильно вам цього кортить, — відповів бурмило.

— Як романтично! — сказала я, обертаючись, щоб піти. — Однак у світі немає нічого такого, чого мені б кортіло аж надто сильно.

— Та годі вам, не капризуйте, поверніться, — забубонів огидний викидайло з неприємним сміхом, відчіплюючи малиновий канат. — Не вередуйте, білявочко. Це був просто жарт. Викидайлівський гумор. Ласкаво просимо до «Підземелля див»!

Розділ 51

Поки я спускалася вниз у підступній темряві сходів, мені дедалі більше кортіло витягти з сумочки пістолет Скотта. Натомість, опинившись, нарешті, внизу, я набрала повні легені повітря. А потім, пройшовши крізь двері, завішені низками кришталевих намистин, рушила назустріч бухканню гучномовців.

Потойбіч дверей я вражено зупинилася, побачивши перед собою пласкі телеекрани, коштовні світильники й ущертъ заповнений відвідувачами центральний бар, виготовлений, здавалося, з темного скла.

На барменках були якісь наче гумові комбінезончики з підкладними цицьками. «Чорт, це ж, мабуть, трансвестити», — подумала я. Що ж, Бронкс дійсно повернувся.

Мушу визнати, що я й справді була вражена. Таке можна зазвичай зустріти лише на Мангеттені. Вочевидь, брати Ордонеси, відкриваючи цей клуб, устигли добре дослідити рівень деградації місцевої публіки.

Серед переважно латиноамериканського натовпу виднівся чітко окреслений контингент шикарно вдягнених білошкірих відвідувачів. Рясно впріваючи, вони заповзято гопцювали на танцмайданчику, дурнувато-захоплено посміхаючись і крутячи в руках неонові палички-світильники.

Над танцювальниками, що вертілися, мов дзиги, висіла причеплена до стелі сталева кліть, а в ній голий карлик із крилами янгола за спиною, лупцював по решітці важким поліційним кийком. «Цікаво, хто вигадав цей «рекламний трюк»?» — подумала я.

— Я відчуваю твій внутрішній жар! — палко вигукнув немолодий уже товстун із зовнішністю працівника фінансової біржі, скотившись, як колобок, із танцмайданчика й намагаючись мене обійняти.

Виставивши руки, я спробувала утримати його на відстані, а коли це не спрацювало, то злегка стукнула нахабу коліном по яйцях.

— Зараз ти відчуєш його ще дужче, — стиха мовила я, дивлячись, як товстун скривився від болю й отетеріло позадкував. Мені довелося рятуватися втечею до бару.

— Дванадцять доларів, — сказала барменка, коли я замовила пляшку «Гайнекена».

«Ти ба, — подумала я, видобуваючи з гаманця потрібну суму. — Ціни тут теж мангеттенські.

Буквально через півхвилини біля мене вклинився маленький опецькуватий латинос із козячою борідкою й улесливою посмішкою.

— Привіт, я — цукерник.

Я здивовано витріщилася на нього. Цукерник? До чого тут цукерник? І тут мені раптом пригадалося, що роздрібних торговців наркотиками часто називали *цукерниками*. «Що ж удіеш, трохи відстала від життя», — подумала я. А взагалі-то цукерки я не любила ще тоді, коли була маленькою дівчинкою, вихованою в католицьких традиціях.

Опецьок із козячою борідкою поклав мені на долоню матову пігулку. Навряд чи то був льодяник.

— Двадцять, — назвав він ціну.

Я повернула пігулку цукерникові. Він знизав плечима й пішов. Вочевидь, цей торговець працював на Ордонесів. Я хотіла була прослідкувати за ним, але коротун увійшов у світловий калейдоскоп танцмайданчика й загубився в натовпі.

Я роззирнулася — чи нема де-небудь когось із братів. У тильній частині приміщення, за ді-джеєм, розташовувалися кабінки для поважних гостей. Імпульсні лампи та шалені хвилі низькочастотного звуку аж ніяк не допомагали мені зосередитися. Тому хоч-не-хоч довелося мені підійти поближче.

Якраз тієї миті, коли я обходила по краю танцмайданчик, намагаючись уникнути подальших наскоків залицяльників, двері в бетонній стіні навпроти раптово відчинились, і звідти до мене рушив Віктор Ордонес, дивлячись мені просто у вічі.

Не встигла я поворухнутися, як хтось залізною рукою обхопив мене за шию. Різко крутнувшись, я побачила, що то був тип, із яким я зустрілася на вході — викидайло, якому б не завадило посидіти на дієті.

— Не хвилюйтесь, панійко, це я, — сказав він і вишкірився своєю огидною посмішкою.

— Чому ж ви не пройшли до кімнати для VIP-гостей? — крикнув Віктор, перебиваючи грукіт музики, коли бурмило заштовхував мене до якоїсь кімнати. — Сьогодні в нас справді приватна вечірка, але ви могли взяти в ній участь як моя особиста гостя.

Розділ 52

Дальня кімната для поважних гостей фактично являла собою підвальне житлове приміщення. Голі бетонні стіни, віконні коробки зі шлакобетону, іржавий корпус старого бойлера. Нічого сказати, прекрасний декор. Посеред кімнати стояв старий засмальцьований кухонний стіл, а над ним висіла лампочка без абажура. На столі стояли електронні ваги з нержавіючої сталі.

За столом виднівся темний коридор, де на підлозі щось лежало.

Мені стало зле.

То був матрац із плямами, явно схожими на засохлу сперму.

— Негайно забери від мене свої брудні руки! — вигукнула я, намагаючись вивільнитись із чіпкої хватки викидала.

— Будь ласка, заспокойтеся, — чемно сказав Віктор, ставши переді мною. На ньому був костюм-трійка, біла сорочка й чорна краватка. «Цікаво, чи знає актор Міккі Рурк, що з його гардероба зник один з його костюмів?» — подумала я.

— Це звична запобіжна процедура, — пояснив Віктор. — Мій працівник, Ігнасіо, забув обшукати вас нагорі. Який недогляд з його боку!

У моїй голові загудів сигнал тривоги. До якої ж запобіжної процедури вдається цей жорстокий наркоділок, що стоїть переді мною?

— Гей, послушайте-но, — сказала я. — Візьміть і виженіть мене за порушення ваших правил. Однаково я вже хотіла йти, бо у вас тут ціни скажені.

Віктор скрушно зітхнув. А потім дав знак викидайлу.

Той вирвав сумочку з моїх рук. Почувши, як її вміст почав висипатися на стіл, я у відчаї озирнулася довкола, шукаючи очима ще одні двері, крізь які можна було б вискочити.

Тут мій погляд знов упав на матрац, і мені пригадалося, що в «активі» Віктора був арешт за спробу згвалтування.

А може, просто схопити пістолет Скотта, поки вони не докумекали, що до чого? Скільки ж там набоїв залишилося? Чотири? Зараз схоплю його, двома пострілами заваляю Віктора, вліплю кулю в лоба оцьому бегемотові — і виїду крізь ті самі двері, що крізь них мене сюди затягли.

— А це що таке? — здивовано спитав Віктор, випереджаючи мене й беручи в руку пістолет Скотта.

Мене охопила паніка. «У мене ж увімкнений мікрофон під гудзиком, не можна допустити, щоб колеги почули про зброю», — блискавкою промайнуло в голові.

— А, оце... — невимушено мовила я. — Це... схоже на сигнал «тривога»!

— Про що ви балакаєте? Який ще «сигнал тривога»?

— Такий. Такий, як і той пістолет, що ви витягли й націлили на мене. І це означає сигнал «тривога»! — вигукнула я, сподіваючись, що мікрофон працює справно.

Раптом Віктор штовхнув мене, я упала й боляче забилася коліном.

— Заткнися, суко! Хто ти така? Припхалася сюди без запитання, ще й горлаєш на мене?! — заволав Ордонес.

— Ти що, не бачиш, бовдуре? — забубонів позаду мене викидайло. — Це ж копівський пістолет. Отже, ця паскуда — з поліції. А Педро вже встиг продати їй пігулку!

— Стули пельку, ти, нетямущий вилупку, зараз ми в неї про все дізнаємося! — загорлав Віктор на бурмила.

Раптом молодший Ордонес націлив на мене пістолет, і я скам'яніла від жаху, побачивши перед собою чорний отвір ствола. Ні, у моїй пам'яті промайнуло не все моє життя,

а тільки той відрізок, що почався з моменту, коли я вирішила переспати зі Скоттом. Чітко, як на високоякісному цифровому фотознімку, я знову побачила кожен зі своїх огріхів, які, зрештою, і привели мене сюди, у цей смердючий підвал.

«Хвилиночку, — подумала я. — А де ж військо, що мало прийти мені на допомогу?» Озирнувшись у розпачі, я побачила, якими грубими були стіни підземелля. От чорт! Навпевне, я опинилася поза межами прийому, у мертвій зоні!

«Тривога!» — заволала я та, рвучко підскачівши, кинулася до дверей.

Викидайло, попри свої велетенські розміри, виявився напрочуд спритним. Не встигла я й половини шляху пробігти, як він ухопив мене за литку й ледь не відірвав мені ногу.

Тут пролунав ще один крик — і раптом двері з гуркотом завалились усередину!

Кімнату враз заповнило бухкання танцювальної музики. І перед моїми очима, що сльозилися від пилу та дрібних трісок, постала, безперечно, найприємніша за все моє життя картина.

Мій напарник Майк, вибивши двері, буквально в'їхав на них у кімнату, ніби на дошці для серфінгу, притискаючи до плеча приклад штурмової рушниці¹.

Розділ 53

Не встиг викидайло не те що вилаятись, а навіть подумати про лайку, як Майк хряснув його прикладом в огидну мармизу та зламав йому носа.

— Де Віктор? — спитав напарник, кидаючи мені мій «глок» та кайданки. — На вході в нас перервався зв'язок. А перед цим інформаторка попередила Трагана, що Віктор затягнув тебе сюди.

¹ Гладкоствольна рушниця. Така є на озброєнні армії та поліції.

— Не знаю, куди він зник, Майку, — відповіла я, озираючись. — Але ще секунду тому він стояв позаду мене.

— Пристебни цього потвору до чогось міцного та прикрий мене, — сказав напарник. І, звівши гвинтівку, кинувся в темний прохід, той, де на підлозі валявся бридкий матрац.

Я прикувала непритомного викидайла до бойлерної труби. Його окуляри були розбиті, а обличчя набуло кольору костюма, в який він був убраний. «*Ось тобі, скотино, копівський жарт*», — кортіло сказати мені, але я промовчала й кинулась у коридор слідом за своїм напарником.

І раптом почула, як десь попереду мене хтось грюкнув дверима.

Куди ж, у біса, поділися Ордонес та Майк? Ударившись гомілкою об невидимі сходи, я пострибала по них угору, виставивши перед собою пістолета.

Нарешті, двері знайшлися (переважно завдяки тому, що я гепнулась об них головою). За ними відкрилася пуста, заросла високими бур'янами та засипана сміттям і битим склом. Куди ж це я потрапила?

Закліпавши очима від яскравого денного світла, я не відразу побачила Майка, котрий тим часом уже встиг пробігти половину порослої бур'янами ділянки. А за півкварталу попереду нього, по 140-й стрит, що духу мчала постать у білому костюмі. То був Віктор Ордонес — а може, якийсь морозивник, що тренувався, готуючись до щорічного марафонського забігу?

Поки Майк гнався за Віктором два квартали на схід, я встигла значно скоротити відрив. Проминувши третє перехрестя, вони гулькнули під естакаду й убігли крізь ворота на якесь звалище металобрухту. Чи вдасться Ордонесу втекти? Я сподівалася, що вдасться. Як на мене, то нехай добіжить хоч до Санто-Домінго, я не заперечуватиму.

На жаль, Майк не відставав від нього, уперто, як легкоатлет на шляху до золотої медалі, долаючи смугу перешкод у вигляді розбитих ящиків та курганів з наваленого мета-

лобрухту. Усе, що мав зробити Ордонес, — це зупинитись і вистрелити. І Майкові настав би капець. Але не так сталося, як мені гадалося.

Підбігаючи до іржавої бляшаної стіни, що оточувала тильний бік звалища, я почула гучний металевий скрегіт. А потім удар — метала по металу. *Що там таке, чорт забирай?*

Трохи згодом я помітила, як у дальньому кутку звалища Ордонес вилазить із-за керма автопідіймача, яким він щойно зробив пролом у бляшаній стіні.

Ставши рачки, він проповз у пробиту ним діру та щез із перед очей.

За кілька секунд з-за стіни іржавих рур вигулькнув невтомний Майк і пірнув у ту саму діру, що й Ордонес.

Коли я, засапавшись, нарешті теж дісталася пролому в стіні, то моему погляду відкрилася сила-силенна вагонів. Величезна купа вагонів. Виявляється, Ордонес вискочив з металозвалища прямісінько в депо метрополітену.

«От чорт, а я ж забула з собою метро-картку!» — досадливо подумала я, пролазячи крізь діру в бляшаній стіні й намагаючись триматися подалі від смертоносної контактної рейки.

Розділ 54

Я бігла по тісному проході між двома нерухожими електричками номер чотири, відчайдушно видивляючись, куди помчали Ордонес та Майк, аж раптом звідкись почувся гучний тріск. От чорт! Вікно якраз над моєю головою розлетілося на друзки. Хтось крикнув: «Гей, білявко, лови кулю!»

Я озирнулась — і якраз учасно: Віктор Ордонес, висунувшись із вікна кондуктора за два вагони від мене, вистрелив знову. Я почула, як щось продзижчало повз моє вухо, а потім до мене долетів звук, схожий на тріск першої тоненької криги.

Вихопивши свій «глок», я почала смалити в напрямку Ордонеса, не жаліючи набоїв.

І тільки тоді, коли обойма спорожніла, я відчула, як щось тепле стікає по моїй шії. Раптом мої ноги дематеріалізувалися, мить — і я вже лежала на гравії. Один бік мого обличчя наче затерпнув.

Господи, у мене влучила куля! Голова пішла обертом. Я відчула, що вислизую з власного тіла та спостерігаю за собою наче звідкілясь ізбоку.

Не непритомній, Лорін, рухайся! Роби що-небудь, роби просто зараз! Я хутко підскочила й кинулась назад настільки швидко, наскільки дозволяли мені охлялі ноги. Щоб зупинити кровотечу, я притиснула рукав куртки до рани на голові.

Добираючись до кінця потяга, я встигла ще раз упасти навколінки й іще раз підвестись. У кінці останнього вагона я помітила розчинені двері. Видершись нагору, я вповзла на животі всередину й закотилася під сидіння.

І тоді почалася справжня стрілянина! Десять за два чи три вагони від мене з короткими інтервалами тричі бахнула гвинтівка. Потім вона вистрелила прямісінько в мене над головою, рознісши вікно в тому вагоні, де я ховалася.

Я лежала під сидінням на брудній огидній підлозі, тремтячи та спливаючи кров'ю, коли раптом почула, як у сусідньому вагоні заверещав Ордонес. Мені не було його видно, зате чула я його так добре, наче він перебував поруч зі мною.

— Припини, припини! Я здаюся! — крикнув комусь Ордонес.

Згодом стало чути, як щось важке гепнулося на підлогу. Невже пістолет Скотта?

— Я вимагаю зустрічі зі своїм адвокатом, — сказав Ордонес.

На якусь мить запала тиша. Загрозлива тиша. Що ж там зараз відбувається?

І тут я почула звук затвора бойової рушниці.

Клік-клак!

— Ти можеш вимагати тільки зустрічі з представником похоронного бюро, ти, мерзенний убивця копів! — пролунав голос Майка.

«Ні! — подумала я з відчаєм. — Бога заради, Майку, ні! Не роби цього!»

Перекинувшись на спину, я ледве зіп'ялася на ноги й розкрила була рота, щоб гукнути Майка та застерегти його.

— Убивця копів? — долетів до мене здивований голос Ордонеса.

І цієї миті гучно бабахнула рушниця — один і останній раз.

Розділ 55

Вочевидь, притомність усе ж ненадовго полишила мене, бо наступним, що я почула, були чийсь вигуки: «Де тебе шукати, чорт забирай?!» Вигуки долітали з рації Майка, яка лежала біля моєї голови. Майк сидів на підлозі вагона, чукаючи мене на колінах як малу дитину. Він посміхався, а в очах його стояли сльози.

— Тобі зачепило шию. Поранення м'яких тканин — і не більше. Йй-богу! Усе буде добре!

— Я не помру? — поцікавилась я.

— І не думай. Тільки не на моєму чергуванні.

Крізь розчинені двері між вагонами я побачила купу битого скла. З неї стирчала рука в заляпаному кров'ю білому рукаві.

— А що з Віктором? — спитала я. — Невже ти...

Майк притиснув палець до моїх губ.

— Я вистрелив у нього після того, як він вистрелив у мене. Ти ж добре пам'ятаєш, як усе трапилося, напарнице?

Я скривилася. Неймовірно. Ось до чого я докотилася: через мою брехню та нерішучість загинула людина. І я вже ніколи не зможу повернутися до нормального життя.

— Саме так і сталося, чуєш, напарнице? Спочатку вистрелив він, а потім — я, — повторив Майк. — Саме так це й сталося — і більше ніяк.

Я кивнула й відвернулася.

— Я добре чую тебе, Майку. І все прекрасно зрозуміла.

— Вони тут, — почувся знадвору переляканий голос. — Вони точно тут.

— Мого татка вбили саме на такому поїзді, — мовив Майк стомленим голосом. — На точнісінько такому.

Знадвору долетіло чахання гелікоптера, а потім почувся гавкіт собак.

— Він часто плавав з нами на човні порибалити на Сіті-Айленд, — вів далі Майк. — Колись мій молодший брат був такий збуджений від радісних передчуттів, що ненароком перекинув човен. Я гадав, що татко втопить його, але натомість він лише засміявся. Отаким він був. Саме таким я його завжди й пам'ятатиму. Ми перелякано почепилися йому на шию, а він весело реготав і плив, буксируючи нас до берега.

З горла мого напарника раптом вирвався якийсь моторошний звук, наче назовні вихопилося невимовне горе, що таїлося в його душі понад тридцять років.

— Я завжди знав, що трапиться щось подібне, — сказав він. — Рано чи пізно. Завжди знав.

Я співчутливо погладила Майку по руці.

І в цей момент зусібіч у прошитий кулями вагон електрички ринули — усі як один — члени екстреної медичної групи, копи та працівники відділу з боротьби з наркотиками.

Розділ 56

Тепер я остаточно пересвідчилась, що сьогодні не помру. Виявилось, що рану мені зашивати не треба, тож санітар з екстреної групи зупинив кровотечу з моєї щоки та лівого вуха й наклав невеличку пов'язку. Я сиділа в кутку машини швидкої допомоги, спостерігала за метушнею та думала, що за просто могла загинути в цьому депо.

Траган нарешті викликав групу допомоги, хлопців зі спеціального загону швидкого реагування, і їхні дизельні ван-

тажівки кільцем оточили диспетчерську залізничного депо. А ще прибули кінологи зі службовими собаками, ціла рота поліціантів та детективів, а над місцем події кружляли гелікоптери. Коли Майк знайшов мене непритомною, він набрав номер «10-13», тобто «поліціант потребує термінової допомоги», і на його заклик відгукнулись усі поліційні підрозділи, за винятком хіба що берегової патрульної служби.

Лейтенант Кін вистрибнув з вагона, де й досі лежав Віктор Ордонес, і підійшов до мене.

— Ти добре спрацювала, — сказав він мені. — Серійний номер пістолета, що його знайшли у вагоні біля нашого трагічно загиблого дружки, збігається. То є зброя Скотта. Так, як ми й припускали. Це Ордонеси його вбили.

Я похитала головою, і досі не ймучи віри тому, що сталося. Якимось химерним і незбагненим способом я й справді примудрилася спрацювати краще, ніж могла сподіватися чи мріяти. Тепер усе мало бути в ажурі. Доведеться лише десь збрехати, десь схитрувати, а десь — промовчати.

— А що чути про Марка, пілота? — поцікавилась я.

— Поки що нічого, — відповів шеф. — Але не хвилюйся, коли-небудь він проявиться.

— А де Майк?

Шеф підкотив очі під лоба.

— Зараз його допитують вилупки з відділка адміністративної інспекції. Ці гниди встигли припхатися сюди навіть раніше, ніж загін швидкого реагування. І начхати цим виродам на те, що тебе поранено. Вони радше повірять, що це ти сама себе встрілила, а пістолет викинула.

Мені вдалося не виказати свого обурення та хвилювання, але на превелику силу.

Тим часом бос почав розтирати мені спину, наче секундант, що готується випустити боксера на ринг.

— Скажи, нехай тебе відвезуть до Медичного центру Якобі, поки сюди не приперся комісар. А після шпиталю їдь додому й вимкни телефон. Тим часом я відволікатиму цих

каналізаційних пацюків з адмінінспекції, щоб ти встигла хоч трохи перепочити. Тобі зараз нічого не потрібно?

Я похитала головою. Мені не хотілося навіть думати про відповідь на це запитання.

— Ти й справді добре попрацювала, дівчинко, — сказав мій шеф перед тим, як піти. — Ми всі пишаємося тобою.

Я сиділа й мовчки дивилась йому вслід.

Нью-Йоркська поліція нарешті знайшла потрібного вбивцю.

Пол, швидше за все, не потрапить на гачок.

Про дружину та дітей Скотта потурбується держава — як і належить.

Поліційний вертоліт перескочив через колюче-ріжучий дріт над парканом метрополітенівського депо й поплив у високому блакитному небі. Краєм ока я помітила фотоспалах у вибитому вікні вагона — то працювала медична служба евакуації.

Усе, начебто, вийшло на добре. Страшна, сюрреалістична халепа нарешті скінчилася.

Тоді чому ж я плачу?

Розділ 57

Наступного ранку, у понеділок, було сонячно й прохолодно.

Тому, виструнчившись на сходинках церкви Св. Михайла на 41-й вулиці у Вудсайді, я втішалася своєю теплою уніформою та тим теплом, яке випромінювали тіла полісменів, що стояли навколо мене.

І хоча попрощатися зі Скоттом на перекритій вулиці зібралось близько чотирьох тисяч копів, єдиним звуком, що порушував запалу тишу, було тріпотіння почесного гвардійського прапора, а єдиним порухом — величне коливання його яскравих смуг та зірок.

Барабанний дріб вибухнув із першим же ударом церковних дзвонів. Із-за рогу кам'яниці врочисто впливали сорок

музикантів оркестру «Смарагдового товариства» нью-йоркської поліції¹. Волинщики мовчали, а барабанщики вибивали похоронний марш на барабанах, обтягнутих чорною тканиною.

За ними з'явилася, здавалось би, нескінченна подвійна низка поліціантів на мотоциклах; вони тягнулися за оркестром зі швидкістю пішоходів, і мотори мотоциклів нетерпляче пострілювали.

Коли ж нарешті перед поглядами присутніх постав елегантний і блискучий катафалк, можна було майже фізично відчувати, як тисячам людей до горла підкотився клубок. Президентів — і тих не ховають так емоційно, як нью-йоркських копів, що загинули під час виконання службових обов'язків.

Я напружила м'язи обличчя, щосили намагаючись тримати себе в руках, стояти непорушно й не тремтіти.

До катафалка під'їхав лімузин, і з нього вийшла Брук Тайер з немовлям на руках; поруч крокувала її чотирирічна донька.

Один із членів почесної варті раптом вийшов із шереду, зазирнув, нахилившись, у лімузин і простяг руку, допомагаючи вийти дворічному синові Скотта. На малюкові був чорний костюмчик.

Чорний костюмчик і батьківський восьмикутний поліцейський кашкет.

Поминальна меса була болісною та краjala серце. Під час другого читання мати Скотта зомліла, а його сестра — під час надгробної промови.

Атмосфера стала ще більш жалісною, коли Рой Хуонг, найстарший колега й напарник Скотта, розповів історію про те, як колись у перестрілці Скотт урятував йому життя. Свою розповідь він закінчив тим, що повернувся до розп'яття та сказав просту й нехитру фразу, яка, проте, прозвучала на диво щиро й переконливо: «Я люблю тебе, Скотте».

¹ «Смарагдове товариство» нью-йоркської поліції було засноване 1953 року й об'єднало полісменів ірландського походження.

Не знаю, як я пережила решту церемонії. Утім, люди здатні на дивовижні речі. Пам'ятаєте туриста, котрий відрізав собі руку кишеньковим ножом, коли її придавило величезним валуном? Нам усе до снаги. Хіба ж ні?

Мені — так *точно* до снаги. Тепер я це знаю напевне.

Поховали Скотта на старовинному цвинтарі Кальварія, на високому пагорбі, з якого було добре видно обриси Мангеттену.

Промовляючи останню фразу над могилою, мер Нью-Йорка зробив картинний жест у бік міста:

— Попрохаймо ж Скотта, щоб він і в потойбічному житті виконував ту саму роботу, з якою він так добре справлявся в житті земному. Охороняй нас, Скотте. Ми ніколи не забудемо твоєї самопожертви.

Брук міцно, немов лещатами, обійняла мене, коли я кинула свою троянду серед сотень квітів, під якими потонула полірована кришка труни. Вона злегка торкнулася бинта на моїй шії.

— Я знаю, як багато ви для мене зробили, — прошепотіла вона. — Для моєї родини. Тепер я можу спати спокійно. Дякую вам за це, детективе.

Я сховала очі, насунувши на них козирок свого кашкета, дурнувато кивнула й пішла далі.

Розділ 58

Перед тим як поїхати з цвинтаря, я трохи посиділа на самоті у своєму авті. У дзеркалі заднього огляду можна було бачити купу квітів, що вкрила труну.

Коли пронизливо заграли волинки, мене на якусь мить огорнула хвиля запаморочливого запаху одеколону, дощу й мокрої трави. Я знову відчула той ледь не священний тремтливий жар, що його випромінювало тіло Скотта в його спальні. Притиск його щоки до моєї оголеної шкіри. Ко-

ли ж над могилами попливла мелодія «Божої благодаті», я відіграла ці гріховні думки, як злостивих бісів.

«Це була помилка», — нагадала я сама собі.

Одна величезна, жахлива помилка. Швидка й смертоносна, як удар блискавки.

Я подивилась на червонооких заплаканих поліціантів, що поверталися до своїх автомобілів. Думка про те, що я їх обдурила, пекла мені живіт, як соляна кислота, але я щосили намагалася вірити, що за даних обставин це був найкращий вихід із ситуації. Найкращий для всіх.

А який вихід був би ліпшим? Дегуманізуючий та деморалізуючий цирк, що його влаштувала б жовта преса, дізнавшись про те, як усе сталося насправді?

Зиркнувши на труну, я побачила, як син Скотта, віддаючи честь, підняв руку до козирка кашкета, котрий погано тримався на його маленькій голові. Перевівши погляд спочатку на різке величні обриси мангеттенських хмарочосів, а потім — на надгробки, що вивищувалися неподалік, я помітила схожість між ними. Останні своїми контурами теж нагадували місто. Місто мертвих.

Коли я ввімкнула двигун, мої очі вже були сухими.

Безперечно, в усьому цьому був один позитивний момент: ми з Полом дістали ще один шанс почати наново наше спільне життя.

ЧАСТИНА ДРУГА

УСКЛАДНЕННЯ

Розділ 59

Була майже дев'ята ранку після поховання Скотта, коли за-
дзвонив мій телефон.

Я не вставала, гадаючи, що Пол візьме слухавку. Після мого поранення його як підмінили — у кращій бік. Його було просто не впізнати. Він навіть відпрошувався з роботи, щоб куховарити для мене, тактовно відкараскуватися від телефонних дзвінків і терпляче вислуховувати мене, коли мені кортіло побазікати. Здається, йому дуже подобалося виконувати роль мого захисника та цілителя. Принаймні він більше не валявся голий і п'яний у гаражі, тому я зробила висновок, що зосередженість на моїх проблемах справляє на Пола позитивний ефект.

Скажу вам чесно, при всій моїй самостійності та самодостатності мені, сильній жінці, теж інколи буває дуже приємно та втішно, коли про мене дбають і піклуються.

А телефон усе дзвонив. Перевернувшись на інший бік, я побачила, що Пола вдома немає.

Тоді я підняла слухавку й сіла, спершись на подушку.

Я думала, що то буде або мій шеф, або Майк. Або ж чуваки з адміністративної інспекції. Але в обох випадках я помилилася.

— Лорін? Привіт, це я, доктор Маркузе. Радий, що застав вас удома.

Я мимоволі здригнулася, приготувавшись до найгіршого.

— Не хвилюйтеся, Лорін. Розслабтесь і заспокойтеся, — сказав доктор Маркузе. — Я отримав результати аналізів, і виявилося, що все в порядку.

Тримаючи тремтливою рукою слухавку біля забинтованої голови, я з величезною полегкістю відкинулася на подушку.

— У вас усе прекрасно, Лорін, — вів далі Доктор Маркузе. — І навіть ліпше. Сподіваюся, ви не зомлієте, почувши те, що я вам зараз скажу. Ви не хворі. Ви — вагітні.

Пролетіло кілька секунд. Радше, дуже багато секунд. І кожна з них була сповнена напруженої тиші.

— Лорін! — почула я, нарешті, нерішучий голос лікаря. — Лорін, ви мене чуєте?

Я відчула, що повільно хилюсь і падаю на ліжко. Якимось загальмовано так, наче в уповільненому кіно.

«Вагітна?» — подумала я, і мені на мить здалося, що я зараз розтану та щезну.

Як таке може бути? Як таке може взагалі трапитись? І саме зараз?

Річ у тім, що ми з Полом багато років намагалися народити дитину. Але після численних перевірок і консультацій із фахівцями ми дізналися, що дисбаланс рН створював середовище, несприятливе для зачаття. Ми перепробували геть усі засоби, окрім ліків проти безпліддя. Їх не рекомендували мені лікарі через спадкову схильність членів моєї родини до раку яєчників.

— Не може бути! — вигукнула я. — Ви впевнені?

— А як я можу знати достеменно, — хихикнув лікар. — Я ж не брав у цьому безпосередньої участі.

Моя голова пішла обертом. І, здавалося, не лише голова, а й уся кімната. Звісно, мені завжди кортіло мати дитину.

Проте не зараз.

— Так, отже, я вагітна? — ошелешено спитала я в слухавку.

— Ти про що? Я не розчув, — сказав Пол, заходячи до спальні зі сніданком на таці.

Мої губи наче заніміли, і я передала слухавку чоловікові. Утім, я не знала, як він зреагує на цю новину. Останнім часом я облишила спроби передбачити почуття Пола. А зараз

не зводила з нього пильного погляду. І мені не довелося чекати довго. За мить на його обличчі з'явився вираз превеликого здивування, який змінила широка усмішка.

— Е-е-е... що? — пробелькотів він. — Ви кажете, що Лорін... О Господи, Твоя воля!

Пол кинув телефон на ліжку й підняв мене на руки. І довго тримав мене в обіймах. Мені здалося — цілу вічність.

— Боже милостивий! — нарешті вимовив він. — Дякую тобі, Боже! Дякую, Всемогутній! Це просто чудово!

Поки чоловік тримав мене в обіймах, я швидко все підрахувала й пригадала, коли востаннє мала місячне. Господи, що мені в голову наперзло! Звісно, що це дитина від Пола! Я ж була зі Скоттом лише раз, та й то тиждень тому.

Цієї миті крига в моїй душі почала танути. А доти, впродовж усього мого періоду одужання, не минало й години, щоб мене не обсідали почуття провини, сорому та тривоги.

І ось зараз, коли Пол, мій симпатичний Пол, радісно вальсував по спальні, тримаючи мене на руках, мене несподівано вразила одна думка. Ми з Полом просто тривалий час намагалися мати те, до чого прагне кожна людина. Щасливий шлюб, щасливу родину. Ми з Полом були доброчесними, скромними й роботящими людьми. Проте одного дня перед нами постали труднощі. Стався певний застій, зупинка росту в наших взаєминах. Нас було двоє, ми дуже старалися, щоб нас стало троє, однак марно.

Але ж ми не розлучилися. Не набридли одне одному. Ні. Натомість ми й далі трималися разом, намагалися стати повноцінною родиною. Роками завзято старалися допомогти нашому кохання подолати суто біологічну перешкоду. Роками тримались одне за одного, незважаючи на те, що наші індивідуальні кар'єри та повсякденні стреси сучасного життя робили все можливе, щоб розбити наше подружжя.

Коли Пол поклав свою долоню мені на живіт, я не втрималась і заплакала. «У нас буде дитина!» — подумала я, взявши чоловіка за руку.

Знак надії — нарешті!

Надії та прощення.

Знак нового життя для нас обох.

«Ми все переживемо, усе здолаємо, — подумала я. — Ми справді все здолаємо».

— Я кохаю тебе, Поле, — мовила я. — Ти станеш найкращим батьком у світі.

— Я теж кохаю тебе, — прошепотів Пол, цілючи моє заплакане обличчя. — Я кохаю тебе, *мамусю*.

Розділ 60

Коли наступного понеділка я нарешті вийшла на роботу, то в кабінеті свого шефа побачила двох чоловіків. Стоячи в дальньому кутку кімнати для брифінгів, я обвела знавецьким поглядом їхні начальницькі стрижки й офіційні темні костюми.

І мій настрашений мозок відразу ж узявся до роботи. Скотт працював у відділі з боротьби з наркотиками, що належав до міністерства юстиції. Усю ж чорнову роботу для цього міністерства виконувало ФБР. Цього мені лише бракувало — візиту хлопців із ФБР!

Не встигла я навіть дійти до свого робочого столу, як у дверях з'явився лейтенант Кін.

— Лорін, зайди на секунду, — сказав він.

Я взяла з собою пакунок із кавою, наче бажаючи підкреслити, що я справді зайшла на секунду. Обман удався мені дедалі легше й краще. Принаймні так мені здавалося.

— Сідайте, детективе Стілвел, — промовив один із чоловіків у синьому костюмі, сидячи в одному з крісел мого шефа. Його напарник, котрий мав аналогічну зовнішність за винятком кольору костюма, що був сірим, стояв поруч, дивлячись на мене непроникним, позбавленим виразу поглядом.

Їхній владний начальницький вигляд одночасно й роздратував, і до смерті налякав мене. А оскільки демонстрація

переляку була не найкращим варіантом поведінки в цій несприятливій ситуації, то я про всяк випадок вирішила зобразити невимушеність і легке невдоволення.

— Що за кіпеш, начальнику? — звернулася я до Кіна. — Ви організували мені «побачення всліпу»? А де ж «парубок номер три»?

Мені пред'явили два жетони. Мій рівень адреналіну дещо знизився, коли я пересвідчилася, що то були не маленькі й золотаві фебеерівські штучки. Скоріше, вони були схожі на піратську копію мого стандартного поліційного жетона.

— Ми — з відділка адміністративної інспекції, — майже в унісон проказали Сірій та Синій.

«Слава Богу, вони не федерали й не будуть мене арештовувати», — збагнула я. Але моє полегшення швидко випарувалось, коли я здогадалася, що ці типи — контролери та прийшли сюди через те, що Майк застрелив Віктора Ордонеса. *«Надто пізно вдавати з себе ввічливу»*, — подумала я, підсовуючи собі стілець для відвідувачів. *«Ніколи не відступай»*, — радив мені татко, коли дізнався, що після юридичного інституту я збираюсь улаштуватися на роботу в поліцію. Він навчив мене також і ще одній мудрості:

Завжди посилай подалі чуваків з відділка адміністративної інспекції.

— Я просто не тямлю себе від щастя. Дві синхронізовані нишпорки, — сказала я, гепаючись на стілець. — Спробуйте себе на Параолімпійських іграх із синхронного нишпорення. Може, щось путнє й вийде.

Сірій та Синій злостиво вирячились на мене. Я люто витріщилась на них.

Бліде обличчя лейтенанта Кіна враз почервоніло, і він ледь стримався, щоб не розреготатися.

— Дуже смішно, детективе, — сказав Синій, дістаючи ручку. — А що не дуже смішно — це смерть Віктора Ордонеса внаслідок зчиненої стрілянини. Поки ми тут із вами розмовляємо, у його районі, Вашингтон-Гайтс, планують про-

вести мітинг. Вимоги оприлюднити деталі смерті стали такими гучними та настійливими, що досягли Управління Нью-Йоркської поліції. І ми рішуче налаштовані дізнатися всю правду та скласти звіт про те, що сталося.

Після цієї промови я кілька секунд мовчки дивилася на Синього.

— Перепрошую, — нарешті сказала я, приклавши руку до забинтованої голови. — Ви щось сказали? Я недочуваю. Бачите, тиждень тому один покидьок на ім'я Віктор Ордонес поранив мене у вухо.

— Ми застерігаємо вас від порушення субординації, детективе Стілвел, — відказав Сірий. — Ми прийшли сюди для звичайного опитування. Якщо вам так кортить, щоб об'єктом нашого розслідування стали ви, то ми не заперечуватимемо.

— А хто ж зараз є об'єктом вашого розслідування? — поцікавилася я. — Мій напарник? Тоді не забудьте занотувати ось таке: мій напарник урятував мені життя. Я бігла між двома припаркованими електричками, і мене поранили пострілом з пістолета. Рятуючись, я залізла в один з вагонів. Коли ж Віктор Ордонес намагався ввірватись у цей вагон, щоб прикінчити мене — це однозначно, — нагодився мій напарник і вистрелив його.

— Скільки пострілів пролунало? — спитав Сірий. — Це було «бах-бах-бах» чи просто «бах»?

Відсьорбнувши кави, я поставила пакет на стіл свого шефа. Трохи рідини розхлюпалось, але мені було начхати.

— У депо була стрілянина, — відказала я. — Мене поранили. Я валялася на підлозі, закотившись під лавку. Я що, студійний інженер, котрий озвучує черговий епізод серіалу «Закон і порядок»?!

Сірий не витримав напору й, нарешті, захряснув свій записник.

— Прекрасно, — сказав він. — Але для офіційного протоколу я мушу поставити вам іще одне запитання. Детективе,

ви були головним слідчим у цій справі. Ви збиралися зайти до клубу, щоб розпізнати двох дуже небезпечних підозрюваних, що їх ви вважали винними в убивстві детектива Тайєра. Чому ж ви не викликали на підмогу спецзагін?

Кілька секунд я мовчала, заскочена зненацька. Викликати на підмогу спецзагін було стандартною процедурою, передбаченою статутом, і я її не виконала.

Я розкрила була рота, але цієї миті в розмову втрутився мій шеф.

— Це я дозволив їй продовжувати операцію.

Я глянула на Кіна, ледь приховуючи подив. Він теж глипнув на мене, немов кажучи виразом свого обличчя: «Стули пельку й мовчи».

— Я дійшов висновку, що ми не мали часу чекати, тому й дав добро діяти відповідно до обставин, що склалися, — провадив Кін. Після цього він підвівся, підійшов до дверей і розчинив їх, даючи Сірому та Синьому зрозуміти, що зустріч закінчено.

— Моєму детективові час братися до роботи, — пояснив він.

— Дякую за підмогу, мій укоханий шефе, — промовила я, коли за гівнюками з адмінвідділка зачинилися двері.

— Нема за що. А ви з напарником — герої. І так думаю не лише я, а й кожен коп нашого відділка, який себе поважає, — сказав лейтенант, знову сідаючи у свій фотель. — І взагалі — хай ідуть у сраку ці вилупки з адмінвідділка.

Розділ 61

Коли я виходила з кабінету Кіна, на мій стільниковий потелефонував напарник.

— Ці смердючі щури вже вийшли з приміщення? — поцікавився Майк.

— Двоногі щури — так, вийшли, — відповіла я.

— Зустріньмося й перекусімо в «Пайперсі», — запропонував Майк. — Я пригощаю.

Я доїхала до ресторану «Пайперс кілт», що на 231-й вулиці в Кінгзбріджі, десь хвилин за двадцять. Улюблена забігайлівка копів та працівників прокуратури Бронксівського району була радше баром, аніж рестораном, причому з неймовірно смачними гамбургерами. Була тільки десята тридцять ранку, тому заклад стояв іще майже порожній — за винятком мого напарника, що сидів, забившись у кабінку в найдальшому закутку. Умостившись за стіл, я цокнулася своєю пляшкою дієтичної кока-коли з пляшкою «Гайнекена», що її тримав Майк.

— Як твоя голова? — спитав він.

— Так, як ти й сказав, друже мій: ураження м'яких тканин, — відповіла я, стелючи плечима. — І як винагороду за талан я мушу тепер носити оцю чепурненьку пов'язочку.

Майк посміхнувся.

— Як ти гадаєш, *що* ті чуваки з адмінвідділка напишуть у своєму звіті?

— Не знаю, — сказала я. — Я надто заповзято огризалась і підколювала їх, щоб зробити якийсь реалістичний висновок. Мабуть, у найгіршому випадку я дістану догану за недотримання інструкції, згідно з якою я мала викликати спецзагін. Упевнена, що комісар не буде сильно на нас наїжджати, враховуючи ту неймовірну швидкість, із якою ми розгребли для нього цю купу лайна.

— Та отож, — погодився Майк. — А я про це й не подумав.

Офіціантка принесла нам чізбургери та булочки з маслом.

— Ой, а тут і бекон? — сказала я, з посмішкою глянувши на свою тарілку. — Майку, не треба було замовляти.

— За тебе, напарнице, — мовив Майк, підіймаючи пляшку з пивом. — Додаткову милю для схуднення після бекону пробіжу замість тебе я.

— Я так удячна тобі, напарнику, — сказала я, наминаючи неймовірно смачний чізбургер. Не знаю, може, то на мене

так вагітність подіяла, але раптом я відчула вовчий апетит. Жодного разу відтоді, як вісім місяців тому я кинула палити, їжа не видавалася мені такою смачною, як зараз. — Не пам'ятаю, подякувала я тобі чи ні, — вела далі я, запихаючи в рот черговий шмат бекону. — Дякую, що врятував мені життя там, у депо.

— Облиш, Лорін, — відказав Майк, тицьнувши пляшкою в мій бік. — Ти прикриваєш мене, я прикриваю тебе. На мою думку, відділ поліції — це ти і я. Пам'ятаєш оту рекламну вставку про Лас-Вегас? Що відомо нам двом — не відомо більше нікому. До речі, хотів тобі дещо показати.

Майк поставив свою пляшку й узяв із сусіднього стільця якісь папери.

Навіть у напівтемряві ресторану я помітила, що то були роздруківки. Щойно я побачила численні рядочки цифр, як чізбургер у моєму роті вмить перетворився на дерев'яний цурпалок, политий кетчупом.

— Я знайшов оце вчора у факс-апараті, — пояснив Майк. — Телефонна компанія чомусь знову прислала копію роздруківки місцевих телефонних дзвінків Скотта. Як тобі, га? Ця роздруківка майже аналогічна тій, що ти поклала мені на стіл, от тільки на ній повсюдно — твій телефонний номер.

Дивлячись на мене через укритий шрамами подряпин стіл, Майк діставав подвійне задоволення — від пива та від мого отетеріло-розгубленого вигляду.

— Нам час поговорити, напарнице, — сказав він. — Час тобі про все розповісти панотцеві Майку, покаятись і зняти тягар з душі.

Розділ 62

— Нумо, Лорін, починай, — прошепотів Майк, поки я ошелешено сиділа, втративши дар мови. — І не здумай викручу-

ватися, чуєш? Так, ти гарний коп, навіть більше, ніж гарний, але зрозумій: це стосується не тільки тебе, а й мене.

Я мимоволі притиснула пляшку з кока-колою до свого враз почервонілого лоба. Боже милосердний, що ж мені робити? Мене викрили. Спіймали на брехні. І хто — власний напарник! Як я могла наважитись брехати йому?! Бо ж Майк — добра душа, добріший за будь-кого в цьому світі. І він — мій колега, мій рятувальний круг, мій янгол-охоронець на небезпечній роботі!

Я ніяк не наважувалась поглянути йому у вічі, зиркаючи то на подертий стіл, то на темні дерев'яні панелі на стінах ресторану — куди завгодно, тільки не на Майка.

А він мав рацію, мушу визнати. Якщо й був хто-небудь, кому я могла — і мусила — вилити душу, то це Майк. Я брехала йому — і прямо, і непрямо, брехала вже бодай тим, що замовчувала факти, і це, зрештою, спричинилося до того, що він убив чоловіка. Повне зізнання — це мінімум того, що я могла зараз зробити.

«Утім, хвилиночку, — подумала я. — Ні! Я не можу!» Якщо на Майка наїдуть чуваки з адміністративної інспекції, то він переведе стрілку на мене. Змушений буде перевести. Бо не може втратити роботу. Так, він розлучений, але має оплачувати навчання своїх двох дітей в інституті. На нього наїдуть, і йому доведеться розповісти те, що він знає, а решта правди впливе сама собою. І все повернеться на круги своя: Пол сідає до в'язниці, а Брук залишається без засобів до існування. «Ні, — подумала я. — Цього разу все буде навіть гірше. Бо разом з Полом до в'язниці потраплю також я!»

Чого мені не хотілося робити, так це повестися грубо зі своїм напарником, але що довше я обмірковувала ситуацію, то ясніше розуміла: я не маю альтернативи.

Нарешті я наважилась відірвати погляд від стелі й уставилася Майкові просто у вічі.

— Не чіпаймо цього, напарнику, — холодно й рішуче сказала я.

На обличчі Майка з'явився такий вираз, наче я щойно вразила його електрошокером. Мені здалося, що ще мить — і Майк роздавить зелену пивну пляшку, яку він тримав у тремтячій від хвилювання руці. Кілька секунд він хапав ротом повітря, наче риба, викинута на берег.

— Н-н-не чіпати?! — нарешті вимовив Майк, затинаючись. — Ти спала з ним, правда ж, Лорін? Наставляла роги своєму чоловікові зі Скоттом Тайером, еге ж? Чому ти не хочеш просто взяти й сказати мені про це? Я ж твій напарник, твій друг.

— Майку, — мовила я благальним тоном, і в мене в очах виступили сльози. — Будь ласка, давай не будемо про це, га?

— Я вбив людину, Лорін! — пошепки закричав на мене Майк. — Заплямував свої руки кров'ю!

Я підвелась і взяла сумочку.

Мені не хотілося погрожувати своєму напарнику, але він загнав мене в куток. Іншого виходу я не мала.

— Так, — ствердно мовила я, кладучи двадцятидоларову купюру біля тарілки з недоїденими чізбургерами. — Ти справді вбив людину, Майку. І я була єдиним свідком, пам'ятаєш? Ось чому саме тобі — передовсім — слід залишити все, як воно є.

Розділ 63

Дорогою додому я зателефонувала Кінові й сказала, що почувуюся зле й хочу взяти відгул за станом здоров'я. Натиснувши на кнопку, я збагнула, що вперше за багато днів я не збрехала йому.

Коли я відчинила двері свого порожнього будинку, у мене виникло таке відчуття, наче я входжу до похмурого склепу. Мені закортіло зробити пробіжку, і я вдягла спортивний костюм. Потім поїхала до парку Тіббетс-Брук і пробігла два кола навкруги ставка неподалік відкритого плавального басейну з його допоміжною технічною спорудою в стилі

ар-деко. Господи, який чудовий був день! Сонячний, але зимний. Прекрасна погода для пробіжки. Коли я робила розтяжку, то навіть помітила в прибережних очеретах журавля.

Проте коли я, обливаючись потом, знову сіла за кермо свого «міні», настрої мій знову зіпсувався.

Приїхавши додому, я перевірила автовідповідач, що виявився порожнім, а потім налила собі склянку вина, щоб угамувати свої розбурхані нерви.

І тут мені пригадалося, що я вагітна. «Дитина в машині!» — є такий знак, що його часто чіпляють на авта. Коли я тремтливими руками заливала вино назад у пляшку, склянка вислизнула з моїх рук, упала на підлогу й розлетілася на безліч дрібних скалок.

«Ось тобі й маєш, детективе Стілвел», — подумала я, стискаючи рукою холодний край кухонної раковини. А ще недавно мені здавалося, що все, нарешті, владналось, і я тримаю все під контролем. Так міцно, як і край оцієї раковини.

«Як же я могла так жорстоко поводитися зі своїм напарником?» — подумала я, глянувши на скалки розбитої склянки. Дожилася до того, що відверто погрожувала Майкові! Хто ж була та паскуда в ресторані «Пайперс кілт»? Хто завгодно, але не я.

І до чого я дійду, якщо й далі поводитимусь у такому ж ключі? Спочатку я замовчувала правду, потім відверто брехала, а тепер я стала погрожувати своїм же друзям! Я навіть думати не хотіла, що може трапитися перегодом.

А на довершення до цих негараздів я була в усій цій історії цілком і повністю самотньою. Просто безумство якесь. Рятуючи Пола, я навіть йому не могла довіритись і полегшити цей нестерпний стрес.

Я збагнула, що час настав. У кожного є своя точка зламу, і я якраз дійшла до своєї. У мене більше не було сил приховувати те, що сталося двадцять четвертого липня. Президент Лінкольн таки мав рацію: не можна весь час

обдурювати всіх. Принаймні тоді, коли тебе виховали в католицьких традиціях.

Я відчула потребу відновити контакт із людством. Надто вже довго довелося мені бути таємним агентом у власному житті. Шпигун мав повернутись додому й примиритись із самим собою.

Крок номер один: я мушу зняти тягар з душі й зізнатись у своїх гріхах. Але не напарникові.

А Полу.

Зізнаватись у подружній зраді буде неймовірно боляче, але для того щоб усе це пережити і почати життя з нової сторінки, ми з Полом мали закрити сторінку *попередню*. Я мушу сказати своєму чоловікові, що бачила, як він ходив із білявкою в «Сент-Реджис», і що я йому це пробачила. А ще я скажу Полові, що мені потрібна його допомога, аби наша небезпечна таємниця так і лишилась таємницею.

Розділ 64

Коли пізно ввечері Пол повернувся додому, я якраз діставала з печі свою фірмову страву: курча з кмином та лимоном. Зважаючи на те, що ця наша вечеря з Полом могла виявитись останньою, я підсолодила Полові гіркоту можливої розлуки — приготувала його улюблену страву.

Мені забило дух, коли чоловік радісно кинувся через кухню та, стиснувши мене в обіймах, відірвав від підлоги.

Мені забракло рішучості, але я оговталась і подумки сказала: «Зараз або ніколи, Лорін. Час відверто в усьому зізнатися».

— Поле, — сказала я. — Нам треба поговорити.

— Стривай, — відповів він, витягнувши з аташе-кейса лискучий швидкокозшивач і з ляскотом кинув його на кухонний стіл. — Спочатку я.

На обкладинці швидкокозшивача виднілися спадисті зелені пагорби й дерева з яскраво-жовтим осіннім листям. Усередині

містилися численні проекти досить великих за розмірами будинків. То були рекламні проспекти будівельної фірми, що споруджувала розкішні дорогі особняки десь у Коннектикуті.

Що за фігня? Він що, знову випив? Але запаху щось не чути...

— Що це таке? — спитала я.

Пол розстелив на столі п'ять різних проектів із серйозністю провісниці, котра розкладає перед собою карти Таро.

— Вибирай, Лорін, — сказав він. — Обирай будинок своєї мрії. Який з них подобається тобі найбільше? Особисто мені подобаються всі.

— Послухай, Поле, — перервала його я. — Зараз не час для споживацьких фантазій, добре? Ми...

Пол притиснув палець до моїх губ.

— Я цілком серйозно, Лорін, — сказав він і радісно потер долоні. — Зрозумій, це не жарт і не фантазія. Я нарешті добився свого. Ти готова мене слухати? Я знайшов нову фірму, яка здійснює ризикове інвестування. Її керівництво хоче ось таким чином переманити мене й до того ж пропонує більшу платню. Набагато більшу.

— Що? — спитала я, поглянувши спочатку на Пола, а потім на теку.

І тут мій погляд упав на заголовок на одному з аркушів у теці. *Астор Корт* — було написано на ньому. А нижче — *готель «Сент-Реджис»*.

«Сент-Реджис»? Це там... там, де я вистежила Пола з отією білявкою! Що все це означає?!

Я витягла цей аркуш. На ньому акуратним жіночим почерком були написані якісь цифри.

— Що це таке, Поле? — спитала я. — Це не твій почерк, еге ж?

Я очікувала, що Пол різко занервує, але він глянув на аркуш цілком невимушено.

— Це початкова пропозиція від ризикового фонду «Бреннан Брейс». Віккі Свенсон, їхня віце-президент, котра вер-

бує персонал, зробила мені цю пропозицію під час обіду в ресторані «Астор Корт» у готелі «Сент-Реджис» три або чотири тижні тому, — пояснив, усміхаючись, Пол.

Якийсь час я тільки й могла, що отетеріло кліпати очима. Обід у «Сент-Реджис»?

— Віккі Свенсон? — спитала я, чітко пригадуючи жінку, з якою я бачила Пола. — А як вона виглядає?

— Блондинка, — відповів Пол. — Десять тридцять, висока на зріст.

«О Боже», — подумала я.

Ні! Цього не може бути!

Ще один поворот у цьому кошмарі, якому, здається, не буде кінця!

Обід у готелі «Сент-Реджис»!

Пол не зраджував мене!

Я вхопила ротом повітря, щосили намагаючись опанувати себе.

Зрадила тільки я!

Розділ 65

Я стояла й ошелешено мовчала.

Це не Пол усе зруйнував, а я.

Я все зруйнувала.

Я — така гідка й паскудна. Тільки я.

От халепа! Хотіла з'ясувати стосунки з Полом, поговорити про наші зради й розпочати нове життя — і ось тобі маєш!

Виявляється, зраджувала тільки я!

Я стояла ніби вкопана, з обличчям заляклим, наче завислий комп'ютер. Пол розсміявся та стиснув мою руку.

— Розумію, це немов вибух бомби, — сказав нарешті він. — Просто хотів тебе приємно здивувати. Бачиш, спочатку я подумав, що Віккі просто дурить мене. «Слухай, а ти не хочеш перейти до нас на вдвічі більшу зарплатню?» — спитала во-

на. А я візьми й бовкни навмання, що перейду до них, якщо мені дадуть утричі більше. Твій чоловік — просто геній, Лорін!.. А сьогодні вранці Віккі зателефонувала мені й повідомила гарну новину. Мене беруть на роботу, уже все погоджено, залишилося тільки відповідні папери підписати. Є лишень одна проблема: нам доведеться переїжджати. До Грінріджа, що в штаті Коннектикут! Та хіба ж то проблема — переїхати з Йонкерсу до елітної місцевості, до країни коней! Вони навіть самі готові нас туди перевезти. Ось так. Лишень уяви собі! Я буду працювати, а ти роститимеш дитину, тим паче в новому будинку для цього буде задосить місця. Ні більше, ні менше — втілення американської мрії! Це та переміна, якої ми з тобою так довго прагнули, Лорін!

Голова моя крутилася зі швидкістю ротора в міксері. Це було неймовірно. Пол не лише виявився невинуватим, він ще й щасливого лотерейного квитка витягнув!

Я важко опустила на стілець, наче боксер після вкрай важкого раунду.

— Клас, Лорін, — я просто позбавив тебе дару слова, от бачиш! — засміявся Пол. — Слухай, — додав він, дістаючи з холодильника пляшку пива «Сем Адамс», — ти про щось хотіла поговорити чи то мені здалося?

Може, я й перебувала на грані психічного зриву та серцевого нападу, але я не була дурепою.

І вирішила, що мені слід навчитися жити зі своєю таємницею. Тим паче, що кілька хвилин тому з'ясувалося, що така таємниця була лише в мене.

— А, та я вже й забула, — ледве промимрила я. — Рис окремо готувати чи нафарширувати ним курку?

Розділ 66

Тієї ночі ми з Полом кохалися вперше після того, як я завагітніла. Після останніх одкровень мого чоловіка мені, заради

збереження душевної рівноваги, довелося переключитися на посилений режим домогосподарювання, і тому я енергійно взялася до підготовки генерального прання. Перебираючи речі, я випадково помітила коротку чорну нічну сорочку, у якій я намагалася спокусити Пола за ніч до того, як почалось оце безумство. Мить — і я вже стягувала з себе джинси, вбираючись у найкращі зразки продукції фірми «Вікторія Сікрет»¹, які я мала. Коли побачила себе у свічаді — сексуальну та привабливу, то в мене не виникло ані найменшого сумніву щодо подальших дій. Мої груди вже трохи збільшилися через вагітність — який клас!

Коли я зайшла в спальню до Пола, то з його спантеличеного обличчя я здогадалася, що він був тієї-таки думки. «Волл-стрит джорнел», що його читав мій чоловік, відразу ж випав у нього з руки — аркуш за аркушем, поки в його пальцях не лишилося нічого, крім повітря.

— Ну що, мій ковбойчику? Сьогодні тобі не відкрутитися. Доведеться надолужувати згаяне, — мовила я, зриваючи з чоловіка покривало. Аркуші фінансового вісника розлетілися по кімнаті. Отака була прелюдія нашої любовної гри.

Не знаю, що на мене найшло. Може, то був викид надлишкових гормонів? Хтозна. Тієї ночі в ліжку я була вибагливою, вимогливою та винахідливою. Спочатку Пол навіть трохи отетерів. Але таки слухняно виконував усі мої забаганки. Ошелешено — але виконував.

Мною заволодів якийсь первісний тваринний інстинкт, і я не стала цьому інстинктові опиратися. Хіба ж не в цьому полягає одна з основних принад сексу? Ми зриваємо з себе одіж, наші комплекси, наші стримувальні чинники — усі суспільні умовності. Усе набуте за тисячу років цивілізації — уявлення про добро та зло, — геть усе викидається у вікно на вулицю, і ми повертаємося до свого

¹ Victoria's Secret — відома фірма з виробництва жіночої білизни.

тваринного ества. Секс — це істина, схована під нашаруваннями брехні. Ми — живі істоти, ми стогнемо, кричимо, шаленіємо!

Якраз перед величною кульмінацією — а вона справді була величною! — я розплющила очі й подивилась на вродливе обличчя Пола наді мною. Потонувши в сіро-синій глибині його очей, я раптом збагнула.

Це було як офіційне підтвердження.

Як посвідчення того, що ми знову повернули собі одне одного.

Розділ 67

— Господи, Лорін, — видихнув Пол, знесилено хекаючи поруч зі мною. — Який біс у тебе вселився? Ну й цицьки ти собі наростила!

— Знаю, — сказала я, грайливо довбонувши його в груди. — А тепер розкажи мені ще раз отой прикол про потрійну зарплатню.

— Основний прикол полягає в тому, що це — зовсім не прикол, — відповів Пол, уп'явшись очима в стелю. — Як це зазвичай буває? Ти ішачиш день при дні, втягнувшись у нескінченну гонитву за недосяжним. І раптом — раз! Тобі випадає шанс. Навіть потрійний шанс.

Перекотившись на мій бік, Пол цьомкнув мене в живіт.

— Слухай, а про ім'я ми так і не подумали. Ти маєш якісь пропозиції? — спитала я.

— Ну, скажімо, Еммеліна, — відповів Пол. — Звучить трохи понтувато й офіційно, але якщо донька матиме хоч наполовину таку царствену зовнішність, що й її матуся, то це ім'я їй чудово пасуватиме. Окрім того, треба ж їй мати хоч якусь перевагу над однолітками в дитсадку!

— Еге ж, — сказала я. — Бачу, що ти над цим уже встиг подумати. А ти не подумав, що може бути хлопчик?

— Гм, — замислився Пол. — Побачимо. Тоді найкраще підійшло б ім'я Мелвін — як ти гадаєш, добре звучить? А ще я завжди був небайдужим до імені Корнелій. А скорочено це ім'я звучало б як «Корні», тобто сентиментальний. Що скажеш?

— Це ти в нас сентиментальний, хлопчику мій, — зазначила я та грайливо полоскотала Полові живіт.

Він захихикав та сів у ліжку.

— Тепер ми матимемо купу вільного часу! І не будемо заощаджувати на мийці автомобіля! — вигукнула я, весело розсміявшись. Отакі вже ми були з Полом — несерйозні й шалапутні.

— Ха-ха, дуже смішно, Лорін, — сказав Пол. — Я цілком серйозно. Ти, нарешті, зможеш кинути свою важку й нікудишню роботу.

Я здивовано витріщилася на нього. Досі Пол завжди підтримував мої кар'єрні амбіції. Невже це він серйозно?

— Я ніколи цього раніше не казав, бо знав, наскільки важливою є для тебе робота поліціантки, — вів далі Пол. — Але ж тепер розсудімо спокійно та розважливо. Ну, по-перше, фактично необмежений робочий день. Постійна загроза загибелі. Запах смерті. Ти ніколи не бачила в дзеркалі, якою вишарпаненою ти часом повертаєшся додому? Це просто якийсь жах, кажу тобі. Я ненавиджу твою роботу. І завжди ненавидів, чесно кажучи. Вона просто виїдає тебе зсередини.

Я уставилася перед собою, пригадавши останню конфронтацію з напарником Майком Ортісом. Мабуть, Пол таки мав рацію. Я любила свою роботу, але сім'я — важливіша. І я довела це впродовж останнього тижня.

— Може, ти й маєш рацію, — нарешті сказала я. — Це те, про що ми завжди мріяли. Ти, я та наша дитина. І ось наша мрія здійснилася. Це... це просто клас! Просто фантастика! Сюр! Еге ж?

— Ти для мене — все, — мовив Пол зі слізьми в очах. — І завжди була. Ця пропозиція щодо роботи... Це просто про-

позиція. Я зроблю так, як ти забажаєш. Ми можемо переїхати. А можемо залишитися — як хочеш. Я можу навіть покинути свою роботу — якщо ти забажаєш.

— Ну що ти, Поле, — сказала я, витираючи йому очі. — Хіба ж ти не здобув свій омріяний шанс?

Розділ 68

Коли наступного ранку я прийшла на роботу, то робочий стіл Майка був порожнім. Я поцікавилася в боса, куди подівся мій напарник, і Кін нагадав мені, що полісменові, який потрапив у перестрілку, належить двотижнева відпустка.

Коли я сіла за стіл, то почуття провини за мою огидну поведінку з Майком ножем вразило мене в серце. Що ви на це скажете, га? Знаючи, що Майкові й так нелегко, що він — людина надзвичайно вразлива й емоційно, і психологічно, я, втім, погрожувала йому. Нікудишній з мене партнер. Нікудишній друг.

Погойдуючись у кріслі, я роздивлялася похмурі стіни кімнати. Невже мені справді доведеться звільнитися з роботи через переїзд? Після всіх тих зусиль, які я доклала, щоб потрапити сюди, ця думка виглядала просто божевільною. Мені пригадалося, яка ляклива я була, коли вперше отримала завдання. Бронксівський районний відділок з розслідування вбивств був одним із найнавантажениших і найвідоміших поліцейських відділків у всьому світі, і я не була впевнена, що стану йому в пригоді.

Проте мені вдалося довести свою корисність. Знадобилася купа часу, нервів, важкої праці та п'ятірок на екзаменах з іспанської, перш ніж я відчула впевненість у собі й посіла у відділі своє достойне місце.

Тепер, збагнула я, усі ці досягнення пішли коту під хвіст. Сидячи за своїм робочим столом, я відчувала це. Скоріше, намагалася відчути. Людину на поліцейській роботі тримає

відчуття приналежності до «гарних хлопців». Цей важливий аспект чомусь випускають з поля зору творці телевізійних серіалів. Більшість тих копів, яких я знала особисто, були гарними людьми. Якщо чесно — найкращими.

Однак внаслідок останніх подій я розтринькала це відчуття. Гарні хлопці не обманюють. Гарні хлопці не брешуть.

«Пол таки мав рацію», — сказала я, вмикаючи комп'ютер. Тепер я тут чужа. Я тут не на своєму місці.

Час ушиватися звідси, поки не трапилося щось гірше.

Розділ 69

Витягнувши теку зі справою про вбивство Скотта, я цілісіньку годину перечитувала складені мною звіти, кожен окремо. Після цього я планувала передивитися їх іще раз, востаннє.

Новини про мою вагітність та про несподівану вдачу Пола стануть досить вагомою підставою написати заяву про передчасне звільнення, але дехто з циніків усе ж здивовано вигне брови. У відділі адміністративної інспекції — так це точно. І перед тим як написати офіційну заяву, мені треба буде докласти потрійних зусиль, щоб прикрити власну гузицю. Не кажучи вже про замітання слідів моїх та Пола.

Коли я вже хвилин сорок просиділа над паперами, зі свого кабінету вийшов лейтенант Кін з кусачками та картонною коробкою. Підійшовши до мене, він із грюкотом поклав свою ношу мені на стіл.

— Мені щойно телефонував заступник шефа, — сказав Кін. — Брук, дружина Скотта, попросила, щоб хтось забрав речі з його особистої шафки та привіз їх їй додому. Це завдання випало тобі.

«Я просто палаю бажанням знову зустрітися з Брук Тайер», — подумалося мені. Ще раз зануритись у те горе, яке спіткало цю родину не без моєї допомоги.

— А чому б це не зробити хлопцям із його відділка? — спитала я. — Наприклад, його колишньому напарникові — Рою? Мій бос похитав головою.

— А як ви, шефе? — поцікавилась я. — Вам же корисно прогулятися. Побути трохи на свіжому повітрі.

Не змінюючи виразу свого стоїчного ірландського обличчя, Кін зауважив:

— Утішно, що ти турбуєшся про моє здоров'я, Лорін. Але дружина Скотта зумисно попрохала, щоб це була саме ти.

Я мовчки кивнула. Звісно, вона захотіла, щоб прийшла саме я. По-іншому й бути не могло. Так швидко мені від цього все одно не відкараскатися.

— Пропоную таке: з'їдши до неї, а потім решту дня ти вільна, — сказав шеф. — На мою думку, ти ранувато вийшла на роботу після поранення. Тим паче, що будь-якої хвилини знову можуть завітати твої друзяки з адмінвідділка. На твоєму місці я б ще з тиждень попридурювався й сидів би вдома.

— Так точно, сер, — сказала я, встаючи з-за столу й жартома віддаючи салют своєму начальникові.

Не знаю чому, але я відчула, що скучатиму за лейтенантом Кіном.

На щастя, кабінети антинаркотичного відділка на другому поверсі були порожні. «От і слава Богу», — подумала я, зайшовши до роздягалки та зламуючи кусачками дверцята Скоттової шафки. Тепер мені, нарешті, дійшло, чому дехто нервує, забачивши копів. А особливо люди, котрі відчувають за собою провину.

У шафці було мало речей. Я витягла звідти запасну уніформу, пару коробок з набоями до револьвера 38-го калібру й кевларовий куленепробивний жилет. За вкритим пилом кийком для розігнання демонстрацій я знайшла витіювату пляшечку одеколону «Le Male» від Жан-Поля Готьє.

Озирнувшись і пересвідчившись, що в кімнаті нікого немає, я капнула трохи одеколону на зап'ясток. Терпкий запах

ударив мені в ніздрі, я відсахнулася так різко, що зачатилося головою об дверцята — бах! Це виявився той самий одеклон, яким пахло від Скотта тієї ночі, коли ми кохалися.

Беручи із дна шафки парадні поліціантські черевики Скотта, я побачила під ними грубий конверт. О Господи!

Не брехатиму, я кинула ті черевики назад, наче то були розпечені вуглини.

Я не хотіла зазирати в конверт, але знала, що мушу.

Піддівши клапан конверта олівцем, я розкрила його. Усередині виявилися гроші, як я й припускала. Багато грошей. П'ять товстих пачок потертих купюр, перехоплених гумкою. Здебільшого там були сотки та п'ятдесятки, але була також солідна кількість двадцяток і десятків.

Десять тисяч із десятих п'ятнадцять, прикинула я й раптом відчула, як у мене занила скроня й ліве око.

«Заспокойся та поміркуй», — подумки сказала я. Яким чином п'ятнадцять штук зелених могли опинитися в особистій шафці поліціанта з антинаркотичного відділка? Невже Скотт не вірив у надійність банків? Чи то сюрприз від доброї феї?

Або, скоріше за все, — результат несумлінності та продажності.

Отже, Скотт був кепським копом.

— Скотте, — прошепотіла я, витріщившись на брудні зелені купюри з потертими краями. — Ким же ти, в біса, насправді був?

І що ж я мала тепер робити, скажіть будь ласка? Передати гроші своєму шефові? Як не як, а справу про вбивство Скотта вже закрито. І воно мені ото треба — знову відкривати скриньку Пандори? Раптом на думку мені спало дуже просте й ефективне розв'язання цієї проблеми.

Я запхала конверт із грошима в правий черевик так далеко, як змогла, і кинула обидва черевики в коробку.

«Якщо в Брук виникне бажання розворушити це зміїне кубло, то так тому й бути, — подумала я, закриваючи

шафку. — Нехай вона над цим питанням мучиться, а я не хочу».

Прання чиєїсь брудної білизни на очах у публіки вочевидь не входило до моїх службових обов'язків.

Розділ 70

Просмикавшись у щільному транспортному потоці аж годину, я потрапила нарешті до Санні-сайду та підїхала до будинку Брук.

Заледве припаркувавши свій службовий автомобіль, який не мав спеціальних розпізнавальних знаків, я потупцювала до парадного входу, несучи в коробці манатки Скотта. Цей візит явно не обіцяв мені нічого приємного, і тому я збиралася скоротити його до мінімуму. Натиснувши на кнопку дзвоника, я помітила американський прапор, намальований дитячою рукою на асфальтовій доріжці. Трохи почекавши, я подзвонила ще раз.

Я тиснула на кнопку цілих п'ять хвилин, аж поки не вирішила, що вдома нікого немає. У мене виникла спокуса залишити коробок під дверима й написати записку, але я не могла жорстоко поводитися з Брук. Я вже була хотіла повернутись і трохи почекати, сидючи у своїй «імпалі», та раптом почула якийсь приглушений шум.

Він линув із-за дверей будинку. Нарешті я збагнула, що то за звук. То було хлипання. Хтось плакав під дверима. *О Господи, тільки не це!*

Цього разу я просто постукала у двері.

— Брук! — гукнула я. — Це Лорін Стілвел. Я принесла Скоттові речі. З тобою все гаразд?

Після моїх слів хлипання тільки посилилося. Тому я повернула ручку й, не питаючи дозволу, увійшла в будинок.

Брук лежала на східцях, згорнувшись калачиком. Схоже, у неї стався нервовий зрив. Очі її були розплющені,

обличчя — позбавлене всякого виразу, а по щоках текли сльози.

На якусь мить мене охопила паніка. Може, вона впала й забилася? Потім я роззирнулася — чи не наковталася ця жінка, бува, якихось пігулок? Але ні слоїка, ні пляшечки поруч із нею не було. Слідів крові — теж не видно.

— Брук, що таке? — спитала я. — Що трапилось? Я — детектив Стівел. Ти зможеш зі мною поговорити?

Спочатку я обережно поплескала їй по плечу, але вона й далі хлипала, і тоді я поклала коробку на підлогу й міцно обняла її.

— Тихше, тихше, заспокойся. Усе буде нормально, — сказала я. Звісно, що нічого вже не буде нормально, але що я могла їй сказати?

Озирнувшись, я побачила, що приміщення захаращено так, як на це інколи здатні лише малі діти. Вітальня, підлога якої була всипана іграшками, виглядала як ілюстрація з книжки за мотивами відомого шпигунського телесеріалу «Я — шпигую». *«От і нашпигувала я самотню заплакану жінку посеред цього безладу»*, — подумала я.

За кілька хвилин Брук таки вийшла зі ступору. Вона рвучко сіпнулася і зробила глибокий вдих, який, напевне, приніс більшу полегкість мені, аніж їй. Я сходила в передпокій і знайшла там пачку паперових носовичків.

— Даруйте, — нарешті озвалася Брук, беручи в руки один із них. — Я спала на кушетці. Коли ви підїхали, я прокинулася, глянула у вікно, побачила, що ви несете речі Скотта... І тут оте жахіття знову нарінуло на мене...

— Я лише можу здогадуватись, як вам зараз боляче, — сказала я після невеликої паузи.

Брук кивнула на підтвердження моїх слів, і її сплутане волосся розсипалося по обличчю.

— Я не знаю... не знаю, як мені далі жити, — мовила вона та знову заплакала. — Матуся забрала дітей, а я й досі не можу оговтатись. Я не в змозі вийти з будинку, не в змозі від-

повідісти на телефонний дзвінок. Мені здавалося, що напади паніки припиняться після похорону, але вони стали ще сильнішими й тяжчими.

Я заледве намагалася дібрати якісь утішні слова, сказати щось таке, що допомогло б дружині Скотта опанувати себе.

— А ви не вдавалися до групової терапії? — вичавила я з себе нарешті.

— Я не можу наважитися, — хлипала Брук. — Мої свекруха та мачуха допомагають мені з дітьми як можуть, але я...

— Брук, я не психіатр, — сказала я, — але, мабуть, зараз вам конче потрібно бути з людьми, котрі, подібно до вас, утратили подружжя. Тільки вони здатні до кінця зрозуміти ваші переживання. Іншим це просто не дано. І не соромтесь користатися з чийсь допомоги, щоб вам стало краще, люба. Ви ж мати. Вам треба бути в нормі, щоб виховувати своїх дітлахів.

Не знаю, чи купилася Брук на мої теревені, але принаймні вона перестала рюмсати, і погляд її став більш зосередженим.

— А ви б теж учинили саме так? — з надією спитала вона. Її розпачливий погляд пришилив мене до стіни. — Скажіть будь ласка, що мені робити! Ви єдина, хто хоч трохи мене розуміє.

Я проковтнула клубок, що підкотився до горла. Брук Тайер питає моєї поради? Яке ж я маю право стояти тут і мовчати про те, що сталося *насправді*? З якого ж байдужого матеріалу зліпив мене Творець?! Напевне, з найгіршого, що був тоді в нього напихваті.

— Я би вдалася до терапії, Брук, — відповіла я.

«Кого ти хочеш обдурити? — спала мені думка. — Це *тобі* терміново потрібна терапія».

Брук глянула на картонну коробку, що я її принесла.

— А ви не могли б замість мене занести ці речі до кабінету Скотті? — спитала вона. — Я ще не наважуюсь заходити туди сама. Поки що це мені не до снаги. Ви віднесіть короб-

ку, а я тим часом поставлю каву, добре? Ви ж не відмовитеся від чашечки кави, детективе?

Я збиралася відмовитись. Сказати рішуче «ні». Кому-кому, а нам із Брук аж ніяк не випадало стати великими подругами! Утім, як і всяка енергійна та мужня американка в ситуації вибору між природним бажанням і моральним обов'язком, зумовленим почуттям провини, я вибрала останнє — і погодилась.

— Це буде просто чудово! Трохи кави мені зараз не завадить. До речі, кличте мене, будь ласка, Лорін.

Розділ 71

Кліпаючи очима в темряві, я подибала вниз по писклявих, запліснявілих сходах, що вели в підвал будинку Тайерів. Головне в скороминущих романах — це не дати закріпитися ніточкам психологічного зв'язку, чи не так? Треба було тікати звідси, поки мене не змусять перебирати Скоттові шкільні фотографії та порпатись у шухляді з його спідньою білизною.

Пройшовши повз водонагрівач та пральну кімнату, я на решті розчинила фанерні двері з наліпленим на них величезним плакатом із зображенням Майкла Стрейгана¹.

Увімкнувши світло, я завмерла на порозі.

Після темного, пропахлого оливкою зовнішнього підвалу я очікувала побачити типово чоловічий підвальний кабінет. Фанерний стіл із розкиданими на ньому інструментами. А може, матричний принтер у кутку на стосі старих журналів «Спортс ілюстрейтед».

Але мушу визнати, що я була неабияк здивована, коли, при звичаївшись до світла після темряви, побачила щось дуже схоже на кабінет Дона Корлеоне з фільму «Хрещений батько».

¹ Майкл Стрейган — відомий гравець в американський футбол, захисник.

Стіни кабінету були обшиті мореним дубом. Старовинний стіл із червоного дерева виглядав так, наче він потрапив сюди з вітрильника вісімнадцятого століття. А на столі стояв переносний комп'ютер «PowerBook» виробництва фірми «Еппл».

У кабінеті була також шкіряна канапка, а праворуч на стіні — величезний плазмовий телевізор з діагоналлю в 42 дюйми. На низенькій полиці для книжок, що висіла біля столу, я нарахувала трійко стільникових телефонів і поставлений на зарядку пристрій «блекбері», використовуваний для пересилання е-мейлів, текстових і факсових повідомлень через Інтернет.

«Отакої! — подумала я, ставлячи коробку біля комп'ютера; а по моїй спині побігли мурахи. — Спочатку — гроші на дні шафки, а тепер — оцей розкішний підпільний кабінетик у підвалі...»

З непростим чуваком я вирішила переспати, дуже непростим і навіть багатогранним!

Мабуть, у перервах між переховуванням сумнівних грошей та траханням з одруженими співробітницями поліції Скотт виконував обов'язки Бетмена — не інакше.

Гепнувшись у шкіряне офісне крісло, я на мить заплющила очі. Відкриття справжнього робочого кабінету Скотта вельми зацікавило мене. А може, в нього був якийсь розклад на ту ніч, коли його вбили? Я легко уявила собі шкіряний блокнот із записом *Лорін 23:00* якраз під датою його смерті. У моїй практиці розслідування вбивств траплялися й дивніші речі.

Похапцем проглянувши ноутбук, пристрій «блекбері» та стільникові телефони, я, дякувати Богові, не знайшла в них ні свого імені, ні номера свого телефону.

Закінчивши з цим, я помітила в лівому кутку кімнати картотечну шафу й великий, як гардероб, металевий сейф.

Прислухавшись, чи не спускається сходами Брук, я підступила до картотеки та сейфа.

Ясна річ, усе було замкнено.

Порившись поспіхом у столі, я знайшла невеличку в'язку ключів. Одним з них мені вдалося відімкнути шафу, але жоден ключ не підійшов до сейфа.

Липкими від поту пальцями я ледь витягла важку верхню шухляду.

І відчула деяке полегшення, побачивши, що теки виглядали як звичайнісінькі теки в домашньому офісі. Вони мали позначки «Податки», «Кредитні картки», «Ремонт авта» й «Дантист».

«Лорін!» — пролунав з горішньої частини сходів голос Брук. — Як ти там? З тобою все гаразд?

«Сподіваюся, що гаразд», — подумала я.

— Хвилиночку, — гукнула я у відповідь, передивляючись теки. — Я майже закінчила, Брук.

Зачинивши останню шухляду з теками, я вже була повернулася, щоб піти, аж тут спрацювала моя осоружна копівська звичка. Я провела рукою під нижньою шухлядою столу — і знайшла там DVD-диск, надійно прикріплений липкою плівкою до нижньої поверхні.

Розділ 72

Коли я віддирала міцно приліплений диск, моє серце шалено калатало, рикошетом відскакуючи від стінок грудної клітки.

«*Страховка*» — було написано на ньому блакитним маркером.

Роздивляючись диск у світлі люмінесцентної лампи, я подумки відзначила, що таємничий аспект життя Скотта, який зростав дедалі більше, інтригував мене чимраз дужче. Ба більше — лякав. Так буде точніше.

Цікаво, яка ж страховка може зберігатись у форматі DVD? «Тільки така, що знадобиться чоловікові, котрий свою вихідну пенсійну допомогу зберігає в шафці під черевиками», — відповіла я сама собі.

«Узяти чи залишити?» — вагалася я.

Але, зрештою, засунула диск у сумочку.

«Усе-таки треба прихопити», — подумала я.

Коли я піднялася сходами, навпроти кухонного вікна зупинився білий мікроавтобус.

— Ой, вони так швидко повернулися! — розчаровано сказала Брук. — Коли Тейлор у гостях, то вона буває просто нестерпною. Реве, як ведмідь. Правду кажучи, навіть не знаю, як поведеться матір Скотта, коли вас побачить. Вона пригнічена ще більше, ніж я — якщо таке взагалі можна уявити. Може, поп'ємо кави іншим разом, га? Краще б вам піти крізь парадні двері, щоб вона вас узагалі не побачила.

— Звісно, Брук, — відповіла я. Здається, вона опанувала себе достатньо для того, щоб без особливих церемоній випхати мене геть. Що ж, це *вже* якийсь прогрес. Утім, їй не треба було повторювати мені, щоб я вшивалася якомога швидше.

— І не забудьте дізнатися про групову терапію! — гукнула я, сідаючи у свій «імпалі». — Добре, Брук?

«Ага, як же, *групова терапія*», — подумала я, вмикаючи двигун. Більшої нісенітниці й банальності, яку тільки можна було ляпнути пригніченій горем людині, годі й вигадати. З таким самим успіхом можна було б порадити Брук буддійську медитацію або ж психологічний тренінг «зворотний хід пам'яті»!

Останнім часом я верзла таке, що й купи не держиться. Я крадькома поглянула на *поцуплений* диск. Іще одне свідчення мого падіння. Не кажучи вже про те, що я накоїла раніше.

Мабуть, не лише покришки, а й асфальт заверещав як різаний, коли я ввімкнула передачу й натиснула на газ.

Я й справді перетворювалася на жорстокосерду цинічну суку.

І кожна секунда, кожна стадія цього перетворення були мені ненависними.

Розділ 73

Менш аніж за годину потому я скерувала автівку з Південного виїзду Ван-Кортландт-парку, що неподалік автостради Мейджор-Діген у Бронксі.

Швидко розвернувшись, я попрямувала по під'їзній дорозі, яка вела до гольфового майданчика Ван-Кортландт-парку, котрий вважається найстарішим неприватним майданчиком у Сполучених Штатах.

Я нервувала, руки мої тремтіли, і тому диск, який я упишувала в гніздо автомобільного програвача, торохтів так, наче я стріляла в автоматичному режимі зі свого «глока». Дякувати Богу, я все ж примудрилася не зламати DVD й на решті ввімкнула його.

«Напевне, Скотт переплутав слова», — подумала я після кількох хвилин уважного споглядання екрана.

То було не страхування.

Це було стеження.

Звичайнісіньке старомодне стеження, про що принагідно свідчив напис «10:30, 22 липня», який чітко виднівся в правому нижньому кутку екрана.

Здогадно головним героєм цього фільму був сумирний немолодий латиноамериканець у квітчастій гавайській сорочці. Він крокував вулицею великого міста, і, здавалось, усе йому було по барабану.

Коли цей латиноамериканський джентльмен зайшов попоїсти у відкритий ресторан напроти Юніон-Сквер-парк, я здогадалася, що дія фільму відбувалась у Нью-Йорку.

А коли в наступному кадрі побачила, як наш персонаж виходить із таксі й вирушає до одного з найвідоміших магазинів модельєра Ральфа Лорена, я збагнула, що він, вочевидь, має при собі грубенькі гроші.

Чи був той латинос наркоділком? Беручи до уваги походження цього DVD-диска, а також те, що зйомка здійснювалась таємно через невеличке бічне вікно якогось «міні-ве-

на», можна дійти висновку, що цей чоловік явно не був, скажімо, відомим актором, що знімався в мексиканських телесеріалах.

Далі можна було бачити, як здогадний наркоділок виходить зі стильної крамниці одягу, тягнучи з собою купу пакетів із коштовними покупками, і знову сідає в таксі. Час у правому кутку екрана стрибнув на півгодини вперед, і я побачила, як об'єкт стеження залишає таксі й направляється до величного парадного входу в готель «Фор Сізонс» на 57-й вулиці. Ну-ну, цікаво.

Раптом фокус зйомки різко перемістився з рівня вулиці на запаморочливу височінь, на один з карнизів якогось хмарочосу тридцять чи сорок поверхів заввишки, не менше. Далі камера пішла вперед, потім униз, а в кутку екрана значилося «18:10, 22 липня».

Ковзнувши по дахові готелю «Фор Сізонс», камера й далі рухалась, аж поки у фокус чітко не потрапив один з балконів того боку готелю, що виходив на 58-му вулицю.

За кілька хвилин непорушного спостереження об'єктив почав пересуватися нижче, нижче, нижче — аж до самої вулиці, де в його фокус потрапила якась безпритульна жінка на розі парку.

— ...плата за гріхи, Святий Ісусе. Єгова, мій Боже Всемогутній, прости їм, бо не відають вони, що творять, — почувся її голос і дзенькіт дрібних монет, які хтось кинув їй у філіжанку з-під кави.

«Вочевидь, увімкнули направлений мікрофон», — здогадалася я.

Цього разу, коли камера знову зсунулася вгору, ще раз націлившись на балкон фешенебельного номера на даху хмарочоса, у динаміках почулися міські шуми. Глухе гудіння потоку машин. Далеке виття сирени. Нью-Йорк — величезне й величне місто!

Через двадцять хвилин цього не надто захопливого видовища сталася ще одна швидка зміна кадру. Спочатку мені

здалося, що запис на диску скінчився, але потім я помітила, що час у правому кутку екрана знову стрибнув уперед, — «1:28, 23 липня».

«Ага, отже, запис не скінчився», — змикнула я. Просто день змінився на ніч.

Упродовж трьох хвилин нічого особливо цікавого не відбувалося. Скрізь було темно хоч в око стрель, за винятком слабкого мерехтіння вуличних ліхтарів, що відбивалося на металевих поручнях балкона.

І раптом яскравий спалах — і увесь балкон залило якесь химерне зеленувате світло.

Ага, то група спостереження почала зйомку в інфрачервоному світлі, здогадалася я. Дорогими ж цяцьками екіпіровані ці хлопці, нічого не скажеш!

Можливо, Скотт і його колеги гадали, що той опецькуватий латинос збирається здійснити велику наркотичну оборудку просто на балконі готелю? Чи, може, сподівалися, що він розчинить скляні ковзні двері, і вони спроможуться щось підслухати?

Про це мені вже не судилося дізнатися, бо через п'ятнадцять хвилин почувся якийсь різкий грюкіт; камера пішла вгору й зупинилася на даху готелю.

Зі службових дверей біля ліфтової надбудови вийшли статечний чоловік і молода жінка у вечірній сукні, розцяцькованій золотистими блискітками. Вони негайно ж кинулися пристрасно обійматися й цілуватися, притиснувшись до вентиляційної труби, і камера відразу ж сфокусувалася на них.

Було видно, як беззвучно рухається рот молодої жінки, а потім почувся її гучний вереск — то оператор налаштував направлений мікрофон. Тепер молодицю стало чути так добре, наче я стояла поруч із нею.

— Стривай, — сказала вона.

І стягла своєю вечірню розцяцьковану сукню через голову. Мабуть, вона була добряче напідпитку, бо простіше було б просто зняти бретельки й дати вдяганці змогу самій

упасти додолу. Під сукнею не виявилось нічого, крім трусиків-стрингів.

«Що за фігня?» — невдоволено подумала я, спостерігаючи за цією сценою.

Розділ 74

— О, ось так значно краще, — сказала «кінозірка» та стала крутитися, демонструючи свої принади, які були разючими, мушу визнати.

Нарешті вона зупинилась і міцно поцілувала чоловіка в губи. Потім узяла його руку та провела нею по своєму оголеному тілу.

— Абракадабра! Звичайна магія. Раз — і сукня зникла!

Чоловік розсміявся.

— Ти просто божевільна, — сказав він. — І безсоромна. Я ціную цю рису в жінках.

— Тепер — твоя черга, — сказала молодиця. — Подивімося, що маєш під штаньми.

— А може, не треба? — недовірливо спитав чоловік. Його обличчя мені не було видно, бо він стояв спиною до камери. — Тут стільки вікон. Хтось може помітити.

— Як?! Та тут навіть руки перед носом не видно, — захочувала ексгібіціоністка. — Давай, Джоне. Хоч раз у житті не будь сцикуном. Подуріймо!

— Стривай. Зараз я дещо зроблю, а потім — може, й подуріємо.

Чоловік відвернувся, нахилив свою велику голову, і я почула гучне форкання й сопіння.

— Гей, і мені залиш трохи, чуєш? — сказала молодичка, підходячи до свого приятеля. — Ти хрюкаєш, як порося.

Джон запирхав знову.

— Класний кокс, м'який, — сказав він. — Кращий за те гівно, що ти приносила минулого разу. У мене цілий тиждень

кров з носу текла. Змушений був набрехати дружині, що маю гайморит.

— Іще хоч слово про дружину, — пригрозила дівка, — і я відразу ж піду до твого номера та зателефоную їй — уявляєш, як вона зрадіє? Тепер я нюхатиму, а ти роздягатимешся.

Коли приятель молодиці взявся розстібати пасок, мене пересмикнуло від огиди, і я навела курсор на кнопку «перемотка вперед». Намагаючись стягти штани через черевики, Джон заточився й упав. Мабуть, його голі сідниці засвітилися від сорому й без інфрачервоної підсвітки, коли він спробував підвестись, але не зміг.

Коли ж він, нарешті, встав і обернувся, то камера швидко дала великим планом його обличчя.

І я клацнула по кнопці «пауза» так сильно, що ледь не розчавила мишу!

З екрана на мене дивився прокурор Бронксівського району Джон Мід.

До мене раптом дійшла важливість побаченого, і я тепер сиділа, хапаючи ротом повітря. Я й раніше вже здогадувалася, що Скотт був нечесним копом. Звідки в нього ліві гроші? Цупив їх під час облав? Грабував наркоділків? Та звідки завгодно. Подобиці не мали значення. Головним було те, що він явно нехтував своїми службовими обов'язками.

А тут, під час цього спостереження, до його нетрів потрапила надзвичайно велика рибина.

Я подивилась на впливового чиновника, на його товсте черево, на обличчя з червоними очицями й дурнуватою усмішкою.

Навмисне чи ненавмисне, але Скотт спіймав того, від кого він міг чекати найбільшої потенційної загрози, — прокурора району, де він працював — і грабував. Спіймав у ситуації настільки компрометуючій, що годі було й чекати, — подружня зрада й нюхання кокаїну.

«Оце страховка, так страховка!» — подумала я.

За мною, на автостраді, глухо шумів потік машин.

Неймовірно! Спочатку брехня. Потім — брудні гроші. І ось тепер — шантаж. Скотт не був ніяким Бетменом. Він був Гарі Кейтелем із фільму «Корумпований лейтенант».

Лайно й далі прибувало.

Я вимкнула програвач і завела двигун.

Лайно прибувало, і я була в ньому вже по самісінькі вуха.

Розділ 75

Наступного ранку я прокинулася з думкою: а чи не взяти мені тиждень не використаної до кінця відпустки?

Саме так я й зробила. Починаючи з понеділка. І, попри певні побоювання, справді чудово відпочила. Замість сексу, брехні та відеозаписів, я мала секс, смачну їжу та пробіжки — тільки у зворотному порядку. Вранці й удень я розподіляла свій час між спілкуванням із журавлем у Тібетс-Брук-парку та спробами — вдалими — повернути свої дещо призабуті кулінарні навички. Я старалася, щоб кожного вечора на Пола чекала якась нова потрясна страва: тушковане м'ясо з приправами та червоним вином, смажена грудинка качки з чорними трюфелями або, скажімо, його улюблений філейний біфштекс зі смаженою картоплею.

Та ввечері на Пола чекала не лише потрясна страва. Наші взаємини в спальні прийшли до норми, а може, навіть стали кращими, ніж будь-коли. Якщо чесно, ми ніяк не могли накохатися.

Коли ми лежали в обіймах після сексу, мною наче оволодівала якась амнезія. Я забувала про все: про неприємне минуле, про непевне майбутнє — усе це зникало провалювалось у прірву підсвідомості.

І раптом у четвер того тижня, на який я взяла відпустку, прогрімів грім.

Утім, то був не грім, а телефонний дзвінок — украй неочікуваний.

Я щойно приїхала з парку й розв'язувала в коридорі кросівки, коли раптом побачила, як блимає на телефоні сигнальний вогник — надійшло повідомлення.

Поки що для мене найприємнішою новиною була відсутність будь-яких новин узагалі.

Хто ж наважився потурбувати мене вдома, коли я у відпустці? «Зараз дізнаємося», — подумала я та натиснула на кнопку.

— Детективе Стілвел, з вами розмовляє помічник районного прокурора Джеффрі Фішер із Бронксівського окружного офісу. Я знаю, що ви у відпустці, але нам треба, щоб ви прийшли прояснити деякі нез'ясовані моменти в справі про вбивство Скотта Тайера. Для нас буде зручно, якщо ви з'явитесь завтра о десятій ранку до Бронксівського окружного суду, другий поверх.

Кілька разів поспіль прокрутила я це повідомлення.

Найбільше мене стурбувало те, що з усіх своїх численних знайомих у відділку вбивств Бронксівської прокуратури я найменше знала саме Фішера. Цікаво, його навмисне призначили чи йому просто не пощастило й він витяг коротку паличку, коли в прокуратурі вирішували, кому дати це неприємне завдання? А що означає його майже невимущений тон? «Пояснити деякі нез'ясовані моменти» звучало якось легковажно та несерйозно. Але чому ж тоді така жорсткість та офіційність наприкінці повідомлення — стосовно куди й коли прийти? Утім, я сама часто застосовувала такий прийом, намагаючись розговорити свідків. Обов'язкове видавала за добровільне. У правоохоронних органах це давно стало прописною істиною.

«Свідків», — подумала я, заплющуючи очі.

Не кажучи вже про *підозрюваних*.

На якусь мить я запанікувала й стала похапцем міркувати — *де* прокололася, *що* могло трапитись і *що* прокурор міг спробувати на мене повісити. Одначе швидко заспокоїлась.

Я добре розбиралась у таких процедурах і знала, що навіть за найгіршого сценарію я мала перевагу. Навіть якщо

прокурор звинуватить мене та Пола в убивстві Скотта, йому все одно доведеться це *довести*. А це буде ой як непросто, зважаючи на брак відбитків пальців і на те, що Пол нікому не розказував про скоєне. Навіть мені.

Можна бути впевненим, що хтось скоїв злочин, але цей *хтось* міг спокійнісінько розгулювати на свободі, бо, щоб довести справу до суду, конче слід мати *докази*. І я це добре знала.

Сидячи біля телефону, я намагалася скерувати свій страх у продуктивне річище. І вирішила, що коли прокуратура поведеться жорстко, то я відповім їм з не меншою жорсткістю.

Проте рука моя зрадницьки затремтіла, коли я простягнула її до автовідповідача, щоб натиснути на кнопку «стерти».

Отож. Себе не обдуриш.

Як же мені викрутитися з цієї халепи?

Розділ 76

Провівши тривожну, майже безсонну ніч, уранці я вирішила прикріпити пістолет і жетон під своїм улюбленим чорним костюмом від «Армані Іксчейндж». Сорочка мала розрізи по боках, через що їй навряд чи можна було віднести до розряду робочого одягу, але ж попереду в мене був не зовсім робочий день, чи не так?

Я зняла з голови пов'язку та зачесала своє фарбоване волосся, яке через поранення довелося підстригти дуже коротко, ледь не під нуль. А потім узула туфлі на високих підборах із відкритим передом та штрипками.

Я ж на війну зібралася чи куди?

Для сутички з представниками закону треба бути озброєною до зубів.

Не пошкодувавши часу, я заскочила в кафе «Бронксвіль Старбакс» і купила собі пакет ванільної кави «венті», яку

висьорбала по дорозі. На Лу-Геріг-Плаза я ледь знайшла вільний клаптик асфальту, щоб припаркувати свій автомобіль. Не поспішаючи виходити, я сиділа, витріщившись на універсальний стадіон «Янкі» в кінці 161-ї вулиці, сподіваючись, що якимось дивовижним чином мені передасться сила й рішучість тих знаменитостей, що на цьому стадіоні виступали: бейсболістів, боксерів та футболістів.

Та, на жаль, чуда не сталося.

Була дев'ята тридцять — ще цілих півгодини до призначеної зустрічі, — коли я застала Фішера в його кабінеті на другому поверсі. Біля нього сиділо трійко чоловіків. То були помічники районних прокурорів.

— Здоровенькі були, чуваки! Як справи? — привіталася я, по черзі дивлячись кожному з них у вічі.

Удома я зробила все, щоб виглядати на всі сто. І помічаючи, як кожен полісмен, позивач та адвокат, що їх я зустріла в мармурових коридорах, витріщався мені вслід, я дійшла висновку, що марно старалась і дійсно виглядала шикарно.

Я навмисне розстебнула один гудзик на жакетці, щоб з-під неї виднівся мій «глок» у легкій кобурі, щільно притиснутій до мого живота.

Якби це був мультфільм, то в кожного правника, якого я зустрічала, вискакували б очі з орбіт, а на грудях пульсувало б велике червоне серце. Класна краля та ще й із пістолетом? Очей не відвести. Убиває наповал. Які ж тільки чоловіки примітивні та передбачувані!

— Ви маєте право мовчати, хлопці, — сказала я, — але все це просто безглуздо, вам не здається?

«Хлопці» навперебивку забурмотіли щось на кшталт «часті» та «на все добре, Джеффри» і один по одному почали вшиватися з кімнати, поки ми з друзякою Фішером не лишилися самі в тісній кімнатці. Він ледь не випав зі свого обертального фотеля, коли я начебто ненароком трохи задерла спідницю й при цьому оголила ногу.

Головне для перемоги в будь-якій битві — це вивести свого супротивника з рівноваги. Вразити його слабке місце й не давати спуску, поки він не почне благати про пощаду. А я добре запам'ятала, як під час проводів на пенсію одного нашого співробітника Фішер, цей лисіючий, схожий на побитого пса неприємний тип сорока років, увесь час кидав на мене хтиві погляди.

— Ви казали, що хотіли бачити мене, Фішере? — недбало кинула я.

Його обличчя враз почервоніло, немов буряк. Або як світлофор на перехресті.

— Так... е-е-е... справді, детективе, — почав затинатися помічник прокурора. — Гадаю, це... ну, це — дрібниці. Я *невен*, що дрібниці. Куди ж я подів цю теку? Зачекайте хвилиночку.

Поки він, як у лихоманці, нишпорив по столу, у мене почало з'являтися відчуття, що цей раунд я виграла. Допит — це змагання характерів. Ще зовсім недавно Джеффрі Фішер, залишивши мені своє загадкове повідомлення, вважав, що *він* тут начальник. Але тепер ситуація змінилася.

Коли помічники прокурора зустрічаються з працівниками вбивчого відділка, то в них чітко проявляється комплекс меншовартості. А вирішальним чинником стало те, що Фішер явно мені симпатизував.

Тепер він діятиме вкрай обережно. Щоразу, коли він виявлятиме якусь розбіжність, я заперечуватиму її — і він із цим погоджуватиметься. Мені нема за що клопотатися. Першу битву виграла я — однозначно. Хто такий Фішер? Нікчемний педантичний чинуша, котрий боїться й носа показати на сповнені небезпеки вулиці Бронксу. Я вийду з його кабінету з гордо піднесеною головою та вільною від будь-яких підозр. Я відчувала це інтуїтивно.

Аж раптом, як сніг на голову, наче страхітливий привид, звідкись вигулькнув начальник Фішера, Джеф Буслік. На відміну від заступника, він не був ані знічений, ані розгублений.

Навпаки, він виглядав винятково зібраним і спокійним. Погрозово спокійним. І навіть не звернув ані найменшої уваги на мій сексуальний прикид. Підійшовши до мене, Буслік цнотливо цьомкнув мене в щоку так, наче я була його сестра.

— Привіт, Лорін, як ся маєш? — привітався він. — Правду кажучи, це я призначив зустріч. Може, заїдемо до мене в кабінет?

«Тільки не це!» — подумала я.

Тільки не це, дідько тебе забирай!

Розділ 77

Я пішла слідом за Джефом. Його кабінет розташовувався в кутовій кімнаті, якраз навпроти стадіону. З вікна було видно правий сектор трибун.

— О, яка класна позиція, щоб з висоти вистежувати тих, хто ховається від правосуддя! — сказала я.

— Еге ж, саме в цьому й полягає секрет ефективності моєї роботи, — пожартував Джеф. Він замислено подивився на стіл, наче добираючи потрібні слова.

— Слухай, Лорін. Ти мені подобаєшся. Правда, подобаєшся. Ти — потрясний коп і...

— Не забувай, Джефе, я — заміжня, — сказала я й вимутила посмішку.

— Та знаю. Ну, гаразд. Спитаю відверто. Ти маєш якийсь стосунок до смерті Скотта Тайера?

Приїхали. Вибухнула бомба, котра, як я сподівалася, не вибухне ніколи. На якусь мить я наче оглухла. Мені здалося, нібито я зчезла в полум'ї вибуху, залишивши позаду себе лише тінь, впечену в стіну.

Відчайдушно намагаючись опанувати себе, я подумала, а чи не можуть мене взяти й арештувати просто тут, у суді, і відправити в тюремному фургоні разом з іншими підозрюваними до в'язниці «Райкерс Айленд»?

— Аякже, — відповіла я після тривалої паузи. І посміхнулася, даючи Джефові знати, що я сприйняла його запитання як жарт. — Хто ж, як не я, був старшим слідчим у цій справі?

— Я не це мав на увазі, — спокійно зауважив Буслік.

Я глянула йому в очі. Що ж мені тепер казати? Що робити? «Роби бодай що-небудь», — підказав мені внутрішній голос. Борись за себе. Або помри. Альтернативи немає.

— Слухай-но, Джефе, що за фігня? Чого це ти раптом найжджаєш на мене? Справа про вбивство Скотта закрита, і закрита настільки гучно й сильно, що я ледь не позбулася при цьому своєї голови. До тебе що, гівнюки з адмінвідділка звернулися? Ти їх маєш на увазі?

— Три дні тому до прокуратури звернувся адвокат такого собі Ігнасіо Моралеса, — відповів Джеф. — Він працював викидайлом у барі «Підземелля див», куди ти ходила на розпізнавання братів Ордонесів.

От чорт, цього мені лише бракувало!

— Так, я добре пам'ятаю містера Моралеса, — сказала я. — А цей шановний пан не розповідав вам про те, що намагався згвалтувати мене там, у підвалі?

Джеф підняв руку, наче відмахуючись від мого аргументу, ніби від чогось несуттєвого.

— Він стверджує, що пістолет, знайдений на тілі Віктора Ордонеса, був вилучений із твоєї сумочки під час звичного обшуку в нічному клубі.

Я картинно вирячила очі, імітуючи гнів та здивування. Мабуть, у цей момент мені позаздрила б сама Ніколь Кідман.

— І ти цьому віриш?

— Правду кажучи, ні, — мовив Буслік. — Я повірю цій гниді тільки тоді, коли його свідчення допоможуть мені запроторити його до в'язниці.

Джеф засунув руку в шухляду столу й видобув звідти якийсь аркуш.

То була роздруківка телефонних розмов Скотта.

— Проте нещодавно я побачив ось це.

Невже мій партнер здав мене? Але навіть у стані паніки я не могла в це повірити. Завжди скрупульозний, допитливий та геніально розумний Джеф, вочевидь, сам потурбувався отримати власну копію роздруківки.

Цього слід було очікувати. Тож я вдалася до того, що мені тільки й залишалося робити. Я стала хитрувати.

— Ну то й що? — виключно запитала я. — Ну знала я Скотта, і що дали? Так, ми розмовляли з ним по телефону. Наші стосунки нікого не мають колахати, це була наша приватна справа. Тому я нікому про це не сказала. Оберігати власну приватність — це що, злочин?

Замість відповісти на моє запитання, Джеф видобув із шухляди ще один папірець і підсунув його мені.

То була фотокопія штрафної квитанції за паркування мотоцикла. Джеф ласкаво надав мені досить часу, щоб я прочитала підкреслені маркером дату й адресу.

То була адреса в Йонкерсі, за півкварталу від мого будинку.

Мені здалося, що всі церковні дзвони Сполучених Штатів почали бити в моїй голові на сполох.

Цього я ніяк не чекала.

— Цей штраф виписали Скотту за незаконне паркування мотоцикла лише за дві години до офіційно визначеного часу його смерті, — спокійно сказав Джеф. — Я перевіряв місцезнаходження на мапі району. Скотт залишив свій мотик за півкварталу від твого будинку, Лорін. Якщо скласти всі ці свідчення до купи, то виникають резонні запитання. Я маю всі юридичні підстави розпочати слідство. Свідок бачив, як ти підкинула пістолет. Є офіційний доказ, що Скотт залишав свій мотоцикл неподалік твого помешкання лише за дві години до своєї смерті, час якої встановив судмедексперт. Я вигравав справи з куди слабшою доказовою базою, Лорін. Але ти — моя подруга. Тому я й дав тобі час подумати до того, як почнеться формальна процедура

судочинства. Це — твоя перша й остання нагода розповісти мені, що трапилось, і таким чином дати мені змогу допомогти тобі.

Розділ 78

Це була спокуслива пропозиція. Я так довго замовчувала правду. Такий тривалий час брехала своїм друзям і колегам!

Бажання виправдати себе, звільнити душу від нестерпного тягаря було майже непереборним. Мені кортіло пояснити, що спочатку я просто перелякалась, а решта... решта подій сталися так швидко, що я й оговтатися не встигла. Кортіло розказати, що я тільки прагнула захистити свого чоловіка, Пола. Що заради нього я на це пішла.

Тепер я добре зрозуміла, як почували себе підозрювані, з якими мені доводилося мати справу, коли вони розколювались і в усьому зізнавались. Уся хитрість полягала в тому, що зізнання вони вважали першим кроком до поблажливості правосуддя, до прощення.

Однаке раптом я все згадала.

Я не потребувала прощення.

Бо мала досить непоганий план «Б» на випадок загострення ситуації.

І я зробила те, що Джефові Бусліку зрідка доводилося бачити у своєму начальницькому кабінеті — це однозначно. Я відкинулася на спинку крісла, в якому почувалася, наче на електричному стільцеві, склала руки на колінах, туго обтягнутих спідницею, посміхнулася...

І перейшла в наступ!

— Бачу, ти маєш багато паперових доказів, Джефе, — сказала я. — А цікаво — які-небудь відеодокази в тебе є?

— Що? — спитав головний заступник районного прокурора. На його обличчі з'явився вираз, який мені ніколи не доводилося бачити раніше: вираз цілковитої розгубленості.

— Лорін, прошу тебе. Зараз не час для всіляких дурниць. Я на роботі, і якщо ти не хочеш зробити неофіційний крок у слухному напрямку, то що ж, доведеться мені...

— Я сказала *відеодокази*, Джефе, — повторила я. — Відеодокази є неспростовними свідченнями, які не підлягають сумніву, чи не так? Я двічі повторилася саме тому, що під час розслідування вбивства Скотта наштотхнулася на дуже, як би це тобі краще сказати...

Витягнувши портативний комп'ютер зі своєї сумочки, я натиснула на кнопку «програвання».

— Тобі варто це бачити, Джефе. Чисто по роботі. Йй-богу.

Розділ 79

Я надала заступникові прокурора змогу подивитися запис стеження від початку й до кінця, не перериваючи. А поки він мовчки втуплювався в екран, я сиділа й дивилася на трибуни стадіону. Татко повів мене вперше на бейсбольну гру, коли мені було вісім. Саме тоді вперше в житті я й скуштувала пива, коли якийсь п'яниця, що сидів позаду нас, упустив мені на голову свою пляшку.

Цікаво, що б подумав зараз татко про цю історію, про мене? Стало б йому соромно? Чи навпаки — він би пишався моєю здатністю рішуче й непримиримо захищатися? Я трохи почекала, сподіваючись на хоч якийсь знак від нього, але тільки й почула, що торохтіння електрички номер чотири.

Коли Джеф Буслік закінчив перегляд, він мовчки закрив ноутбук і теж уп'явся очима у вікно.

На якусь мить у кімнаті запала напружена тиша.

Запис, котрий я продемонструвала, стосувався Джефового керівника — Джона Міда, але це краще, ніж якби він стосувався його самого. Наступного листопада, коли Мід мав піти на пенсію, Джеф збирався виставити свою кандидатуру на посаду районного прокурора. Усі вважали, що

він легко обійде інших претендентів. А ще ходили чутки, що він не збирається тривалий час засиджуватись на цій посаді. Фантастично розумний, чорношкірий та харизматичний, він уже зажив слави серед місцевих газетярів, які називали його не інакше, як «Барак Обама Бронксівського району».

Однаке політична реальність була такою, що Джеф потребував благословення свого шефа. Джон Мід був прокурором району, а Джеф Буслік — його правицею. І принаймні до дня виборів вони були нерозривно пов'язані один з одним і залежали один від одного.

Якщо до виборів нового прокурора Джон Мід ускочить у халепу, то Джеф неминуче згорить разом із ним.

Я не сумнівалася, що Джеф розуміє це не гірше за мене. На його обличчі з'явився вираз, наче він щойно з'їв лимон. Дуже кислий та гіркий лимон. Нарешті він перевів на мене свій похмурий погляд.

— Це — свідчення, — повторила я. — Ти його бачив. І я його бачила. Слухай, Джефе, я не маю нічого проти тебе особисто. Я прекрасно розумію, що справа проти мене стала б тобі у великій пригоді. Ти відразу б перетворився на всеамериканську знаменитість, про тебе б писали газети й розповідали телекоментатори. Добре, коли хтось є амбітним і прагне досягти успіхів на кар'єрній ниві. Але якщо ти виступиш проти мене, то, присягаюся Богом, наступного разу ти побачиш цей цікавий фільм на телеканалі «Фокс Ньюз».

Джеф задумливо мовчав.

— Це ти вбила Скотта? — нарешті спитав він. — Ти й справді убила Скотта Тайєра?

— Ні, — відказала я. — Ти що, газет не читаєш? Його вбив Віктор Ордонес. І взагалі, я збираюся звільнитися з поліції. З мене вже досить усього цього ідіотизму. І найліпше піти на високій ноті. Як, до речі, і твоєму босові. Це було б найкращим варіантом, еге ж? Як ти гадаєш?

Я підвелась і висмикнула диск із програвача.

— Ну як, домовились? — спитала я. — Ми дуже добре та приязно поговорили, правда ж, Джефе?

Джеф просидів мовчки ще приблизно хвилину. Потім повернувся, і шредер біля його столу двічі злісно верескнув, розгризаючи на дрібні шматки телефонні роздруківки та штрафну квитанцію Скотта.

— Так, Лорін, домовились, — тихо сказав Джеф, утупившись у стіну. У його голосі чулося розчарування. Коли я виходила, він не обернувся й не попрощався.

— Я не вбивала його, — нарешті сказала я, але тільки тоді, коли вийшла з будівлі суду й рушила до свого авта.

ЧАСТИНА ТРЕТЯ

ВАШИНГТОНСЬКА ПРИГОДА

Розділ 80

— Вам долити газованої води, сеньйоро? А вам, сеньйоре, долити к'янті?

— Сі, — відповіли ми з Полом в унісон. Гуляти — так гуляти.

Кремезний коротко стрижений офіціант, доливаючи наші келихи, світився від піднесення й радості так, наче ми виконали його найзаповітніше бажання. Позаду нього, на біло-сірі стіни «Монтічіано», найновішого й найдорожчого італійського ресторану в Грінріджі, штат Коннектикут, падали золотаво-жовті промені призахідного сонця.

Поїздка на північ, до округу Аітчфілд, улаштована Полом як приємний сюрприз, який включав у себе відвідини чотиризіркового італійського ресторану, стала дуже доречною компенсацією за те, що мені довелося пережити того ранку в приміщенні суду.

«Після моєї перемоги над Джефом Бусліком, — подумала я, наминаючи фантастично смачну феттучіні з трюфелями, — мене можна було б не лише до італійського ресторану звозити, а й до самої Італії. Бо я заслужила».

— Сеньйоро, сеньйор хоче запропонувати тост, — сказав Пол. — За майбутнє.

— Будьмо.

І ми дзенькнули келихами.

«За те, що ми тепер у безпеці й назавжди разом», — подумала я, зробивши ковток холодної чистої «Сан-Пелегріно».

Пол допив вино, відхилився на спинку крісла й посміхнувся. Він наче інтуїтивно відчував, що все погане тепер

позаду, що лихе шаленство скінчилось, і попереду в нас — нове життя.

У мерехтливому світлі свічок я дивилася на Пола так, наче бачила його вперше. Його рудувате волосся, його проникливі блакитні очі, його сильні руки — руки, що захистили мене від Скотта.

— Що це? Ти тільки послухай, люба моя! — раптом сказав Пол, нахилиючись до мене через стіл. — Просто неймовірно!

З гучномовців линув голос Френка Сінатри. То була пісня «Ти прекрасна сьогодні вночі».

Пісня, яку грали на нашому весіллі.

Я почувалася до непристойності щасливою. Чи можна було щось іще вимагати від життя? Моє серце пурхало у вишині, як бульбашки газованої води в моєму келихові. Ця пісня має зараз символічний сенс. «Вона — як підтвердження», — подумала я. Підтвердження того, що тепер ми з Полом — навіки разом. Нарешті ми щасливі. Щасливі — і вільні. І невдовзі в нас народиться дитина, на яку ми так довго чекали.

— Ну як тобі? Що скажеш? — спитав мій чоловік, коли пісня добігла кінця.

— Ти про феттучіні? — перепитала я. — Фантастика!

— Та ні, — сказав Пол. — Про наш новий район.

Грінрідж міг би зійти за типове містечко в Новій Англії, якби не коштовні мистецькі галереї, коштовні винні крамниці й так само коштовні готельчики на Мейн-стрит. Така собі суміш авангарду й Нормана Роквела. Сам же ресторан «Монтіціано» розташовувався в переобладнаній споруді дев'ятнадцятого століття, у якій колись містилася пожежна частина. У журналі «Нью-Йорк» я прочитала, що чимало нью-йоркських модельєрів та художників купили в Грінріджі заміські будинки. А чому б і ні, зважаючи на те, що тут — один з найнижчих показників злочинності?

— Це фантастика, що ми переїжджаємо взагалі, а ще фантастичніше — що ми переїжджаємо саме сюди, — зауважила я.

— А ти ж іще навіть будинку не бачила, — з ентузіазмом сказав Пол. — Подорож починається відразу після десерту.

«Наш новий будинок», — подумала я. З дахом, що не протікає? З дверима, що не розчиняються самі, після того як їх зачинили? Я захоплено й водночас дещо недовіжливо похитала головою.

Коли хвилин через десять підійшов офіціант, мабуть, моя голова й досі паморочилася від щастя.

— Капучино, сеньйоро? Сьогодні на десерт — тістечка із сирною начинкою та вершками з цитриновим сиропом.

— Сі, — відповіла я й відкинулася на спинку, купаючись у своїй втісі, у мерехтінні свічок та в нашій неймовірній удачі. — Сі, сі, сі!

Розділ 81

Півгодини потому ми мчали з Полом у його «тойоті-кемрі» — може, навіть швидше, аніж слід було. Мій ремінь безпеки та мій живіт напружились одночасно, коли Пол раптом загальмував, і ми нарешті з'їхали з неймовірно пасторальної дороги, що вилася долиною між пагорбів.

Зі свого боку я побачила знак на кам'яній огорожі, прикріплений, безперечно, якимись добрими пейзажами або ж самим поетом Робертом Фростом, котрого надихали на творчість сільські краєвиди Нової Англії. На знакові був напис — «Хвойні дерева».

Промені призахідного сонця падали на високі сосни, що тихо гойдалися від легенького вітерцю, і їхні тіні утворювали на асфальті химерний золотавий штрихкод.

— Ну, що скажеш? — спитав мене Пол, зупиняючи авто.

— Не знаю, як буде далі, а поки що — просто неймовірно та прекрасно, — зачудовано сказала я.

— Ти чуєш? — знову спитав Пол, опускаючи скло у дверях.

Я прислухалась. Але почула тільки шум вітру в кронах дерев.

— А що саме?

Пол посміхнувся.

— Ото ж бо й воно, — сказав він. — Саме так звучить тиша, коли не деренчать пневматичні молотки, не ревуть двигуни автобусів і не волають п'яні бомжі. Я би назвав це «мир та спокій».

— А що то за сірі стовпи із зеленими вершечками, що стоять уздовж дороги? — запитала я, примруживши очі й дивлячись у своє вікно.

— Їх зазвичай називають «деревами», люба моя, — пояснив Пол. — Про них ідеться в рекламному проспекті. Вони йдуть як безкоштовний додаток до будинку, в якому зараз, до речі, виконується ремонт.

Пол знову завів двигун і спрямував авто на вершечок пагорба, щоб показати мені сусідні будинки. Що я можу сказати? Вони були пречудові. Типові новоанглійські особняки в колоніальному стилі, деś шість чи сім. Гармонійно вписуючись у ландшафт, вони розташовувалися на великій відстані один від одного, спускаючись униз пологім схилом пагорба.

— Ну, гаразд, — промовила я. — А де ж родзинка нашої програми? Ми вже вийшли на посадочну пряму? Чи, може, ця родзинка має якісь вади?

— Мушу тебе розчарувати, — відповів Пол, спрямовуючи автівку по схилу пагорба. — У Грінріджі існує офіційна заборона на всілякі вади й ганджі. Тим паче, що в нашому житті їх було більш аніж достатньо.

Пол навіть уявлення не мав, скільки їх було насправді.

Розділ 82

Ми проїхали повз величезний ігровий майданчик, тенісні корти й підстрижене бейсбольне поле. Я затримала погляд на чітких білих лініях розмітки. Клас! Схоже на справж-

нісінський елітний житловий квартал. Як у телесеріалі «Нехай усе владнає Бівер». І в мене знов обертом пішла голова. Коли ми, нарешті, зупинилися біля великого будинку з парком і струмком, сонце майже сховалося за обрієм.

— Що це? Відділ збуту? — спиталася я.

Пол заперечно похитав головою та дістав ключ.

— Це клуб, — відповів він. — Ходімо, я покажу тобі, що й де тут є.

Усередині розташовувались конференц-зали, кілька телевізорів із пласким екраном і добре мебльована кімната очікування. Листівки на дошці об'яв рекламували послуги найманих няньок і оголошували дату зборів та вечірок. Тут же висів також аркуш, де підписувались усі, хто бажав узяти участь у якомусь добродійному обіді за сто п'ятдесят доларів на кожного учасника.

— А навесні тут заповнюють водою басейн, — сказав Пол, гепаючись на шкіряну кушетку в склепінчастому передпокої.

— Як же ж ти... — почала я й затнулася. — Навіть при такому суттєвому підвищенні платні це виглядає малоімовірно...

— Так, ці будинки недешеві, але вони розташовані досить далеко від міста, і тому коштують усе ж таки менше, ніж ти думаєш. Моєї нової зарплатні з лишком вистачатиме на покриття кредиту, і навіть більше того. Хочеш подивитися на наш будинок? Що-що, а його ми будемо цілком спроможні придбати — звісно, якщо він тобі сподобається.

Я підняла руку на знак згоди.

— Тільки зачекай хвилинку, а то в мене щелепа відвисла.

Коли ми звернули з бруківки на щойно прориту ґрунтову дорогу, що перебувала в процесі спорудження, над пагорбами на заході й досі висіло гало сонця, котре тільки-но сховалося за обрієм. Ми обережно пробиралися між курганами битої цегли та повз важку будівельну техніку.

— Поспішати не можна, — пояснив Пол, — А то скрізь повно цвяхів та іншого гострого залізяччя. Ще не вистачало нам колесо пробити. Ага, ось ми й приїхали.

Сірувато-блакитний будинок, біля якого зупинив машину Пол, найкраще можна було б описати прикметником «бездоганий». Я кинула знавецький погляд на парадний вхід, на високий цегляний комин, на вишукано красиві мансардні вікна третього поверху. Тут ще й третій поверх є! Чудово! Усе виглядало прекрасно, крім навколишнього краєвиду, який — я не сумнівалася — теж матиме прекрасний вигляд після завершення робіт.

— Ходімо, — сказав Пол. — Я покажу тобі інтер'єр.

— А нам дозволено тут бути? Ти впевнений? Може, треба почекати, поки не скінчаться роботи?

— Так, упевнений, — розсміявся Пол. — Звісно, що дозволено. Ми підемо подивимось, а я залишу фари ввімкненими, щоб нам було краще видно.

Оминувши купу будівельного сміття, ми підійшли до незамкнених парадних дверей. Раптом Пол підхопив мене за руки й, переносячи через поріг, удав, що перечепився. Наш гучний сміх і кроки відлунювали від голих стін та дубової підлоги.

— Мені тут уже подобається, — прошепотіла я. — Дуже подобається.

Пол показав мені де й що має розташовуватись. Мене неабияк вразила величезна, як ангар, кухня, і мої очі бігали від кленових панелей до граніту й нержавіючої сталі. Навіть у сутінках краєвид із пагорбами, порослими деревами, що відкривався з вікон будинку, перехоплював дух.

— А тут буде дитяча кімната, — обійняв мене Пол, коли ми ввійшли в одну з горішніх кімнат. А з вікна цієї кімнати було видно величезні, наче діаманти, зорі, що загорялися якраз над кронами дерев. І тут по моїх щоках потекли сльози. До мене, нарешті, дійшла реальність того, що я бачила довкола себе. У цій кімнаті буде зростати наша дитинка. Я уявила, що стою тут перед вікном, тримаю на руках духмяний писклявий вузлик і показую йому сузір'я та місяць, що сходить над верховіттям.

Пол витер сльози з моїх щік і поцілував мене в шию.

— Що, так не сподобався будинок, що ти заплакала, еге? — прошепотів він.

І раптом я припинила плакати так само швидко, як і почала.

Бо саме цієї миті зненацька погасли фари, що їх Пол залишив увімкненими.

Я враз залякла від тривожного передчуття, а темрява в будинку стала такою непроникно-чорною, як простір між зорями на небі.

Розділ 83

— Що за дідько! — вилаявся Пол у темряві. — Може, акумулятор сів? Ти не знаєш, що могло трапитись, Лорін?

Я перелякано витріщилась на нього. Що тут, у біса, відбувається? Утім, хоч би що тут відбувалося, мені це не подобалось.

— Стривай, — сказав Пол. — Я знаю що. Це мій недогляд. Я ще вчора бачив, що пального мало, але забув заправитись. А ми сьогодні добряче поїздили, ось бензин і скінчився.

— Ти певен? — спитала я. Правду кажучи, я трохи запанікувала. Мабуть, іще просто не звикла до сільської місцевості.

— Заспокойся, Лорін. Це ж вам не Південний Бронкс, детективе, — сказав Пол і розсміявся. — Звісно, що певен. Саме так і сталося. У нас просто скінчилося пальне. Напевне, десь серед цієї будівельної машинерії має бути каністра з паливом. Однозначно. Ти залишайся тут, а я піду до авта, візьму ліхтарик і понишпорю довкола.

— Я піду з тобою, — заперечила я. За лічені секунди неосвітлений будинок із затишного перетворився на чужий та моторошний.

— На таких високих шпильках? — спитав Пол.

— Слухай, — запропонувала я. — Замість шукати каністру, ти б краще зателефонував на станцію техобслуговування, а краще — за номером 911.

Пол розсміявся.

— Бачиш, яка ти в мене неромантична, Лорін, — з удаваним докором сказав Пол, засовуючи руку в кишеню. — Завжди зіпсуєш потенційну пригоду своєю надокучливою логікою.

Проте з кишені він нічого не видобув.

— Ага, я забув, що залишив телефон на зарядці в авті, — пояснив він. — Спробуймо зателефонувати з твого.

— А мій — у сумочці в машині.

— Тоді почекай тут, а я піду принесу його.

— Будь обережним, — застерегла я свого чоловіка.

— За мене не турбуйся. Ми ж у Коннектикуті, люба моя.

Розділ 84

Наступні кілька хвилин здалися мені вічністю. Крізь розчинені двері до будинку раптом увірвався вітер. Тепер дерева за вікном здалися мені частиною сцени з якогось фільму жахів. Цікаво, а в новобудовах живуть привиди?

Я вкотре зиркнула на годинник. Час уже Полові й повернутись. Скільки треба хвилин, щоб сходити по телефон до авта й повернутись назад?

Коли нарешті почулися кроки Пола, я з полегкістю рушила до сходів. Чоловік стояв в одвірках, тримаючи в руках потужний ліхтар. Де ж він його взяв — у багажнику?

— Зателефонував? — гукнула я.

Промінь прожектора вдарив в обличчя й засліпив мене. Потім на сходах загупали важкі кроки.

— Поле, припини, — сказала я. — Це зовсім не смішно.

— Це не Пол, суко! — мовив незнайомий голос. Потім чийсь твердий, як залізо, кулак гепнув мене в груди, і я полетіла на підлогу.

Справді не смішно. І це дійсно не Пол.

Наступні півхвилини я була неспроможна нічого вдіяти — ні бачити, ні думати, ні говорити, ні навіть дихати. Коли ж

я нарешті змогла зосередитись, то прикрила рукою обличчя та, примружившись, спробувала розгледіти обличчя чоловіка, котрий із дразливою та водночас лячною непорушністю стояв за сліпучим променем ліхтаря.

— Хто ви? — спитала я.

— А то ти не знаєш! — з огидою сказав невідомий. — Невже так важко здогадатися? Ти ж у нас дуже кмітлива сучка!

Раптом промінь перемістився й висвітив обличчя незнайомця. *О Господи!*

Я придушила крик, і натомість він перетворився на глухий стогін.

Я пригадала фотографію цієї пики й уся затремтіла від жаху. Темні бездушні очі над рябими вилицями.

Переді мною стояв Марк Ордонес.

Брат нещодавно загиблого Віктора Ордонеса!

«Де ж мій пістолет?» — із розпачем подумала я.

Почулося тихе металічне клацання.

— Ти забула його в автівці, дурепо! — зневажливо кинув наркоділок, читаючи мої думки.

— Послухай, так справи не робляться, — швидко сказала я. — Повір мені, не робляться.

У відповідь Ордонес заломив мені руки за спину й надів на них кайданки.

— Підводься! — гаркнув він.

Я встала, почувуючись навдивовижу слабкою та безпомічною. Коли кремезний наркоділок тягнув мене за комірець униз по сходах, мені здалося, що я стала невагомою.

— Обережно, — сказав він, коли ми вийшли з будинку й ненароком потрапили в багнюку.

А потім промінь ліхтаря впав на якийсь предмет, що лежав біля нашого авта.

Його обриси досягли моєї свідомості уривчасто й плямисто, наче я дивилася телевизор, який «сніжив». То був Пол. Він лежав горілиць, і більша частина його тіла зна-

ходила під нашим автомобілем. Під його головою на землі розплилася калюжа крові. Він лежав зовсім непо-рушно.

— О Господи, ні! — закричала я, падаючи навколiшки. — Ні, ні, ні! Поле, ні!

Проте я враз утратила дар мови, коли Ордонес рвучко підняв мене на ноги й поволик навколо купи землі, за якою я уздріла автофургон. Його бічні ковзні двері були широко розчинені та зяяли великим чорним квадратом.

Єдиним звуком було човгання наших ніг по гравію.

З мене злетів один черевик. Коли я призупинилася, щоб узутти його, Ордонес теж зупинився, нагнувся, зірвав черевик з моєї другої ноги та швиргонував його в темряву.

— Вони тобі більше не знадобляться, — сказав він. — Сто-совно цього можеш навіть не сумніватися.

У долині, за фургоном, я помітила, як в одному з далеких будинків у вікні засвітилося. Я уявила собі родину, що си-дить за столом і готується вечеряти. Дітлахи розкладають тарілки та срібне кухонне начиння, татусь розстібає комі-рець, а над будинком мерехтять тихі зорі.

«Мерехтять, але не для мене», — подумала я, коли Ордо-нес заштовхував мене всередину фургона крізь задні двері.

Я впала, притиснувшись щокою до холодної металевої підлоги, і відразу ж почула гучний хряскіт — то ковзнули й зачинилися двері.

Мені здалося, що то цілий світ грюкнув мені в обличчя своїми дверима, у такий спосіб відгородившись від мене.

Розділ 85

Образ Пола, що лежить у багнюці біля авта, ніяк не йшов мені з голови.

Мабуть, цілих десять хвилин я тремтіла й хлипала, поки, нарешті, знову не набула здатності говорити.

— Куди ти мене везеш? — спитала я, повернувши голову до переднього сидіння.

Марк Ордонес, однією рукою вправляючись із кермом, другою крутив сріблясті ручки на панелі. Раптом фургон наповнився музикою. Старомодною музикою з великою кількістю духових інструментів. У цій ситуації вона звучала хи-мерно й абсурдно.

— Тобі подобається канал «ХМ»? — гукнув він мені. — Це старовинний хіт, «Візьми мене на Місяць» називається. У виконанні Френка Сінатри він звучить просто потрясно!

Ордонес відкотив високий комірець своєї водолазки. Повійськовому коротко стрижений, він виглядав як дещо зменшена й більш дисциплінована копія свого брата Віктора. Єдиним коштовним предметом на ньому був годинник «ролекс» у сталевому корпусі. Чому ж він тоді налякав мене дужче, ніж його брат? Біля ліктя в Марка був спеціальний подорожній тримач із чашкою-термосом. Він підняв термос і зробив ковток.

— Куди ми їдемо? — знову запитала я.

— В закудикані гори, — відказав Ордонес. — В аеропорті на Род-Айленді маю такий собі маленький літачок, «Пайпер» називається. Хочу тебе на ньому покатати. Узяти в нічний політ. Ти як, готова?

Моє серце, вірніше, те, що від нього лишилося, завмерло від страху. Мені кортіло плакати, але це було б з мого боку занадто егоїстично. Після того лиха, якого я завдала останнім часом багатьом людям, клопотатися про себе зараз украй недоречно.

Гостра, як кинджал, паралізуюча тривога охопила мене, коли я згадала про Пола. «Боже милосердний, — стала благодати я. — Зроби так, щоб з ним усе було гаразд!» Мабуть, я й справді зазнала сильного потрясіння: вирішила, що Господь Бог приймає особисті прохання та скарги.

Я мовчки лежала на холодній металевій підлозі, а фургон, підскакуючи на вибоїнах, гнав далі.

— Гаразд, нехай буде по-твоєму, — раптом озвався Ордонес і вимкнув радіо. — Я скажу тобі, куди ми їдемо, але після того, як ти просвітиш мене щодо деяких питань. — І він глянув на мене в дзеркало заднього огляду своїми холодними сталевими-сірими очима. — Так от: скажи мені, будь ласка, навіщо ви зі своїм напарником убили мого брата й повісили на нього вбивство? Він же не вбивав того копа. Ти це знаєш не гірше за мене. На біса ви це зробили, скажи, прошу?

Я відчула, що в мене з'явилася слабка надія. Ордонес гадав, що я володію якоюсь потрібною йому інформацією. Відомостями про його брата. Отже, мені треба було скористатися цим, щоб спантеличити його, зупинити й таким чином мати шанс на порятунок.

— Нас попередив інформатор, — нарешті вимовила я.

— Інформатор? — перепитав Ордонес. — Дуже зручно працювати, маючи інформаторів. Але кожен сексот має певне ім'я.

— Звісно, що має, але мені воно не відоме, — сказала я. — Попередження прийняв один з колег Скотта. Цей інформатор працює у вашій організації. Я знаю це достеменно. Дай мені змогу, і я виведу тебе на нього.

— Отакої! — вигукнув Ордонес. — Та ти, виявляється, умієш брехати не гірше за Скотта! Йому завжди подобалися хитромудрі штучки на кшталт тебе, ще коли він у школі навчався.

Від здивування я витягнула голову, як журавель, і витріщилась на Ордонеса в дзеркало заднього огляду.

Що я чую?

— А ти знав Скотта? — випалила я.

— Ще б пак! Скотт був моїм друзякою, — з легким сумом відповів Ордонес. — Ще в ті часи, коли ми з Віктором торгували вроздріб легкими наркотиками, нам часто доводилось узгоджувати з братаном Скоттом липові затримання. Ділилися з ним грошиками, які нам удавалось утаїти від нашо-

го боса. Він часто попереджав мене про можливі наїзди з боку аж надто беручких копів.

Побачивши ошелешений вираз мого обличчя, Ордонес засміявся.

— Тієї ночі, коли Скотта вбили, ми мали з ним зустрітись. Але він відклав зустріч. Сказав, що йому зателефонувала ота краля з убивчого відділка. Та, що мешкає в Йонкерсі. Ти, часом, з нею не знайома?

Я заплющила очі та скреготнула зубами. Яка ж я була дурепа!

— Так, Скотт був хитрий лис, — вів далі Ордонес. — Та тільки він сильно прорахувався, зустрівшись із тобою тієї ночі, і доля відмовила йому в праві жити далі. Ти ніколи не ставила собі запитання — в яку гру він з тобою грав? Що мав на думці? Ну, звісно, окрім бажання залізити тобі під спідницю. Тому що він *ніколи й нічого* не робив просто так. Завжди була якась прихована причина, повір мені. Часто — садистично-збочена. Отакий був мій кореш Скотт! Справжній Фредді Крюгер із жетоном полісмена. Більшого збоченця й садиста годі було шукати.

Якийсь час після цієї корисної та разуючої оповіді ми їхали мовчки.

— Так ти ще хочеш дізнатися, куди я тебе везу, чи ні? — спитав нарешті Ордонес.

— Так, хочу, — кивнула я.

— Ми летітимемо курсом на схід від міста Провіденс десь приблизно годину. Ти знаєш, де ми після цього опинимось?

— Ні, — похитала я головою.

Ордонес підморгнув мені в дзеркало.

— Ми опинимось над Атлантичним океаном, — відповів він. — Приблизно за сто п'ятдесят миль від берега. Тоді — зверни увагу на цей важливий момент — я зроблю надрізи на твоїх долонях та ступнях.

Моє дихання змінилося судорожними риданнями.

— Не турбуйтеся, панійко. Я їх лише трохи надріжу. Без негайного ризику для життя. — Але потім я знижу швидкість, зменшу висоту — і виштовхну тебе в глибокі сині води Атлантики зі свого «Пайпера». Тепер уторопала? Збагнула, про що йдеться?

Раптом мені забракло повітря. Якби не кайданки, я б заткнула руками вуха, щоб не чути цього страхіття.

— З того моменту ти матимеш тільки два варіанти, — вів далі Ордонес, поки я боролася з першим у житті приступом астми. — Або відразу втопитись, або спробувати вижити. Схоже, ти — людина хоробра й енергійна. Гадаю, у тебе виникне думка, що тобі пощастить урятуватися, що тебе помітять з корабля, який пропливатиме неподалік, або з літака — і підберуть. Але річ у тім, що *цього не станеться*.

Ордонес знову відсморбнув із чашки й поправив дзеркало заднього огляду. Потім зміряв мене холодним оком і зловісно підморгнув. У мене мурашки побігли по спині від його погляду.

— Поки ти розмахуватимеш руками та дригатимеш ногами, намагаючись утриматися на поверхні, з надрізів витікатиме кров. І тоді припливуть акули. Не одна, не дві — сотні акул. І тигрова, і блакитна, і акула-молот, і навіть парочка великих білих акул. Вони накинуться на тебе, як бомжі на бутерброд із копченою ковбасою. І от тоді, Лорін, — повір мені — ти помреш найжахливішою смертю, яку тільки можна собі уявити. Одну, посеред безкрайого океану, тебе з'їдять живцем. Якщо тобі кортить дізнатися, за що, то я поясню тобі просто: я дуже любив свого брата. Братерською любов'ю, звісно ж.

Із цими словами Ордонес раптом увімкнув радіо. Мабуть, щоб продемонструвати мені своє цілковите презирство.

«Неймовірно, — подумала я. — Цього не може бути». Проте, судячи з усього, саме так наркоділок і збирався вчинити.

Знову залунала пісня у виконанні Френка Сінатри.

Не помічаючи іронії ситуації, Ордонес відсORBнув із чашки й поглянув на свій «ролекс».

«Ти — така прекрасна, — підспівував він знаменитому виконавцю, поклацуючи пальцями в такт, — сьогодні вночі».

Розділ 86

Наступні десять-п'ятнадцять хвилин я мовчала, бо мені від страху відібрало дар мови, і я лежала долілиць непорушно, наче небіжчик у труні. А Марк Ордонес тим часом їхав обережно, щоб не привертати уваги, десть зі швидкістю п'ятдесят п'ять миль на годину.

Вряди-годи чуючи гуркіт зустрічних вантажівок, я припустила, що ми їдемо на схід до Род-Айленда по автомагістралі I-84. Скільки ж часу лишилося до аеропорту? Година? Чи менше?

Мало-помалу я почала виходити з заціпеніння. І раптом згадала про того, хто міг у цій катавасії постраждати найбільше, — про свою дитину.

«Хоч ким ти є, — подумала я, — хлопчиком чи дівчиною — прости мене. Вибач мені, моє маленьке».

Раптом фургон різко гойднувся праворуч, і мене сильно труснуло.

— Гей! — вигукнув Ордонес, зиркнувши у своє вікно й випрямляючи авто. — Ти що — бухий?! Тримай свій ряд, чуваче!

Ще один скреготливий поштовх — і я перекотилася на живіт. І майже без паузи — гучний удар у бік, і стінка фургона з водійського боку ввігнулась усередину. Господи милосердний? Що відбувається?

Рівномірний гуркіт і шалена вібрація враз наповнили салон фургона. Я здогадалася, що то ми наскочили на хвилясте узбіччя, зроблене спеціально для того, щоб будити

сплячих водіїв, котрі з'їжджають з дороги. Цей звук химерним будильником задзвенів у моїй голові, а лоб забахкав по підлозі, вибиваючи барабанний дріб.

— Ах ти ж сучий сину! — заволав Ордонес, тиснувши на газ. Двигун фургона заревів, і двигіння припинилося — то ми, крутнувшись, вискочили ліворуч, назад на дорогу.

Тепер мене кинуло в протилежний бік — як порожній коробок з-під піци, — і я загатила об стінку з пасажирського боку авта.

— Гей, та це ж не п'яний! — гукнув за мене Ордонес. — У нього вся пика заюшена кров'ю. Неймовірно! Це твій благовірний!

Після цих слів накодилок іще сильніше натиснув на акселератор. Мотор завив, і фургон знову завібрував — тепер уже від небезпечно високої швидкості.

— Грінго думає, що він крутий, чи як? Ну що, пошто вахаємося? — зневажливо гмикнув Ордонес, не зменшуючи газу.

У мене серце впало, коли я побачила, як він простяг руку й клацнув, застібаючи ремінь безпеки. А в мене ж не було жодного!

— Давай, бовдуре, наздоганяй! Наздоганяй, очкарику засратий! Ось так, правильно. А тепер...

Ордонес щосили натиснув на гальма, і почувся скрегіт металу та вищання коліс.

— ...тепер отримай своє, йолопе! — заверещав він.

Спочатку почувся шерхіт — то мене потягнуло по підлозі до сидінь.

А потім задня частина фургона вибухнула з оглушливим тріском! Мені здалося, що мені барабанні перетинки полопаються.

Авто різко сіпнулось уперед, я зробила стійку на голові, а потім — переворот із падінням. Незважаючи на шок, через розбиті задні двері фургона я помітила передок машини мого чоловіка — «тойоти-кемрі». Над передком курився

димок із розплющеного радіатора, а за зібганим у гармошку капотом і розбитим склом я побачила Пола. Його обличчя було закривавлене, але очі, слава Богу, блимали. Вчепившись у подушку безпеки, він намагався відіпхнути її від себе.

Я повернулась до Ордонеса — і почула гучне металеве клацання. То наркоділок, пригрозивши мені моїм же пістолетом, поштовхом розчинив дверцята.

— Не хвилюйся, Лорін. Ми ще не вибилися з графіку відльотів. Я на хвилинку вийду, крихітко.

Коли він вийшов з авта, страшна думка вдарила мені в голову з силою кувалди.

Зараз він уб'є Пола! Зараз мій чоловік помре, — і це після всього, що нам довелося пережити!

Розділ 87

І я заверещала. Безсловесним тваринним криком, від якого мені самій аж вуха позакладало. Доклавши відчайдушних зусиль, я підвелась і, з зап'ястками, скованими кайданками, несамовито кинулася до розчинених водійських дверей.

Ясна річ, у двері я й близько не потрапила, зате перекотилася через сидіння, гепнулась головою об кермо й бебехнулась у нішу для ніг водія та пасажирів. Неймовірно!

Двигун, що працював на холостих обертах раптом заревів, коли я ненароком зачепила ногою педаль акселератора десь позаду себе. Дригаючи ногами, я відчайдушно намагалася знайти якусь опору, щоб відштовхнутись і вибратися з кабіни. Але моя ліва нога застрягла між кермом та ручкою коробки передач.

Але я без угаву дригалася, вперто намагаючись вивільнитися.

Ой!

Важіль коробки передач піддався під моєю ногою, і фургон зненацька покотився, набираючи швидкість!

Орієнтуючись тільки по автомобільних гудках, які раптом залунали зусібіч, і по шумові гігантських вантажівок, що проносилися повз фургон, я здогадалася, що авто поволі вкочується в транспортний потік. Я вже примудрилася зайняти сидяче положення в ніші біля педалей, коли до відкритих дверцят підбіг Ордонес і застрибнув усередину.

— І куди ж ти, суко ненормальна, зібралася? — заволав він. Давши мені ляпас, він схопив мене й кинув на пасажирське сидіння, а потім спрямував фургон знов на узбіччя.

Вимкнувши двигун, він смикнув угору важіль ручника, кинув ключі від фургона собі в кишеню та вийшов з машини.

Посміхнувшись мені напівбожевільною злостивою посмішкою, наркоділок погрозово підняв угору палець і сказав:

— А тепер — спроба номер два. Ти сиди в машині й не рипайся, а я...

Проте мені так і не судилося почути до кінця його фразу. Чи слово — хтозна.

Вантажівка, що знесла Ордонеса разом із дверцятами фургона, виявилась автомобілем для перевезення легковиків. Під зав'язку набита пікапами «шевроле-таху», вона зі свистом промчала повз фургон, наче торнадо, на швидкості добрячих вісімдесяти миль на годину — не менше.

Секунду тому Ордонес стояв поруч зі мною. Мить — і його вже й слід захолов. Його ніби гумкою з асфальту стерли. Він щез наче в результаті якогось фокуса.

І кращого фокуса у своєму житті я не бачила.

Розділ 88

Я сиділа й розгублено кліпала очима, витріщившись у переднє скло. Автовоз так і не зупинився. Навіть не пригаль-

мував. Схоже, водій просто не помітив Ордонеса. Я побачила, що десь за сотню футів попереду щось промайнуло, перекинулось і впало в придорожні чагарники. Не знаю, що то було — чи дверцята, чи сам Ордонес.

Мабуть, Бог почув-таки мої молитви. Або ж почув, як хтось за мене молився.

Пол лежав на землі біля свого понівеченого автомобіля. Я помітила його тіло, коли вилізала з фургона. Серце мое підкотилося до горла.

— Поле, я тут, — гукнула я, підбігши до чоловіка та схилившись над ним. Я знову стала благати Бога, щоб він зберіг Полові життя. Як же мені примудритися зробити штучне дихання зі зв'язаними руками, га?

— Лорін, — озвався Пол. Зуби його цокотіли. — Я побачив задні ліхтарі фургона, і...

— Не розмовляй, — сказала я.

Виявилося, що кров текла переважно з рани на маківці Пола, куди вдарив його мерзотний наркоділок. До того ж ударив, вочевидь, кілька разів. У моїй пам'яті сплив діагноз *унутрішньочерепна гематома*, з яким мені часто доводилося стикатись у своїй роботі. Від страху за життя Пола мені аж дух забило. Такий діагноз я зазвичай читала у звітах суд-медекспертів про причину смерті. Це просто диво, що Пол був притомний, і ми обоє не загинули.

— Не ворухися, — прошепотіла я йому у вухо. — Лежи спокійно та не ворухися.

Повз нас мчали автомобілі, а я сиділа на битому склі біля свого чоловіка, відчуючи його теплу кров на власних руках. Невдовзі вдалині замиготіли червоні та сині вогники.

— Ти врятував мене, Поле, — прошепотіла я, дивлячись, як два автомобілі місцевої поліції відокремились від потоку машин і різко загальмували перед нами.

«*Ти врятував мене вже вдруге, — подумала я, але змовчала. — Ти вже вдруге мене врятував.*»

Розділ 89

— Вам із молоком та цукром? — спитала мене поліціантка Гаррінгтон, заходячи до кімнати очікування в реанімаційному відділенні медичного центру Коннектикутського університету.

Відтоді як вона та її колега Вокер побачили мій жетон, вони ладні були зробити все можливе й неможливе, аби тільки нам допомогти. Не чекаючи, поки приїде швидка, вони обережно поклали Пола на заднє сидіння однієї зі своїх машин, і тільки потім, коли ми вже мчали до найближчого шпиталю зі швидкістю ста десяти миль на годину, почали ставити запитання. Коп Гаррінгтон навіть дала мені тренувальні кросівки, що їх тримала в багажнику свого автомобіля, і я вдягла їх на свої босі порізані ноги.

— Як ваша дитина та ваш чоловік? — поцікавилася вона, заходячи до кімнати очікування.

— Ультразвукове обстеження показало, що з дитиною все нормально, — відповіла я. — Але в Пола — струс мозку, і йому наклали кілька швів. Його хочуть залишити тут на добу для подальшого обстеження. Лікар гадає, що з ним теж усе буде нормально, дякувати Богові. І я дуже вдячна вам та вашій напарниці.

— А тому типові, Ордонесу, явно не поталанило, — сказала жінка-поліціант і скрушно похитала головою. — Я щойно телефонувала на місце події. Його знайшли в будяках за пару сотень футів від того місця, де він потрапив під вантажівку. Кажуть, він схожий на розплющену монету, яку поклали на рейку перед поїздом, що наближається. От як буває, коли шукаєш на свою гузицю пригод, еге ж? І часто ця пригода виявляється набагато небезпечнішою, ніж ти розраховував.

— Слушайте, — додала вона, — найважливіше те, що ви вийшли сухими з води. Ви, ваш чоловік та ваша дитинка. Безпека для вашої родини минулася. Що ще треба, щоби тішитися життям?

Я глянула на обличчя жінки-копа, що світилося турботою. На її заколите ззаду русяве волосся, на гладеньку шкіру її щік, на розумні й пильні сіро-блакитні очі, які випромінювали впевненість і компетентність. З її віку можна було судити, що поліційну академію вона закінчила лише рік-два тому. Чи була я в її віці так само щирою та сповненою ентузіазму? Мабуть, так. Тепер мені здавалося, що це було мільйон років тому, не менше. Причому на іншій планеті. А ще ця жінка викликала в мене захоплення та заздрість.

— Цікаво, а що являє собою вбивчий відділ нью-йоркської поліції? — спитала вона з легким благоговінням, неначе йшлося про відомих вашингтонських політиків чи про Голлівуд. — Який він насправді? Сподіваюся, що не такий, як у фільмі «Закон і порядок».

— Не вірте жодному її слову, — забубонів хтось позаду мене. — Бо зараз вона навішає вам спагеті на вуха.

Обернувшись, я побачила усміхнене обличчя, за яким уже встигла трохи скучити.

То був мій партнер, Майк.

— А ти що тут забув? — спитала його я.

— Одна з цих коннектикутських молодниць, що заздрять твоїй славі, зателефонувала лейтенантові Кіну, а Кін зателефонував мені, — відповів Майк, тиснувши мені руку. — За тобою приїхав твій старший братик. Неймовірно! Це називається «ну ні фіга собі до Коннектикуту з'їздила»! Ордонес явно краще вправлявся з літаком, аніж з автомобілем. Його відшкребли від трейлера чи як? Прекрасна робота, Лорін. Найліпша новина за сьогодні.

Я кивнула головою. І нарешті розплакалась. Я повелася з Майком як із ворогом, а він, попри це, ось тут, тримає мене за руку, прийшов мені на допомогу — як і завжди.

— Вибач мене, Майку, — почала була я. — Я хочу...

— Хочеш почастувати мене пізньою вечерею? — продовжив за мене мій напарник, підтримуючи за лікоть і допома-

гаючи мені підвестися. — Ну, якщо ти так наполягаєш, то я сильно не пручатимусь.

Неподалік від шпиталю ми знайшли цілодобовий бар.

— Ну, що новенького, Лорін? Зізнавайся — і отримаєш мінімальний термін ув'язнення, — спитав Майк, сідаючи за стіл. То він так жартував.

Я відсьорбнула кави, і між нами запала ніякова тиша. Кава була пекучою та гіркою. Як і багато з того, що про що я зараз мала розповісти.

Майк підморгнув мені.

— Нумо, Лорін. Я вбив одного Ордонеса, — тихо мовив він. — Тепер ти вбила другого. Кому ж відверто не поговорити, як нам із тобою?

Я розповіла йому все. Не відриваючи очей від чашки з кавою, я переказала йому всю історію. Від початку й до кінця. Кожну огидну подробицю й кожен непривабливий аспект.

Допивши свою дієтичну колу, Майк подивився у вікно на проїжджі авта.

— Знаєш, що, Лорін? — спитав він трохи згодом.

Я похитала головою.

— Можеш уважати мене божевільним, але, послухавши тебе, я тепер задоволений, що все сталося саме так. Може, Скотта вони й не вбивали, але будьмо відвертими: оті братусі-Ордонеси були нічим іншим, як штамом небезпечного злого вірусу. І коли те, що Марк сказав про Скотта, — правда, ну, що він був їхнім спільником, то тоді, чорт забирай, тоді можна сказати, що він сам напросився. Бог не фраер. Недарма ж подекують, Божі дороги недослідимі, — сказав Майк.

Розділ 90

Я прислухалась до цокотіння тарілок у барі. Щось шипіло, підсмажуючись на грилі. Поза прилавком на стіні висів плаский телеекран; репортер, ледь тримаючись на ногах під

шаленими поривами вітру, торохтів як папуга, розповідаючи щось про ураган у Флориді.

— Саме тому я й полишаю роботу, — раптом озвався напарник. — Мій брат тримає бар у Сан-Хуані. І запрошує мене до себе. Я вже підготував потрібні папери. Замість накопичених мною невикористаних вихідних і відпускних я візьму гроші. Так що сьогодні — мій останній день на роботі. Я звільняюсь.

— Але ж...

— Але ж що, Лорін? — перепитав Майк. — Я присвятив цій праці багато часу — і що? Анічогісінько. А якщо нічого путнього з цього не вийшло, то пішло воно все під три чорти. Коли ти припускаєшся помилки на виробництві та хтось від цього зазнає збитків, то що найгірше може трапитись? Тебе виженуть з роботи — і все. Натомість у нашій службі завжди існує велика ймовірність того, що тебе, поперши спочатку з роботи, потім запроторять ще й до в'язниці. За що? За п'ятдесят штук зарплатні на рік? А ми навіть не маємо права страйкувати! Знаєш, скількох мерців мені довелося перебачити? Скількох згорьованих матерів? І такі копійки! З мене досить. Як там у пісні співається, Лорін? «Я ж не можу триматись довіку, бо падають навіть мури».

Тут я знову заплакала так, що сльози потекли ручаєм.

— Та отож, — нарешті вимовила я. — Це я винна в тому, що ти розчарувався й вирішив піти.

Майк витер пальцями сльози на моїх щоках.

— Дурниці, — сказав він. — Те, що я йду, до тебе немає жодного стосунку.

Я здивовано витріщилася на нього.

— Жодного стосунку?

— Ну, — відповів Майк, — може, й має, але трохи-трохи, ось стілечки. — І для наочності він наблизив перший і великий пальці так, що між ними залишився малесенький проміжок. — Та я пробачаю тобі, Лорін. Бо ми ж напарники. Ти опинилась у лажовій та небезпечній ситуації. Тобі довелося

рятувати чоловіка від тюрми. А хто я такий, щоб засуджувати тебе? Я не маю на це права. Більше не маю. Саме тому я й полишаю цю роботу. Одного мені тільки шкода.

— Чого *саме*? — спитала я.

— Що я не бачив, як з розумно-нахабного обличчя Джефа Бусліка вмить щезла ота його сліпуча й самовпевнена посмішка на мільйон ват, коли ти приперла його до стінки тим записом. Я завжди знав, що ти нікого не боїшся, але щоб так! Умієш дати по сраці, коли на тебе наїжджають!

— Або по яйцях, — сказала я, витираючи почервонілі очі. — Залежно від ситуації.

Майк підняв пляшку з кетчупом і перехрестив мене нею, наче священник.

— Відпускаю тобі гріхи твої, дитя моє. Іди собі з миром і більше не гріши, — сказав Майк, устаючи з-за столу. — Я цілком серйозно, Лорін. Ти — добра людина. Маєш завжди про це пам'ятати.

— Постараюся, Майку.

Майк підвівся й поцілував мене в лоб.

— А якщо коли-небудь опинишся в Сан-Хуані, то неодмінно знайди мене. Колишні напарники, особливо ті, кому довелося пережити таку катавасію, як тобі сьогодні, можуть дозволити собі всю ніч поспіль просидіти за чарчиною текили. Як ти гадаєш?

Розділ 91

Наступного тижня в понеділок, виходячи з душі, я побачила, що Пол уже чекає на мене. В одній руці він тримав філіжанку з кавою, а в другій — мій пухнастий халат.

— Який сервіс! — сказала я йому, радісно всміхаючись. — Тримайте мене, бо впаду.

— Мінімум, що я можу зробити такої знаменної днини, як сьогодні, — зазначив мій чоловік, цілуючи мене в мокрий ніс.

«Дійсно, сьогодні — знаменний день», — подумала я, коли Пол царствено допомагав мені вдягти халат. Я відсърбнула кави, витерла рукавом запітніле дзеркало та знавецьки поглянула на себе.

Сьогодні — мій перший день на роботі після відпустки. І останній у моїй кар'єрі копа.

Я вирішила взяти приклад зі свого напарника Майка. Сьогодні подам заяву про відставку та звільнюся. Я знала, що ця крута зміна в моєму житті буде нелегкою. Що мені неімовірно довго й важко доведеться звикати до того, що я вже не коп.

Однак зважаючи на все те, що трапилося протягом останніх трьох тижнів, я мусила визнати, що настав час зробити рішучий крок.

За двадцять хвилин, коли я вже «намалювала» обличчя й відполірувала свій жетон, Пол іще раз поцілував мене, цього разу — біля гаража.

Він теж одягся на роботу й виглядав прекрасно, як завжди — дуже привабливо. Слава Богу, його струс виявився не таким уже й небезпечним, як припускали лікарі. За винятком двадцяти швів на маківці, він виглядав наче нова копійка.

Пол теж збирався здати справи на роботі. Уже про все було домовлено з його керівництвом. Минулої п'ятниці ми підписали угоду з фірмою-перевізником. До переїзду все було готово. Нова робота Пола в Коннектикуті й наше нове життя в новому будинку мали розпочатися за шість тижнів.

Якщо нам вдасться успішно пережити наступні вісім годин.

У цьому я була не зовсім упевнена, враховуючи нещодавню халепу.

Цокаючись із Полом своїм кухлем-термосом, я потайки схрестила пальці.

— Чоловік та дружина, які разом кидають нудну невдячну роботу... — почала я.

— Назавжди залишаться разом, — закінчив Пол і дзенькіт нержавіючої сталі відлунив від стін нашого гаража.

Розділ 92

Зайшовши до нашого відділка, я застала лейтенанта Кіна на робочому місці. Він відірвався від кросворда тільки тоді, коли я з грюкотом зачинила за собою двері його кабінету.

Його уважні сині очі пильно придивилися до мого обличчя. Раптом Кін кинув газету й олівець на стіл — він усе зрозумів.

— Благаю тебе, Лорін, — почав він. — Тільки не це. Тільки не кажи мені, що теж звільняєшся. Ти просто не можеш звільнитися. Це безглуздо! Спочатку ми втрачаємо одного копа, а потім звільняються ще двоє?

— Тут зовсім інше, лейтенанте. Ви хибно потрактували ситуацію.

— Припини. Я що, схожий на ідіота? Якщо це через отих бовдурів з адмінвідділка, то можеш не турбуватися, я маю добрі зв'язки й можу...

— Я вагітна, Піте, — сказала я.

Кін глянув на мене так, наче я щойно вистрелила в стелю. Потім здивовано потер очі кінчиками пальців. І, нарешті, неохоче посміхнувся. Уставши з-за столу, він підійшов до мене й по-батьківськи обійняв. Мабуть, уперше за весь час моєї роботи. І, напевне, востаннє.

— Ну що ж, панійко, хоч я й не пам'ятаю, що давав вам дозвіл на вагітність, але все одно — мої вітання вам та Полові. Радий за вас обох.

— Я рада, що ви раді, мій дорогий начальнику.

— Ага, я пам'ятаю, що в тебе з цим були проблеми. У нас з Анною — теж, але потім народилась аж двійня. Тому я прекрасно розумію, яке піднесення ви відчуваєте! Таке не кожного дня буває! Звісно, я обламаний з того, що ти звільняєшся, але то нічого, якось звикну. Проте все одно скучатиму за тобою. Шкода, що нема часу кудись сходити й належним чином відзначити цю подію. Але якось відсвяткувати все ж треба. Може, поснідаємо просто тут, на робочому місці?

Шеф замовив харчі в місцевому поліційному кафе, і ми ледь не до обіду просиділи, згадуючи старі часи, наминаючи яечню з гарніром та попиваючи каву.

— Слухай, якби я знала, що ти мене так по-царськи по-частуєш, то спеціально звільнилася б ще кілька років тому, — сказала я, витираючи серветкою рота.

Коли ми допивали каву, на робочому столі Кіна задзеленчав телефон.

— Слухаю! — гукнув він. — Дивно. Дуже дивно. Ну, гаразд, пришліть її до мене.

— Кого прислати? — спитала я, і голос мій зрадницьки затремтів.

— Та це свідок у справі про вбивство Скотта. Як там її звати? Ну, оту старезну колишню училку?

У грудях у мене похололо, а серце тьохнуло.

Вочевидь це Амелія Фелпс!

Чому вона припхалася сюди?

— А що їй потрібно? — спитала я.

Кін повернув своє гостре обличчя до вхідних дверей відділка, де вже стояла Амелія Фелпс.

— От і почни свої останні два робочі тижні з того, що довідаєшся, чому вона прийшла.

Я підвелася з-за столу та вийшла з кабінету начальника зустріти вчительку.

— Добридень, місіс... е... міс Фелпс, — сказала я, проводячи стареньку до себе. — Чим можу вам прислужитися?

— Я очікувала, що мені зателефонують і запросять на розпінання потенційного вбивці, — відповіла колишня вчителька, сідаючи та знімаючи білі рукавички. — Але мені так ніхто й не зателефонував, тому я вирішила принагідно заїхати сама.

Я полегшено зітхнула. Мабуть, Майк забув повідомити їй, що її послуги нам більше не знадобляться.

— Даруйте, міс Фелпс, я забула вам зателефонувати. Вийшло так, що ми самі знайшли та затримали підозрю-

ваного, тому ваша допомога нам більше не потрібна. Утім, дуже люб'язно з вашого боку, що ви прийшли. Може, вас кудись підвезти? Наприклад, додому? Мені це буде неважко.

Навзагал я не мала звички розвозити свідків по домівках, але міс Фелпс була старою жінкою. Окрім того, вона була останньою потенційною ниточкою, котра вела до того лиха, яке мені довелося пережити. І чим швидше я цю ниточку перерву, тим краще буде для мене.

— Дякую, детективе, — відповіла старенька. — Це було б пречудово. До того ж мені ще жодного разу в житті не доводилося їздити в поліційному автомобілі. Дякую ще раз.

— Та ну що ви, — сказала я, проводжаючи її до виходу. — Це мені зовсім не важко.

Розділ 93

Решту дня я тільки й робила, що розмовляла по телефону зі службовцями, що займалися кадровими питаннями. *Провисіла* на телефоні — отак було б доречніше. Бо намагалася вивідати в них усі бюрократичні подробиці щодо звільнення з роботи.

Раз-у-раз до мене заходили колеги з відділка, щоб засвідчити свій подив та побажати здоров'я й щастя. Вони навіть витягли мене о четвертій до дільничного бару, щоб обмити моє звільнення.

І хоча мій сечовий міхур ледь не луснув від випитої дієтичної коли, я все одно була глибоко розчулена турботою та повагою, яку виказали мої друзі по роботі.

Вони навіть подарували мені оту величезну листівку з усіма своїми підписами.

«Усього найкращого, шкода, що йдеш, — бувай!» — було написано спереду.

А на розвороті: «Та ми тобі не заздимо, ти так і знай!»
Хто б міг подумати, що компанія «Голлмарк», яка торгує вроздріб вітальними листівками, має спеціальну серію для копів, що звільняються з роботи?

— От спасибі, чуваки, — розчулено хлипнула я. — Я за вами теж сумуватиму. Вам, до речі, я теж не заздрю.

І тільки близько сьомої вечора я вблагала своїх колег відпустити мене додому.

«Дивно», — подумала я, не побачивши біля будинку автівки Пола. Зазвичай він попереджав мене, коли затримувався на роботі.

Я вже була дістала мобільник, щоб зателефонувати йому, але раптом помітила щось незвичне у вікні мансарди над гаражем. Між стулками віконниць виднівся темний проміжок. Шукаючи телефон Пола в меню, я спробувала пригадати, коли востаннє ці віконниці розкривала.

Повільно-повільно, дуже обережно я знову глянула на мансардне вікно й закрила телефон.

Проміжок між віконницями зник.

«Хвилиночку, — вирішила я. — *Не поспішай. Поміркуй*».

Коліщата мого мозку закрутилися з шаленою швидкістю, коли я почала перебирати всі потенційні варіанти. Може, це якісь поплічники братів-Ордонесів? Може, там був ще один, третій брат, про якого я не знала?

А можливо, я просто втомлена й перелякана? Напевне, кока-коли обпилась у барі, не інакше. Витягнувши з сумочки свій «глок», я засунула його за пояс спідниці.

Може, я й занадто обачлива, але краще бути обачливою, аніж мертвою.

Розділ 94

Намагаючись поводитись невимушено, щоб не привертати уваги, я витягла ключі й піднялася сходами ганку. Тепер,

коли мене не було видно з вікна, я дістала з-за поясу пістолет і побігла до тильного боку будинку.

Оглянувши вікна, я пересвідчилася, що вони цілі й неушкоджені. Жодних ознак злому та проникнення всередину. Усе начебто нормально.

У шторках на задніх дверях був маленький проміжок. Я стала роздивлятися крізь нього задню частину коридору — нікого й нічого.

Я відчула себе заплішеною дурепою. Вочевидь, тут нікого, окрім мене, не було.

Аж раптом перед дверима в напівтемному коридорі промайнула якась чорна тінь. Велика чорна тінь — однозначно.

«Чорт забирай!» — подумала я, і серце моє стривожено закалатало. «Боже, допоможи!» — сяйнуло в моїй голові, і в скронях загупали молоточки.

Раптом я згадала про Пола. А може, насправді він удома? До того ж не один. І ота невідома людина бігає по темному будинку. Хто вона? Що вона тут робить? Як потрапила сюди?

«Треба зайти всередину», — вирішила я та глибоко зітхнула.

Знявши туфлі, я вкрай обережно й тихо відімкнула двері та повільно крутнула ручку. Дуже повільно, щоб не почули.

«Тс-с-с-с», — хтось прошепотів. Хтось, але не я.

Піднявши пістолет, я вже була готова натиснути на гачок, як раптом увімкнулося світло.

«Сюрприз!!!!» — вигукнули в унісон два десятки голосів.

Ху-у-ух, слава богу! То були мої друзі та родичі. Переважно — жінки. Тільки якимось чудом я не встигла вистрелити. Хвала Господу, «глок» має додатковий механізм безпеки, і для того, щоб зробити постріл, на курок треба тиснути сильніше, ніж в інших пістолетах.

Роззявивши від подиву рота, я витріщилася на повітряні кульки, загорнуті в жовто-зелений папір подарунки та триколісний дитячий візочок, що стояв у кутку.

Це було зовсім не проникнення зі зломом. Не трагедія й не халепа.

Це був день народження моєї ще не народженої дитини¹!

І, судячи з кількості рук, притиснутих до зблідлих облич, ця зустріч стала несподіванкою не тільки для мене. Ще б пак! У мене в руці був пістолет!

Я опустила руку й зиркнула на перелякане обличчя моєї тітоньки Люсі, на яку я, виявляється, цілилася. Та знову почала дихати.

— Поглянь, мамо, — прошебетала в мертвій тиші чотирирічна донька моєї сестри Мішель. — У тітки Лорін є пістолет!

— Усе гаразд, нічого страшного не сталося, любі дами, — сказав Пол і поспішив до мене, щоб допомогти сховати зброю в кобуру. І обійняв мене, щоб я швидше отямилася.

— А чому ти організував вечірку саме сьогодні? Я ж лише три місяці, як вагітна, — прошепотіла я, коли він цілував мене в щоку.

— Я хотів, щоб це сталося до того, як ми переїдемо, — відповів Пол, знову глянувши на присутніх. — А тепер — посміхайся. До самісіньких вух. Насолоджуйся вечіркою.

— Усе гаразд, мої любі дами, — повторив Пол. — Просто проминув іще один важкий день у житті героїчного копа. Слава Богу, у нас досхочу памперсів. Нікому не потрібно? А хто бажає випити?

Розділ 95

День народження вийшов на славу: усі добряче повеселились і відпочили, особливо я. Усі мої подруги — люди винятково приязні й приємні, і це стосується також переважної більшості моїх родичів. Мені здалося, що життя, нарешті, знову повертається до норми. Та раптом...

¹ Американська традиція.

— Агов, панійко! — вигукнула Бонні Клеснік, випустивши з рук меню й кинувшись обіймати мене, ледь не перекинувши при цьому столика в китайському ресторані, де ми спеціально зустрілися в неділю після дня народження.

Я озирнулася довкола, розглядаючи яскравий інтер'єр закладу. Повсюдно стояли численні акваріуми з мутнуватою водою. Коли моя давня подруга Бонні запропонувала мені вибратись у місто й десь посидіти, то я уявляла собі просту їжу: картоплю по-домашньому, бутерброди, гамбургери, чізбургери...

Тому я й витріщилася здивовано на меню, коли побачила в ньому малюнок черепахи та жаби. Отакої! От вам і пізній сніданок у Чайнатауні! Гадаю, Бонні ще не знає, що таке вранішня нудота у вагітних жінок.

— Так прикро, що я не змогла побувати на твоїй прощальній вечірці та дні народження! — сказала Бонні, знову сідаючи за стіл. — Уявляєш, на нічній зміні хтось захворів і начальство терміново викликало мене.

— Не переймайся, Бонні, — відповіла я, усміхаючись. — Зате я змогла прийти сюди — і це прекрасно. — І подумки додала: «Якщо тільки не вивергну назад оці китайські делікатеси».

— Дивно, — сказала Бонні, відриваючись від екзотичної страви. — Так багато змін у твоєму житті, що аж не віриться. Чесно кажучи, я думала, що тебе від роботи доведеться молотком і плоскогубцями віддирати. Звісно, я дуже рада за вас із Полом, але... Не знаю. Я бачила, як швидко ти розплутувала справи, Лорін. З яким ентузіазмом. Бачила твою безстрашність. Я не єдина жінка, котру твій приклад надихнув на роботу в поліції, між іншим. І в мене крається серце, коли бачу, як ти раптом усе це кидаєш і йдеш геть. Я чомусь не уявляю тебе в ролі домогосподарки.

«Гей, Бонні, дякую за вотум довіри!» — подумала я. Утім, ми буцімто збиралися порозважатись, а не сумувати. Розслаблятись, а не побиватись?

Раптом моя подруга відклала палички для їжі.

— Ледь не забула. Я маю для тебе подарунок.

Витягнувши зі своєї сумки великий сірий конверт, вона подала його мені. Я розкрила його.

— Єдина річ, якої ще бракувало в моєму житті для повного щастя, — сказала я й запитально поглянула на подругу. — Це комп'ютерна роздруківка?

Що за сюрприз цього разу?!

— Я отримала цю роздруківку в п'ятницю з лабораторії ФБР, — відповіла Бонні. Витерши рота серветкою, вона подоброму, із турботою в очах глянула на мене. — Це результати ДНК-аналізу того зразка, що його я знайшла на покривалі, у яке був загорнутий Скотт Тайер.

Від раптового припливу крові до голови в очах у мене потемніло.

Знову це чортове туристичне покривало, котре ми купили з Полом у супермаркеті! Я навіть пам'ятаю той пікнік, під час якого Пол залишив на ньому свій «зразок» для аналізу!

Це сталося в першу річницю нашого шлюбу. Прихопивши дві пляшки шампанського, ми з чоловіком подалися до надзвичайно красивого парку Роквуд-Голл у Норт-Террітауні. Мабуть, ні до, ні після не було нам так добре, як тоді... Пізня осінь. Шампанське. Сюрчання коників у траві. І ми вдвох. Самі. Якраз тоді ми вперше навмисне старалися, щоб я завагітніла.

Я зиркнула на аркуші, а потім — на подругу.

— Що ти хочеш цим сказати? — спитала я Бонні. — Наскільки я пам'ятаю, ти розповідала мені, що на тому покривалі знайшли лише кров Скотта — і все.

— Коли я пошкребла його, то відшукала на ньому ще одну, давнішу пляму. Вона виявилася засохлою спермою. Її було якраз достатньо для ДНК-аналізу.

Невдоволено скривившись, я глипнула на роздруківку. Що ж, урешті-решт, потрібно для того, щоб назавжди закри-

ти справу Скотта Тайера? Священна вода? Пробити теку осиковим кілком? Прострелити срібною кулею?

Що мені тепер відповісти своїй подрузі? Адже вона явно чекала на мій коментар.

— А чому ти раніше мені про це не сказала? — нарешті спитала я, наважившись.

— Я збиралася, — відповіла Бонні. — Але того ранку якраз сталася перестрілка з Ордонесом, і я не змогла тебе застати. А коли наступного ранку я зателефонувала своєму начальникові, то він порадив мені викинути роздруківку на смітник. Бо в Ордонеса знайшли пістолет Скотта, і розслідування справи до кінця перетворилося на просту формальність.

— Так у чому тоді проблема? — спитала я.

Бонні скрушно зітхнула.

— Що я можу тобі сказати, дівчинко? Річ у тім, що, згідно з ДНК-аналізом, ту пляму залишив не Ордонес. У цьому немає жодного сумніву.

Зі швидкістю світла збагнула я ті наслідки, якими може обернутися ця роздруківка. Вони виявили ДНК Пола! Це катастрофа! Для нього, для мене — для нас обох. Навіть трьох, якщо зважати на ненароджену дитину.

— А чия то ДНК? — обережно спитала я.

— Ми не знаємо, — відповіла Бонні.

«Слава Богу, хоч якась приємна новина», — подумала я. Та, на жаль, Бонні ще не закінчила.

— Однак нам пощастило здобути зачіпку з іншого місця скоєння злочину, — додала вона. — Уявляєш?

Господи, та мені що — застрелитися на місці, просто в цьому ресторані? Коли ж це припиниться, га?

Холодний липкий страх почав розповзатися по моєму тілу.

— Розкажи, бо я не в курсі, — попросила я подругу.

— В урядовій системі об'єднаних даних збираються зразки ДНК з місць скоєння злочину по всій країні з метою швидкої ідентифікації порушників закону. Як з'ясувалося,

ДНК сперми, знайденої на покривалі у твоїй справі, збігається з ДНК, виявленою на іншому місці злочину. Йдеться про збройне пограбування у Вашингтоні, округ Колумбія. Воно сталося майже п'ять років тому. Справу так і не було закрито.

Страх, який доти концентрувався в нижній частині мого тіла, тепер схопив мене своїми холодними лещатами за горло. Мені раптом стало важко не лише думати, а й сидіти з прямою спиною в кріслі.

Ні! Цього не може бути. Те, що зараз розповіла мені Бонні, могло означати лишень одне...

Що Пол був замішаний в іще одному злочині. У збройному пограбуванні.

Розділ 96

Прийшов офіціант, і Бонні розплатилася. Потім простягла руку через стіл і заспокоїливо взяла мене за тремтячі пальці.

— Я не збиралася спантеличувати й засмучувати тебе, Лорін, — сказала вона. — Я зазнала не меншого потрясіння, ніж ти.

«Поб'ємось об заклад чи що?» — подумала я, опускаючи очі додолу.

— Збройне пограбування в окрузі Колумбія? — прошепотіла я губами, які враз стали чомусь як ватні. — А ти впевнена, Бонні?

— Лабораторія прислала стислий витяг, що свідчить про однаковість ДНК у спермі на покривалі та в краплинах крові, знайдених на місці збройного пограбування у вашингтонському готелі. Цей збіг означає, що ми маємо однакові анонімні ДНК у двох різних місцях — у спермі на покривалі та в крові в готелі.

Ну, і що тепер? Одне зрозуміло: вони поки не знають, що то ДНК Пола. «А яка різниця, знають чи не знають», —

подумала я, розпачливо охопивши голову руками. Це не важить. Наразі нічого вже не має значення взагалі.

Бонні щось далі казала, але я майже нічого не чула. Тільки кліпала очима й кивала головою. Щойно неможливе стало реальністю: уперше за тривалий час я фактично припинила перейматися справою Скотта. Вона перестала висіти над моєю душею. Бо в мене з'явився потужний відволікаючий чинник.

Отож, майже п'ять років тому Пол скоїв збройне пограбування в готельній кімнаті. Мій розум почав був розбиратися з цією думкою, але швидко оголосив страйк.

Тому що це було просто неможливо собі уявити.

Але ДНК-аналізи не брешуть.

Коли я підвела очі, то побачила, що Бонні уставилася на мене, чекаючи хоч на якийсь коментар.

— І що ж усе це означає? — спитала я, наче не розуміючи, про що йдеться. — Виходить, Ордонес не вбивав Скотта Тайера?

Бонні подивилась у вікно на людну Мотт-стрит. У її очах був біль.

— Не знаю. Звідки мені знати, Лорін? Може, він просто взяв це покривало в якогось свого приятеля, га? — відповіла вона. — За такий варіант радо вчепився б кожен адвокат. А який галас здійняли б ці шакали з преси, уявляєш?

Я глянула на неонові китайські ієрогліфи у вікні ресторану. Чорний вугор в акваріумі біля нашого столика довбався головою в скло, наче намагаючись мені сказати: *Гей, Лорін! Чому б тобі не заверещати й не вискочити з ресторану? І гайда навпростець до психлікарні Бельвю.*

Бонні випрямила аркуші об поверхню столу, вклала їх у конверт і запхала в мою сумочку.

— Отже, я вирішила, що не варто сіяти сумнів ані в поліції, ні в дружини Скотта, ні в тебе, Лорін. Особливо в тебе.

Вона кивнула на мою сумочку.

— Саме тому я й віддаю цю роздруківку тобі, моя люба. Ця справа була кошмаром для кожного з нас від самого початку.

Це — мій подарунок до твого звільнення. Якщо ти коли-небудь задумаєш серйозно зайнятися цією справою, то координати детектива з округу Колумбія — деś на одному з тих аркушів. А якщо ні, то можеш викинути цей конверт із Бруклінського мосту. Вибирай сама.

Підводячись із-за столу, Бонні смачно чмокнула мене в щоку.

— Одне я добре засвоїла за час роботи в поліції. Роби те, що ти здатен зробити. І не твоя провина в тому, що інколи цього буває недосить. Лорін, ти — моя подруга, я тебе люблю, і тому вирішувати тобі. Побачимось.

Розділ 97

За кілька годин, коли вже стемніло, я опинилася в Беттері-парку на південній околиці Мангеттена.

«Мангеттен — це найбільша у світі товкучка», — полюбляв казати мій татко, коли ми тричі на тиждень вирушали на прогулянку з цього самого парку.

Після виходу на пенсію його звична прогулянкова процедура мала такий вигляд: спочатку він їхав метрополітеном до кінцевої зупинки біля Беттері-парку, а потім ішов у напрямку Бродвею, немов прикидаючи, скільки з тринадцяти бетонних миль Мангеттену він спроможеться подолати до того, як утомиться й повернеться на метро додому. Навіть уже навчаючись у юридичному інституті, я ніколи не пропускала нагоди погуляти з батьком. Послухати його історії про злочини й арешти, що траплялись у тому чи цьому місці. Саме під час однієї з таких прогулянок я й вирішила стати копом, а не правником. Бо мені кортіло бути такою, як мій татко.

І саме тут, на початку однієї з самотніх прогулянок, він помер від серцевого нападу. Наче мій батько просто не міг померти інакше, як на вулицях міста, якому він служив і яке любив.

Притиснувши роздруківку з лабораторії ФБР до іржавих перил набережної, я слухала, як унизу темні хвилі хлюпочуть об бетонний пірс.

Саме в той момент, тату, коли я, здавалося, завершила складати до купи найважчу головоломку, мені підсунули ще один її фрагмент.

Фрагмент із мого нещодавнього життя.

— Що ж мені робити, татку? — прошепотіла я, і сльози покотилися по моїх щоках. — Я не знаю, як мені бути.

Утім, я знала, що маю вибір.

Можна викинути у воду подарунок Бонні й поїхати до Коннектикуту назустріч новому життю, у якому я стану щасливою матір'ю й домогосподаркою.

А можна ляснути себе по щоці, вийти зі стану, що його психоаналітики називають «заперечення дійсності» та на-решті розібратися зі своїм життям і своїм загадковим чоловіком.

Я простягла руку з конвертом над водою.

Так легко — взяти й викинути, еге ж?

Для цього треба тільки розтиснути пальці. І все враз скінчиться.

Я сяду на метро та поїду на північ міста, де чекає мене за-тишок, коханий чоловік і перспектива нового життя.

З води долетів порив вітру й тріпнув конверт у моїй руці.

«Кинь його, — подумала я. — Кинь, кинь, кинь!»

Але, зрештою, я вп'ялася нігтями в папір і притиснула конверт до грудей.

Не можу. Треба докопатись до істини, хоч би якою огидною вона була. Навіть після всього, що мені довелось пережити, після моєї брехні, замітання слідів і тієї шкоди, що її я завдала своїм друзям, мабуть, якась дешиця детектива й досі залишалася в мені. Можливо, навіть більше, ніж дешиця.

Я заплющила очі, міцно стуливши повіки. І відчула, як у темряві парку, позаду мене, розминається для прогулянки

літній чоловік — мій батько. Швидко обернувшись, щоб спіймати таксі, я краєм ока помітила, як він кивнув мені та схвально всміхнувся на прощання.

Розділ 98

Була восьма з хвостиком, коли наступного ранку барменка в «Старбаксі» здивовано вигнула на мене брови.

«От дідько, — подумала я. — Їй що, ніколи не доводилося бачити, як скуйовджена, емоційно спустошена жінка з'їдає всі кондвироби на верхній полиці бару?!»

Учора, після прозріння в Беттері-парк, я зателефонувала Полові й сказала, що залишуся на ніч у Бонні — потеревенити й позгадувати старі часи. А потім до півночі блукала по Бродвею, немов безпритульна (а я тепер справді нею була!).

Коли я добулась аж до Мідтауну, опинившись із південного боку театру імені Еда Саллівена, ноги мої відмовились іти далі.

У мене лишилося сил тільки на те, щоб залізти в маленький, як пенал, трьохсотдоларовий номер готелю й упасти на підозрілого вигляду поцяткований матрац у кутку. Дорогувати, але байдуже, у Пола вистачить грошей розрахуватися.

Прокинувшись о сьомій ранку, я вийшла з готелю, не прийнявши душу, піймала таксі на Сьомій авеню та поїхала до центру міста у фінансовий район.

Уперше за цілий місяць у мене був план дій. Я достеменно знала, що зроблю.

Я допитуватиму Пола.

І чхати мені на наслідки. Я буду по черзі і добрим, і злим копом. Я ледь не спокусилася прихопити з собою важку телефонну книгу з готелю, на випадок, коли мені доведеться вибивати з Пола зізнання. Одне я знала напевне. Йому до-

ведеться про все мені розповісти. Він не відкрутиться, навіть якщо дуже захоче.

А судячи з того рішучого настрою, який я відчула в барі, саме так воно й мало статися.

— Ви ще щось хотіли? — спитала барменка, підштовхуючи до мене тацю зі сніданком, що містив цілу тону шкідливих для фігури кілокалорій.

— Хотіла б, але у вас уже нічого не лишилося, — відкачала я.

Умостившись біля вікна у велетенський фотель із підголівником, я прочитала звіт ФБР від першої до останньої літери.

Я так довго втуплювалась у схожі на штрихкод радіоаутограми обох місць скоєння злочину, що мені почало двоїтися в очах.

Жодної помилки й жодного заперечення тут і бути не могло. Мені зовсім не обов'язково було знати, що таке *тандем перемінного числа* або *розташування STR-послідовності*, щоб пересвідчитися в цілковитій тотожності обох зразків.

Я відклала роздруківку й, одним оком позираючи на обертальні двері розташованого потойбіч вулиці офісного будинку, де працював Пол, узялася до побиття світового рекорду з поїдання ласощів. А що ви хотіли? Алкоголь та цигарки під заборною. Куди ж подітися нещасному вагітному копові?

Саме тієї миті, коли я облизувала вимазані шоколадом пальці, серед людської метушні на вході я помітила високого рудоволосого типа, схожого на Пола. Привабливий чоловік, ніде правди діти. Це було єдине, що я могла сказати про свого чоловіка *напевне*. Єдина, мовити б, константа, яку він мав.

Я прикінчила останнє шоколадне тістечко, неквапливо причепурилась і взяла заляпану кавою роздруківку ФБР.

«Виходь із піднятими вгору руками, Поле, — подумала я, перетинаючи ще затінений каньйон Перпл-стрит. — У твоєї сердитої вагітної дружини пістолет у сумці».

Але стоячи позаду кур'єра-поштовика в черзі до охоронця, що сидів на прохідній, я помітила дещо дивне.

У розчинених дверях одного з ліфтів показався Пол.

«А ось і ми власною персоною», — спало мені на гадку.

Тимчасом як армія фінансових працівників штурмувала будівлю, прагнучи не спізнитися на роботу, він намагався вийти, пливучи проти течії, як самотній лосось.

«От і добре, — подумала я. — Це заощадить мені час на поїздку ліфтом».

Утім, підійшовши ближче, я помітила, що на плечі в нього висить дорожня сумка, а в руці — сумка для покупок.

Стильна сумка «Тіффані» для покупок.

Я зупинилася наче вкопана, мовчки спостерігаючи, як Пол направляється до виходу.

Розділ 99

Дорожня сумка? Сумка для покупок? Куди це мій благовірний зібрався? Навіщо, чорт забирай? І чи так уже потрібно мені це знати?

«Так, потрібно! Я мушу дізнатися», — твердо вирішила я, дивлячись, як Пол зупиняє таксі.

Його таксі якраз від'їжджало, коли я й собі спіймала візника, котрий якраз збирався зупинитися неподалік.

— Хоч як це банально звучить, — звернулася я до водія-сикха в помаранчевому тюрбані, — але їдьте слідом за отією таксіркою.

Що ми й учинили. Спочатку ми їхали за ним до мангеттенського Мідтауну, а потім виїхали крізь тунель на автостраду Лонг-Айленд.

Щойно ми опинились на автостраді Бруклін-Квінс, я зателефонувала Полові на мобільний.

— Привіт, Поле! Як справи? — спитала я, коли він відповів через пару гудків.

— А, Лорін! Привіт, — озвався Пол. — Як переночувала?

Я прекрасно бачила його через заднє скло таксі, що їхало перед нами. Він сидів, притиснувши телефон до вуха.

— Пречудово! — відповіла я. — Слухай, Поле, я страшенно занудилась. Хочу зустрітись з тобою в обідню перерву. Що скажеш?

Ось і маєш, мій дорогий чоловічку. Маєш момент істини.

— Не можу, красунечко, — відповів Пол. — Ти ж знаєш, що понеділок — день важкий. Зараз бос принесе шість фінансових звітів. Я маю їх усі переглянути й переробити. Ага, он він іде. Заявився — не забарився! Тому повернуся сьогодні не раніше восьмої вечора, якщо поталанить. Вибач. Я колись надолужу, добре? За мною не заіржавіє. Як ти там?

Ми проскочили під зеленим дорожнім знаком, на якому було написано: «Аеропорт ЛаГвардія». Щоб Пол не почув, як я розпачливо хлипнула, мені довелося хутенько прикрити рукою мікрофон.

— Нормально, Поле, — відповіла я після невеличкої паузи. — За мене не турбуйся. Увечері побачимось.

Якщо не раніше, красунчику!

Щоб швидко пройти повз контроль в аеропорті, мені довелося пред'явити свій жетон і посвідчення працівника нью-йоркської поліції. Потім я навмисне відстала від Пола, загубившись у потоці пасажирів, а він пішов до зали відбуття повз численні газетні кіоски, сувенірні крамнички та відкриті бари.

Раптом за сто футів поперед мене він зупинився біля проходу 32.

Тримавши дистанцію, я спинилася біля кабінки з телефоном-автоматом — і раптом у моєму шлунку наче виразку прорвало: я побачила, куди відлітав Пол.

Вашингтон, округ Колумбія.

Розділ 100

Я примудрилася в останню мить потрапити на рейс, яким вирушав Пол, і це коштувало мені 175 доларів. Радше, це коштувало 175 доларів Полові. От і прекрасно.

Я почала спостерігати за залом відбуття, сидючи в ресторані навпроти. Мене аж підкинуло, коли я побачила, що Пол почав реєструватися, щойно оголосили посадку до бізнес-класу.

А підкинуло мене тому, що реєстратор за стійкою зробив одну більш аніж дивну річ — віддаючи назад квиток, він грайливо поплескав Пола по плечу наче старого знайомого.

Що все це значило, чорт забирай?!

Ухопивши залишену кимось газету, я хутко затулила нею обличчя й стала пробиратися крізь передбанник, але цей запобіжний захід виявився зайвим. Одного погляду на Пола було досить, аби збагнути — він був увесь поглинутий розмовою з якимось чоловіком, що стояв праворуч. *«То, напевне, теж якийсь його частий попутник»*, — вирішила я.

Була одна перевага в тому, що я сиділа в передостанньому незручному ряді крісел — цілковита гарантія, що ми з Полом випадково не наштовхнемось одне на одного під час польоту. А ще я знайшла на своєму кріслі зручний непроникний пакет, яким мені не раз довелося скористатись упродовж цієї подорожі до Вашингтона.

Що не кажи, а вагітність, нудота від польоту й катастрофічна ситуація в особистому житті — далеко не найкраще поєднання.

— Перепрошую, — сказала я своїй явно невдоволеній сусідці начальницького вигляду, яка постійно перемовлялася по телефону. — Я вагітна. Та й ранок видався важкий.

Та найцікавіше почалося тоді, коли ми прибули до Вашингтона. Пол, разом із рештою великих цабе, що летіли бізнес-класом, вибрався з літака одним із перших. Тому мені довелося виявити неабияку прудкість, щоб учасно

встигнути до зали прибуття й подивитися, куди він вирушить далі.

Та поки я дісталася низки таксомоторів, що чекали на вулиці, мого чоловіка вже ніде не було видно.

Чорт, чорт, чорт! Невже вся моя поїздка — коту під хвіст?!

Роздратована, я пішла була назад до ескалатора, коли раптом помітила Пола, котрий виходив із чоловічого туалету. Він уже встиг перевдягнутись у джинси та гарний блакитний светр. Окулярів на ньому вже не було.

Не знаю, що втримало мене й чому я не заверещала там-таки, на місці, і не стала його гукати. Зовнішність мого чоловіка змінилася до невпізнанності.

Натомість я відійшла на безпечну відстань і почала стежити за своїм зрадливим чоловіком.

Мені конче треба було знати, наскільки глибоко він усадив ножа мені в спину.

Пол пройшов крізь ковзні скляні двері, проминув таксомотори та вийшов на вулицю. Не встигла я добігти до дверей, як побачила таке, від чого заклякла на місці, вирячивши очі від несподіванки.

Пол підійшов до блискучого чорного «рейдж-ровера», що дожидався його з увімкненим двигуном біля тротуару, і відчинив пасажирські дверцята.

І тоді я кинулася бігти.

Коли я вискочила надвір, шикарний джип уже встиг рушити. Верескнувши колесами, він швидко обігнав якийсь мікроавтобус і зник, завернувши в провулок ліворуч.

Кинувшись услід по задимленому вихлопними газами тротуару, я напружила зір, намагаючись роздивитися табличку з номерними знаками.

То була табличка округу Колумбія з номером, що починався на 99.

Облишивши табличку, я підвела очі, намагаючись роздивитись і запам'ятати водія. Найбільше мене цікавила стать людини, яка щойно повезла мого чоловіка невідомо куди.

Проте вікна джипа були затемнені. Цей факт я усвідомила тієї самої миті, коли, перечепившись через виступ, з усього розмаху гепнулася грудьми на благословенну землю нашої столиці.

Розділ 101

До пуття не знаючи, де шукати Пола, я вирішила навідатися до Роджера Зампелли — контактного детектива, координати якого було подано в роздруківці ФБР.

Ясна річ, що з Роджером мені ніколи бачитись не доводилось. Він виявився огрядним, шикарно вдягненим афроамериканцем з усмішкою, сліпучішою за металеві пряжки його крапчастих підтяжок.

Коли я зателефонувала йому з аеропорту, він одразу ж запросив мене на Айдахо-авеню, до Другого столичного відділка поліції округу Колумбія. Я прибула якраз у той момент, коли він починав обід на своєму робочому місці.

— Ви не заперечуватимете, якщо я їстиму під час нашої розмови, детективе? — спитався він, закидаючи за шийку шовкову репсову краватку рожево-зеленого кольору. Засунувши серветку під білий комірець своєї двоколірної небесно-блакитної сорочки, він урочисто поставив на стіл брунатний пакет зі своїм обідом.

У пакеті виявилися невеличке яблуко та маленький буханець дієтичного вівсяного хліба.

Роджер Зампелла ніяково прокашлявся.

— Моя дружина, — пояснив він мені, розриваючи пластикове покриття буханця, — занепокоєна моїми останніми аналізами на вміст холестерину в крові. Ага, так ви казали мені по телефону, що хотіли б знати про оте пограбування? Я забув вам сказати, що зараз працюю у відділі вбивств.

— Але це пограбування було скоєне приблизно п'ять років тому, — зазначила я. — Було б чудово, якби ви бодай

що-небудь про нього згадали. Номер справи — три-сім-три-чотири-п'ять. Збройне пограбування в готелі «Шератон Крістал Сіті» в Арлінгтоні, Вірджинія, за столицею, потойбіч ріки. Злочинець...

— ...залишив на місці події плями крові, — без вагань додав детектив Зампелла. — Я пам'ятаю цю справу. Пограбування агента з продажу квитків.

— Маєте добру пам'ять, — завважила я.

— На жаль, незакриті справи не забуваються, — зітхнув детектив.

— Ви щось сказали про агента з продажу квитків?

Зампелла понюхав буханець і відкусив малесенький шматочок так, наче то був якийсь рідкісний делікатес.

— Готель «Шератон» розташований поблизу національного аеропорту імені Рональда Рейгана. Там відбувалися щорічні збори тренерів Національної атлетичної асоціації коледжів, — відповів мій колега, неквапливо жуючи вівсяний хліб. — Усі тренери відомих навчальних закладів та їхні помічники щороку отримують безкоштовні квитки на фінал баскетбольних змагань. Ці квиткові ділки — а на мою думку, просто шахраї — відкривають свою лавочку просто в готелі й прямо на місці скуповують безкоштовні квитки. Гуртом і за готівку. Звісно, це не зовсім законно, але ж ідеться про змагання студентів-аматорів. Хоча певні незначні порушення закону тут є.

— Про які суми готівкою йдеться, Роджере?

— Про великі суми, — відповів Зампелла. — На деякі ігри квиток коштує до тисячі зелених.

— І сталося пограбування?

Зампелла знову відщипнув малесенький шматочок, задумливо пожував його, а потім махнув рукою і запхав у рот увесь буханець. Плямкнувши лише двічі, він проковтнув його й прокашлявся.

— Один з тих ділків, імовірно, приїхав до готелю за два дні до тренерських зборів, — пояснив детектив. — Хтось,

мабуть, дав на нього наводку, і його пограбували, відібравши валізу з готівкою.

— А ви маєте опис злочинця? — спитала я. — Хоч якісь деталі зовнішності?

— Той тип мав на собі лижну маску.

Лижну маску? Ух ти, як оригінально з боку Пола! Не кажучи вже, що геть зовсім божевільно.

— А звідки ж узялася кров? Ви не змогли встановити?

— Коли ділок подавав грабіжникові валізку, він набрався сміливості й торохнув нею грабіжника в підборіддя. На килим натекло багато крові.

— І як же вчинив у цій ситуації грабіжник?

— Наставив на ділка-квиткаря пістолет і пригрозив, що рознесе йому голову. Той, звісно, перепудився й віддав валізу.

— Скільки ж йому перепало?

— Півмільйона, а може, навіть більше. Ділок сказав, що там було лише сім штук, але він просто не хотів зв'язуватися з податківцями або ж боявся мафії. Цей тип був серед квиткарів за начальника.

— А чи були якісь підозрювані? — спитала я.

— Ми не знали, чия то кров. Опитали кілька гостей, що оселилися на тому самому поверсі. А того вечора в зборах брало участь щось близько двох тисяч людей. Ми не збирались оголошувати всеамериканський розшук і зі шкіри пнутися через якогось хитрого ділка, явно пов'язаного з мафією, котрий, до того ж, брехав нам на кожному кроці, намагаючись прикрити свою дупу. Тут ми діяли строго за інструкцією, виконали всі необхідні процедури — ви ж знаєте, як це робиться — і взялися за іншу справу. Я швидко забув про те пограбування. І згадав про нього тільки тоді, коли приїхали ви. А навіщо вам це потрібно? Збираєте матеріал для книжки «Нерозгадані таємниці»?

— Щиро кажучи, це більше стосується мене особисто, — пояснила я. — Одного мого знайомого ювеліра вдарили

пістолетом по голові і пограбували. Це сталося минулого місяця в готелі в центрі Мангеттену. І я, займаючись цією справою, пригадала стислий звіт про пограбування в готелі «Шератон», яким займалися ви. У вас, часом, не лишилося копії реєстраційної книги того готелю?

— Я вкладав копію в теку зі справою. Але минуло вже, дай Боже пам'яті, п'ять років, чи не так? Хтозна, де зараз похована та тека.

— Розумію, що створюю вам зайві проблеми, — сказала я. — Але чи не могли б ви зробити кілька телефонних дзвінків і дізнатися, де можна цю теку знайти? З мене — пригосщення. До того, як ви зателефонуєте. У вас тут поблизу є ресторани «Мортон»?

Зампелла скептично оглянув миршавеньке яблуко. І потягнувся за своєю курткою, що висіла на спинці його крісла.

— Якщо добре подумати, то є, — відповів він, устаючи з-за столу. — Зовсім поруч, в Арлінгтоні.

Розділ 102

За дві години та дві порції філе з картоплею по-домашньому, ми із Зампеллою вже були в його кабінеті, і я зацікавлено вивчала копію реєстраційної книги, яку мені так кортіло побачити.

Якщо Зампелла гадав, що має якісь проблеми з серцем через високий рівень холестерину, то що тоді казати про мене? Коли я глянула на верхню частину другого аркуша, то відчула, що мені терміново потрібен дефібрилятор та укол адреностимулятора.

Он воно, ім'я, чорним по білому — Пол Стівел.

Щось усередині мене небезпечно хитнулося. Навіть після всіх, здавалось би, невідпорних доказів, я все одно сподівалася на якийсь чудесний порятунок, що мав прийти

в останню хвилину. Одначе сталося якраз навпаки. З'явився ще один доказ. Доказ чого? Безумства Пола? Чи його подвійного життя?

Я не вірила власним очам. Невже Пол і справді пограбував ділка-квиткаря на півмільйона доларів?

А я гадала, що то лише Скотт Тайєр такий. Що факт його співпраці з наркоділками є вбивчим і деморалізуючим. Що ж, у біса, коїться з чоловіками? Вони що, всі божевільні на легальних підставах?

«Ні, — відповіла я сама собі. — Не всі. Лише ті, хто мали нещастя зі мною познайомитись. Або навпаки».

Я пригадала чорний «рейндж-ровер», сумку від «Тіффані» й те, що у Вашингтоні Пол не носив окулярів.

Я повернулася до Зампелли, котрий уже встиг задрімати за своїм столом. Мабуть, тому, що за обідом випив склянку мартіні.

— Роджере, а ви не могли б зробити мені ще одну послугу? Іще одну — і мене нема.

— Валяйте, — сказав він.

— Я б хотіла переглянути список власників «рейндж-роверів» випуску 2007 року. З номерами, що починаються на дев'яносто дев'ять.

— Додатковий матеріал для книжки «Нерозгадані таємниці», еге? Гаразд, зробимо. Але, попри доконечність братньої поліціантської допомоги, це має бути останнє прохання, бо незабаром повернеться з конференції мій бос. Вам би краще поки що-небудь почитати, а приблизно за годину побачимось, добре?

Минуло десь півгодини. Я сиділа перед полицею з журналами, гортаючи примірник «Веніті феар», коли до кімнати відвідувачів увійшов Зампелла й поплескав мене по плечу.

— Ви щось випустили, міс, — сказав він і підморгнув, подаючи мені конверт. Не встигла я подякувати йому, як він уже був у дверях.

Розірвавши конверт, я витягла з нього аркуш паперу. То був перелік власників двадцять одного авта. Я пробігла пальцем по рядках, шукаючи прізвище Стілвел.

Нема такого. Я перевірила ще раз — уважніше. І знову нічого не знайшла.

«Що за чорт? — потерла я свої втомлені очі. — Може, піти кави попиту...»

Зайшовши до кафе, я сіла й витягла з сумки копію реєстраційної книги готелю. По одному, ретельно й не поспішаючи звірила я прізвища в реєстраційній книзі та списку власників авта. І тільки через півгодини, коли в мене вже отерпли ноги та сідниці, знайшла я однакове прізвище.

Вероніка Бойд, Рітз-плейс, 221.

«Вероніка? — подумала я, закипаючи від люті. — Я так і знала! Жінка! Поле, ну ти й сучий син!»

Зіскочивши з крісла, я кинулася до виходу. Мені треба було терміново орендувати автівку. І трохи за деkim постежити.

Настав час достеменно дізнатися, що або ж *кого* зробив Пол у Вашингтоні.

Розділ 103

Будинок являв собою оригінальну цегляну прибудову на тихій, але явно елітній вулиці в районі на північ від Дюпон-Серкл. Квітчасті прапори біля кафе та ресторанів, розташованих у солідних міцних спорудах, дуже нагадали мені Грінвіч-Віллідж, принаймні ті його райони, де мешкали молоді нувориші.

Сидячи у «форді» моделі «таурус», я не зводила очей з чорних дверей будинку номер 221.

Швидко обвівши поглядом квартал, я ніде не побачила «рейдж-ровера» серед кількох інших дорогих автомобілів,

припаркованих уздовж вузької, обсадженої деревами вулиці.

«Що тут сказати, — подумала я, дивлячись на жалюзі в горішніх вікнах будинку. — Добре ж улаштувався Пол у своєму таємному житті!»

Але чи був це його будинок? Мені дуже б не хотілося. Ніколи в житті я так сильно не бажала помилитись, як зараз.

Поле, зроби так, щоб було хоч якесь пояснення. І щоб я могла його пережити.

Приблизно через годину, коли я вже була готова зірватися з місця й поїхати кудись перепочити й сходити в туалет, парадні двері нарешті розчинилися. На ганку цегляного будинку з'явився ніхто інший, як Пол із блакитною сумкою від «Тіффані» в руці.

Він натиснув на брелок, і підфарники та фари дорогого світло-зеленого «ягуара» з відкидним верхом двічі блиснули.

«Яка несправедливість! — думала я, придушуючи природне бажання в'їхати своїм орендованим фордом у зелений бік люксового авта. — Чому ж у нашому гаражі немає такої дорогої цяцьки?»

Далі в програмі було стеження за Полом у не надто щільному полуденному транспортному потоці. Розвернувшись, ми виїхали на Чотирнадцяту вулицю та проїхали повз цілу купу поперечних вулиць, позначених літерами. За вулицями S і R я звернула слідом за Полом у вулицю Q, потім повернула праворуч на Тринадцяту й виїхала по кільцю на вулицю O. Трохи згодом я побачила, як Пол зупинився на стоянці біля зарослого плющем цегляного будинку.

Мідна дошка на стіні свідчила, що це школа імені Шамблі. Це не передвіщало нічого доброго. І не залишало жодного шансу на хепі-енд, на котрий я, попри все, сподівалася.

Зупинившись біля гідранта, я сиділа й наче в трансі спостерігала за Полом, що вийшов з «ягуара», несучи в руці блакитну сумочку.

Отже, Вероніка Бойд — учителька? Я навіть уявила її собі. Маленька білявка, вдягнена елегантно й водночас старомодно. Звісно, молода. Тут і казати нічого. І, звичайно ж, дуже-дуже вродлива.

«Так он воно як! — подумала я, поволі закипаючи. — Старе набридло, тепер шукаємо щось новеньке?»

Три хвилини потому я вже спостерігала, як Пол повертався до авта.

Що все це означає?!

Так, вона була молода. Дуже юна.

Дівчинка трьох-чотирьох років у картатому джемпері кинула Полові на шию. Обіймаючи її, він заплющив очі, а потім розкрив блакитну сумку. Дівчинка дістала звідти біле плюшеве ведмежа зі срібним намистом і радісно поцілувала його.

Узявши дівчинку під руки, Пол підняв її й обережно посадовив разом із ведмедиком у машину.

Ошелешена, я сиділа нерухомо у своєму форді, а Пол тим часом об'їжджав «міні-вени», джипи та «гаммери», на яких батьки приїхали до школи забрати своїх дітей. Коли він зупинився на розі, я встигла добре розгледіти дівчинку крізь заднє вікно.

Моє серце зупинилося. Легені перестали працювати. Ні вдиху. Ні віддиху.

Я впізнала отой рівний як голка ніс, оті блакитні очі, оте рудувате волосся. Дівчинка була так само вродливою, як і Пол. Вона успадкувала всю його зовнішність.

Це не вкладалось у моїй голові. Я відмовлялася вірити баченому. Біль був такий, що його неможливо уявити, не переживши чогось подібного. То було як операція на відкритому серці без анестезії.

Усе виявилось у мільйон разів гірше, ніж я собі уявляла. Пол спромігся на найжорстокішу витівку, яку тільки можна уявити.

Він завів дитину.

Без мене.

Розділ 104

Я приїхала на Pirr3-плейс, № 221 якраз учасно: Пол саме виходив з будинку з маленькою дівчинкою, ведучи з собою велосипедик «Дора-мандрівниця» з навчальними коліщатами. Коли він посадив усміхнене дівча на велосипед і вони вирушили по тротуару, я іронічно посміхнулася.

На дитячий майданчик поїхали, не інакше. Що ж, я ніколи не сумнівалася, що Пол стане прекрасним батьком.

Коли вони щезли з очей, я вийшла з «тауруса» й піднялася на ганок цегляного будинку. «Треба ще дещо з'ясувати, — подумала я, машинально підіймаючись сходами й натискаючи на кнопку дзвінка. — Одну важливу завершальну деталь».

Треба добити всі залишки почуттів у моєму серці.

— Я вас слухаю, — сказала жінка, що відчинила мені двері.

Вона дійсно виявилась білявкою, але аж ніяк не старомодно-елегантною. І не маленькою. Принаймні її груди — однозначно. Років їй було приблизно стільки ж, скільки і мені, хоча, чесно кажучи, цей факт уже нічого не змінював. Я кинула знавецький погляд на її нашвидкуруч «підмальоване» обличчя й пузце, що напинало тугу чорну сукню. Схоже було, що недавно вона помітно потовстішала.

Це була приваблива жінка, котра відчайдушно намагалася відбити першу атаку старості наприкінці свого третього десятку. Що ж, час до фітнес-клубу.

Я втупилась у її карі очі під підстриженими пасмами світлого волосся — бентежно різкий контраст світлого й темного. Коли я вдихнула запах її парфумів, то щось холодне полоснуло мій живіт, як лезо бритви.

— Вероніка? — нарешті спитала я.

— Так, — відповіла вона. І повторила: — Я вас слухаю. — У її голосі чувся явний акцент, здається техаський, принаймні однозначно південний.

Я показала їй свій жетон.

— Я — детектив Стілвел. Мені можна з вами поговорити?

— А про що? — недоброзичливо й різко спитала вона, не відступаючи від дверей. Незрозуміло, чи то вона мене негайно впізнала, чи просто мала відразу до поліційних жетонів.

Я витягла роздруківку з відділу транспортних засобів, яку дав мені Зампелла.

— Ви маєте чорний «рейндж-ровер?» — спитала я білявку. Точніше, другу дружину Пола.

— Так, маю, і що з того?

— Я розслідую транспортну пригоду, один з учасників якої втік. Мені можна зайти? Буквально на хвилину?

— А чому нью-йоркський детектив приїхав сюди розслідувати дорожньо-транспортну пригоду? — спитала білявка, стоячи як укопана в одвірку.

На це я вже мала заготовлену відповідь.

— Вибачте. Мені слід було спочатку пояснити. Моя мати приїжджала сюди три дні тому з групою парафіян. І потрапила в аварію. Якщо ви виявитесь причетною, то я вимушена буду наполягати на конфіскації вашого авта для експертизи.

— Заходьте, — сказала нарешті білявка, відступаючи вбік. — Це вочевидь якась помилка.

У фойє я побачила припале пилом велике свічадо й заляпаний кавою журнальний столик. Дизайн був сучасний і не позбавлений смаку. У кімнатах було сонячно й затишно.

Господиня провела мене на кухню, де вона явно віддавала перевагу пристроям у стилі ретро. Рожевий міксер сусідив із пакунком борошна й дерев'яною дошкою для нарізання та відбивання м'яса. Невже вона куховарить удома для Пола? От любенька дівчинка!

— Сьогодні в моєї доньки Кароліни — день народження, їй виповнюється чотири, і я мушу приготувати торт як у мультсеріалі «Дора-мандрівниця», інакше настане кінець світу, — пояснила Вероніка, дивлячись мені у вічі.

«Кінець світу вже настав», — ледь не сказала я та відвернулася.

— Вам кави? — спитала хазяйка.

— Було б непогано, — відповіла я. — Дякую.

Вероніка розчинила й зачинила стінну шафку над раковиною. А я стояла ніби в чаду й відчайдушно намагалася не впасти. Якого дідька я тут забула? Навіщо мені це потрібне?

Віддалік у коридорі я помітила фотографії, виставлені на підвісних полицках.

— А можна мені зайти до туалету?

— Коридором праворуч.

Коли на одному з фото я побачила Пола, то мені здалося, що стіни коридору ось-ось заваляться на мене. Він стояв на сонячному пляжі з Веронікою та маленькою донькою, якій на той час був приблизно рік. Позаду них застигли бризки прибою, а пісок був дрібненький та білий — як цукор. Наступна світлина — і вона була як постріл у моє серце — зафіксувала для історії їх обох: щасливі й усміхнені матуся й татусь притислись щоками, позаду них вогні нічного міста, а зіниці їхніх очей червоні від фотоспалаху.

Третя ж фотографія була як удар гострим мечем мені межі очі. На ній Пол однією рукою обіймав напівголу — у самій нічній сорочці — вагітну Вероніку, а другу ніжно притискав до її чималенького черевця.

Коли я перевела погляд на останню, четверту фотографію, у моїй голові наче вибухнув мегатонний ядерний заряд люті й обурення. *Поле, яка ж ти сволота!*

Раптом я відчула на шиї подих Вероніки.

— Бачу, ви прийшли сюди не для того, щоб ставити запитання про транспортну пригоду, — непривітно оголосила вона.

Я примудрилася не заплакати й на якийсь момент затримала погляд на їхньому весільному фото. Цей знімок був явно зроблений на тому ж самому пляжі, що й перший. З ними навіть був священик. До світлого волосся Вероніки були приколоті білі квіти. Пол мав на собі шовкову сорочку з відкритим комірцем. Він посміхався. Вірніше, саяв від щастя.

Коли я, спотикаючись, різко рушила до виходу, у Вероніки вистачило розуму промовчати й відскочити вбік, даючи мені дорогу.

Розділ 105

Усе було марнуванням часу! І не тільки те, що відбулося протягом останнього місяця, а й моє заміжжя взагалі.

Ця думка невідступно гула в моїй голові високовольтним електричним розрядом, коли я повільно брела в напрямку, у якому зникли Пол і маленька дівчинка Кароліна.

Усе пішло коту під хвіст... Замітання слідів. Добрі взаємини з друзями. Моя кар'єра в поліції. Я навіть дійшла до того, що шантажувала помічника районного прокурора!

Я розпачливо охопила голову руками.

Що ж мені робити? У мене ж нічого не лишилося!

Я звернула за ріг. По той бік вулиці показався невеличкий парк.

У ньому я побачила тріо вуличних музик і групу дідків, що грали в шахи в затінку дерев. Решта відвідувачів парку або прогулювалася по доріжках, або відпочивала коло великого білого фонтана. Усе було залите сонячним світлом — як на знаменитих картинах Бенуара, які я бачила в мистецьких альбомах. Обійшовши фонтан, я помітила Пола. Він гойдав свою доньку на гойдалці. Коли я наблизилась до ланцюгового парканчика, він допоміг малій злізти з гойдалки й повів її до пісочниці. Видно було, що обоє душі не чують одне за одним.

Я обійшла майданчик із протилежного боку й уже була за кілька футів від лавки, де сидів Пол, аж тут його чотирирічна донька підбігла до нього й покликала:

— Татку, татку!

— Що, моя люба?

— А можна мені попити?

Пол заліз рукою в багажник велосипеда й вивудив звідти пакетик соку. Коли дівчинка проштрикнула трубкою фольгу, то мені здалося, що вона проштрикнула моє серце. Щасливий татко нагнувся й обійняв дівчинку.

Коли він повів малу назад до гойдалки, навіть іззаду я відчувала ту радість, що випромінювало все його єство.

— Не зайнято? — спитала я, коли Пол повернувся до лавки.

Розділ 106

Спочатку він перетворився на крижану фігуру.

Потім по його обличчю прокотилися спазми шоку, страху й жалю. На мить мені здалося, що він чкурне від мене й побіжить до виходу з парку.

Але натомість він раптом знесилено сів на лавицю, обхопивши голову руками.

— Звідки мені починати розповідь? — тихо спитав він на решті, потерши скроні.

— Не знаю, треба подумати, — відповіла я, нервово постукуючи пальцем по підборіддю. — Варіантів так багато. Ну, наприклад, мені кортить знати, коли ти вперше обдував мене. Мабуть, тоді, коли пограбував ділка-квиткаря в готелі «Шератон»? Е ні, давай не про це. Краще про той день, коли ти таємно одружився. Ага, нарешті вирішила. Найцікавіше. Розкажи мені, як ти завів на стороні дитину.

Пекучі сльози текли по моїх щоках.

— Я була безплідна, а тобі кортіло мати дитину, так? «Вибач, Лорін, але ти стерильна. А я мушу розмножуватися — це мій чоловічий інстинкт — і плодити дітей з іншою жінкою в тебе за спиною». Ти це хочеш мені сказати?

— Ні, не це, — відповів Пол, подивившись на мене, а потім на свою доньку. — Це сталося випадково.

— І ти гадаєш, це тебе якось виправдовує? Хіба це має якесь значення?! — спитала я, відчуючи, як червонію від гніву.

Пол отетеріло потер очі й глянув на мене.

— Дай мені кілька хвилин, — сказав він, підводячись. — І я скажу тобі. Я розповім тобі все.

— Як дбайливо з твого боку!

Пол покотив велосипед туди, де сиділа купка няньок із дітьми. Він поговорив з однією з них, а потім повернувся до мене — уже без велосипеда.

— Імельда ходить за сусідською дитиною. Вона забере Кароліну додому. Може, пройдімося й поговорімо? Я знав, що одного дня це все одно мало б статися.

— А я не знала, — похитала я головою.

Розділ 107

— Це трапилося майже п'ять років тому, — почав Пол, коли ми пішли по доріжці, що огинала парк по периметру.

— Мені «поталанило» потрапити на оту довбану конференцію фінансових аналітиків у Вашингтоні, пам'ятаєш? Я був у поганому гуморі. У наших стосунках не все було добре, і... Ну, сиджу я собі в барі готелю, класний такий бар, зі штатним піаністом, сьорбаю собі коктейль і намагаюся викинути з голови оту ідіотську конференцію, аж раптом — вривається якийсь п'яний гамірливий мудак і починає вимагати, щоб увімкнули телевізор, бо там, бачите, показують гру за участі «Патріотів»...

— Поле, я хочу почути розповідь про твою другу сім'ю, а не про якийсь випадок у барі, — розлючено сказала я.

— А я якраз до цього підводжу, — відказав він. — Щоразу, коли відрив у рахунку зростав, цей тип пропускав порцію апельсинового бренді. У середині останньої чверті гри він пропускає восьмий чи дев'ятий шкалик і знову починає

коники викидати. Він наче сказився! Коли власник бару виштовхав його за двері, я раптом побачив Вероніку, яка була з тим чуваком — і враз отетерів. Вона теж уставилася на мене широко розплющеними очима. «От і добре, що він не залишився, щоб хильнути ще з нагоди перемоги улюбленої команди», — сказав тоді я. Отак ми й познайомилися.

— Ой, як зворушливо! — пхикнула я. — І ви тієї ж ночі перепихнулися — я правильно вгадала?

— Лорін, або ми сваримося, або я пояснюю. Щось одне.

— Або я тобі просто зараз яйця відстрелю. Про який варіант ти не подумав?

— Можна я розкажу далі, Лорін?

— Коли буде ваша ласка, — саркастично відповіла я. — Мені не терпеливиться почути решту твоєї захопливої оповідки.

— Ну, коротше, вона пропонує мені посидіти й випити. Спочатку все було цілком безневинно, кажу тобі. У мене й бажання ніякого не виникло, чесно. Ти не повіриш, але це правда. Ми посиділи, випили кілька шкаликів, теревенимо про те й се, як раптом до бару заходить отой огрядний тип. Вероніка уставилася на нього, а потім каже, що знає його. Як з'ясувалося, вона колись була танцівницею в групі підтримки команди «Тампа Бей Буканієрс».

— Американський футбол? — здивувалася я, іронічно схиливши голову набік. — Дивно. Судячи з величезних баскетбольних м'ячів у неї під сорочкою, мені здалося, що йдеться, радше, про НБА.

— Колись Вероніка зустрічалась із заступником тренера «Тампа Бей», — вів далі Пол, — і сказала мені, що пам'ятає, як отой тип, що зайшов у бар, колись купував у її кавалера квитки на фінальні матчі Суперкубка. Ще сказала, що той огрядний чувак є чимось типу великого цабе серед тіньових розповсюджувачів квитків. Потім Вероніка показала на валізку, яку той квиткар тримав у ру-

ках, і зазначила, що в ній, мабуть, до біса стодоларових купюр. Ми випили ще й почали фантазувати, що б зробили, якби мали такі гроші. Зрештою, Вероніка підвелася, щоб піти.

Тут Пол зупинився й подивився на мене.

— Ти впевнена, що хочеш це почути?

— Ага, ти тільки тепер вирішив пощадити мої почуття? — спитала я. — Звісно, що хочу. В основних деталях.

Пол кивнув і скривився, наче йому самому було боляче про це розповідати.

— «Можеш до мене зайти, — прошепотіла вона мені на вухо. — Я у двісті шостому». — І пішла... Ну, а я сиджу собі далі й попиваю віскі. Після трьох шкаликів бачу, як цей огрядний тип підводиться, бере свою валізу й виходить. Я не відразу пішов за ним. Але все ж за кілька секунд піднявся й рушив слідом. *«Просто так, по приколу, — переконував я себе. — Нікого я не збираюся грабувати»*. Але все одно поперся за тим чуваком до його номера. Не знаю, що на мене найшло. Я почувався водночас і спустошеним, і пригніченим, і самотнім, і збудженим. За кілька хвилин я постукав до нього, а коли він відчинив, то я відразу ж зацідив йому просто в пику.

Пол і я відступили вбік, пропускаючи повз нас кур'єра-велосипедиста.

— Хвилиночку, — поцікавилась я. — У звіті сказано, що в тебе був пістолет.

Пол заперечливо похитав головою.

— Ні, не було. Ми просто билися навулачки. Мабуть, цей квиткар усе вигадав для того, щоб виглядати більш гідно у власних очах. Він був дужий як бик. Розбив мені носа, але я був надто переляканий, щоб програти двобій. Тому накинувся на нього й почав лупцювати щосили, аж поки він не впав. Потім я вхопив валізку й побіг.

— До номера двісті шість?

— Так, до номера двісті шість, — похмуро кивнув Пол.

Розділ 108

Отетеріло дибаючи по тротуару як єдина щасливиця, котрій поталанило пережити вибух бомби терориста-смертника, я пригадала, в який саме момент нашого подружнього життя трапилося те, про що розповів мені Пол. Момент був не надто приємний, правду кажучи. Щойно ми дізналися, що не зможемо мати дитину. І це після того як ми рік займалися сексом навмисне для того, щоб я завагітніла. Наче то був якийсь науковий експеримент. Полові доводилось раз-у-раз припинюватись і мастурбувати в туалетах усіляких фахівців, здаючи на аналіз сперму. І все — даремно.

Саме тоді між нами з'явилася якась прихована ворожість у ставленні одне до одного. Ми про це воліли мовчати, але саме так воно й було, тепер я збагнула це чітко та ясно. Ось що сталося тоді в наших узаєминах.

Раптом мені все стало абсолютно до лампочки.

Я різко зупинилась і ляснула Пола по пиці. З усієї сили!

— Мені розповідати? — спитав він, потираючи щелепу.

— А як ти гадав? — відповіла я.

— Прокидаюсь я наступного ранку й довго не можу второпати, де я та що трапилось минулого вечора. На столі лежать дві акуратно розділені пачки стодоларових купюр, а поруч сидить Вероніка й розливає по чашках каву. А через п'ятнадцять хвилин я виходжу з її номера зі спортивною сумкою, у якій лежать чотириста тисяч доларів.

Я похитала головою. Мабуть, я сплю. І все це мені сниться.

«Ні, не сниться», — збагнула я. Напевне, то в мене галюцинації. Не інакше, як у якийсь момент сьогоднішнього божевільного дня хтось підсипав мені наркотиків у каву. Я протерла очі. Невже таке може бути? Отак просто: поїхав мій чоловік у відрядження та знічев'я або просто здуру вчинив грабунок.

Тут я поставила наступне логічне запитання:

— А що ти зробив із тими грошима?

— Відправив їх в офшорну зону, на Кайманові острови, — відповів Пол. — Один мій кореш з управління торговими операціями якраз туди збирався у відрядження. І все мені гарненько влаштував. Саме тут і починається приємний аспект цієї історії: через чотири з гаком роки дуже активного інвестування починає вимальовуватись чималенька сума в мільйон двісті тисяч доларів.

Я зробила паузу, щоб умістити в голові цю цифру. І мені це зaledве вдалося, щиро кажучи.

А Пол вів далі:

— Три місяці потому, як я поцупив ці гроші, лунає телефонний дзвінок, від якого в мене кров холодне в жилах. То телефонувала Вероніка. Вона сказала, що вагітна. Спочатку я оскаженів від люті. Кричав, що вимагаю перевірки на батьківство, що переговорю зі своїм адвокатом, але Вероніка просить мене вгамуватися, бо вона не збирається зчиняти гвалт. Просто хотіла повідомити мені приємну новину, що невдовзі в мене буде донька. А що робити далі — то мені вирішувати.

Тож я довго вагався, не знаючи, як мені вчинити, але зрештою поїхав і зустрівся з донькою Кароліною. Одне потягнуло за собою інше, слово за слово — ну, і ось, маєш... Раз на тиждень я прилітаю човниковим рейсом сюди та на півдня стаю татком.

— Останні чотири роки? — спитала я. — А на роботі знають про це?

Пол похитав головою.

— Ми користуємось електронною поштою.

— А як же Вероніка? І гадаєш, я повірю, що ти з нею не трахаєшся?

— Не трахаюсь.

Мить — і я, ухопивши Пола за горло обіруч, дико заверещала:

— *Не бреш, падлюко!* Ти ж одружився з нею! Я бачила фото в коридорі!

Пол мовчки відчепив мої руки.

— Ні, ні, ні! — швидко заговорив він, задкуючи. — Усе це було виключно заради Кароліни. Ми хотіли, щоб вона думала, ніби в неї є справжній татко — як і в усіх інших дітях. Ми найняли фотографа, і він зробив кілька знімків — оце й усе. Кароліна гадає, що я пілот.

Мені здалося, що в очах у мене кислота, яка починає в'їдатися глибоко в очні западини.

— А що про тебе думає Вероніка? Хто ти для неї?

Пол знизав плечима.

— Вона й так знає, хто я.

— А тобі не здається, Поле, що це ставить її в припинене становище? — спитала я. — Вона про мене знає?

— Від самого початку.

— Ну ти й гівнюк! — вигукнула я, шаленіючи від люті. Мені закортіло знову з'їздити йому по пиці. — Ти хоч сам для себе знаєш, *хто* ти? Тому що я вже не знаю. Твоя нова робота — то теж бздуря линова, еге ж?

— Ні, тут усе чесно, — відповів Пол, несподівано сідаючи на порожню лавку. — Лорін, погляньмо правді у вічі, мовив він після невеликої паузи. — Коли ми дізналися, що дітей у нас не буде, наше подружнє життя зійшло з рейок і почало тріщати по швах. Ми обоє почувалися скривдженими й обдуреними. І тут ти дістаєш підвищення до відділу з розслідування вбивств у Бронксівському районі. І почалося. Несподіванка за несподіванкою, то друга зміна, то третя. Зрозумій мене правильно, я тебе ні в чому не звинувачую. Просто я майже перестав тебе бачити. І мені почало здаватися, що в нас уже ніколи не буде нагоди зблизитися... Однак тепер, Лорін, тепер усе не так. Ти вагітна. Наче хтось натиснув на кнопку «стоп», відмотав плівку життя назад і знову натиснув кнопку «програвання». Кароліна — у моєму серці, але заради тебе я ладен покинути навіть її. Ми знову разом, у нас є майбутнє. І заради цього я готовий на все.

Пол узяв мене за руку й стиснув її.

— Я завжди хотів, щоб ми були вдвох. Ти ж знаєш. Відтоді, як я тебе побачив. Ми переживемо цю халепу, Лорін. Ця фігня... це просто як моя дурна спроба поїхати в об'їзд. Уся неправда тепер позаду.

— Звучить дуже зворушливо, Поле, — сказала я, висмикуючи руку. — Дуже зворушливо, за винятком одного. Однієї незначної деталі.

Він запитально глянув на мене. Нині моя черга завдати йому болю. Подивімося, як він реагуватиме, коли його серце уразять напалмом.

— Ти забув про дещо розказати. Про дещо дуже важливе, Поле. Про того копа, котрого ти вбив. І я це бачила. Я була там, коли ти його вбивав, ідіоте.

Розділ 109

Обличчя Пола обм'якло наче проколота повітряна кулька.

— Ти там була?!

— Так, я була в Скотта в Рівердейлі, — сказала я. — Можливо, ти й читав наші е-мейли. Але ти спізнився. Ми з ним переспали, Поле. Якраз перед тим, як ти розтрощив йому череп, ми з ним кохались. Удар у відповідь — це в межах правил чесної гри?

Я явно недооцінила потенційного ефекту сказаного. Пол широко роззявив рот і заляк у мовчазному крикові. Трохи оговтавшись, він пробурмотів:

— Так, значить, ти... Як ти могла... — І знову замовк.

— Та ото ж, Поле, — недбало кинула я. — Ти ба, яка несподіванка!

Схопивши його за руку, я чимдуж стиснула її.

— А як ти думаєш, хто весь цей час рятував тебе від тюрми? Якась казкова хрещена мати? Замітаючи сліди, я зруйнувала свою кар'єру, свою репутацію, аби лише тебе не за-

проторили за ґрати. Мені й справді було шкода тебе. Ти це розумієш?

Пол простягнув руку до мого обличчя. Я відбила її вниз.

Тим часом перехожі почали нашорошено обминати нас.

— Ти лишень замислилась, яке ти мав право вбивати Скотта, знаючи, що сам зраджував мене?! Хто ти в біса такий?! Грабіжник. Убивця. Двоєженець. Чого я ще не назвала?

Я знову ляснула Пола по пиці — і відчула при цьому величезне задоволення.

— Скотт мав дружину й трійко дітей!

Вирвавшись із моєї хватки, Пол відійшов убік і став на такий відстані, щоб я не змогла його знову гепнути. Трохи помовчавши, він утнув таке, що я аж отетеріла. *Він заллявся гучним придуркуватим сміхом.*

— Може, зробиш ласку, розкажеш, чим я тебе так розвеселила, га? — сказала я, почервонівши від люті й підступаючи до нього. — Чи раптом якийсь смішний анекдот пригадався?

Пол зиркнув на мене й припинив реготати.

— Так, — сказав він. — Ти мене справді розсмішила. І ось чому: я вбив Скотта не тому, що він із тобою спав. Я про це й гадки не мав, Лорін.

Склавши руки на грудях, він знову всміхнувся. Я так нічого й не втямила з його слів.

— А вбив я його тому, що він мене шантажував, — пояснив Пол.

Розділ 110

Тепер настала моя черга задумливо опустити голову.

— Шантажував? — перепитала я.

Пол ствердно кивнув.

— Рік тому Вероніка приїхала до Нью-Йорка. Там у неї є подруга — модель абощо, — яка дає їй роботу. Об одинадцятій ранку вона потрапила під облогу, влаштовану анти-

наркотичним відділом поліції, і сама не своя зателефонувала мені на роботу, щоб я її витяг звідти. Приходжу я в оту квартиру в мистецькому районі Сохо, думаючи, що там буде мільйон копів, а там — лише *Скотт Тайер*. Однак я спізнився, бо Вероніка перелякалася настільки, що вже встигла розповісти йому, що ми маємо гроші. Вона веде мене на кухню й каже, що Скотт Тайер — розважливий та схильний до компромісів тип. І згоден усіх відпустити за десять штук готівкою.

Я відчула гострий біль у шиї. Шкіра стала липкою та холодною.

— Я дав йому ті гроші, — сказав Пол. — Минає місяць. Одного разу повертаюсь я до свого столу після обіду, а там на мене чекає Скотт Тайер, тримаючи в руці твоє фото. А потім каже, що ви працюєте в одному відділку та що за додаткові двадцять штук готівкою він проявить надзвичайну доброту й не тільки не здасть мене, а й не розповість тобі про Вероніку.

Пол глипнув на мене. Я витріщилась на нього, роззявивши рота.

— Тож довелося мені знов розплачуватись. Але коли він прийшов до мене втретє, я зрозумів, що це ніколи не скінчиться. Цього разу він зажадав п'ятдесят тисяч. І замість давати йому такі гроші, я вирішив з ним розібратися по-своєму.

Цієї миті десь у парку заграла флейта. Її звук линув як скорботна пісня на моєму власному похороні.

Я гадала, що Пол бився зі Скоттом через мене. І через мене його вбив. А виявляється, це сталося через гроші, бо його шантажували.

— Зрозумій, що Тайєрові було вже мало просто шантажувати мене, — вів далі Пол. — Вочевидь, йому закортіло витягнути з мене все, що можна. І тому він зацікавився тобою, щоб здобути на мене ще якусь зачіпку. Це все, що йому від тебе було потрібно, Лорін.

— І ти взяв і вбив його, Поле, так? — сказала я зі злістю в голосі. — Так ти тепер бандит? Грабуєш людей і вбиваєш

копів. Може, ти ще й альбом пісень випустиш у стилі гангстерського репу?

Пол невдоволено скривився, глянув собі під ноги й стелнув плечима.

— Розумієш, просто все сталося якось саме по собі. Одне потягло за собою інше.

Якась малесенька дешиця співчуття піднялась у моїй душі. Хіба ж зі мною не трапилося те саме? Але я відразу ж придушила це співчуття. Жаліти Пола було б із мого боку неосвітенною дурістю.

— Послухай, Лорін, — сказав Пол. — Чому б нам не зійтися на тому, що все це — наслідок так званої «кризи середнього віку»? Тепер я зроблю все, що ти захочеш. Навіть гроші можу повернути. А може, просто поїдемо? От візьмемо зараз і поїдемо прямо до аеропорту Рейгана. Мільйон двісті тисяч неоподаткованих баксів — пристойна сума. Чому б просто не поїхати й не почати їх витратити? Нашого малюка ми виховуватимемо на яхті. Я знаю, ти зараз несамоविта, але ж ти теж мене зрадила, пам'ятаєш? Тому... просто поїдьмо. Ходімо, Лорін. Усе в нас буде добре.

Розділ 1 1 1

Я сиділа, мовчки уп'явшись очима у свого чоловіка, який виявився незбагненим шахраєм і брехуном. Просто талановитим брехуном. Потім я опустила очі долі та зсунула плечі. Світ довкола мене наче загальмувався — перехожі, музика та звуки проїжджих автомобілів.

Ситуація з особистої перетворилася на суто офіційну. Я віддала Полові все, що тільки могла. Свое кохання, роботу, репутацію. І тепер не лишилося нічого. Абсолютний нуль.

Я й досі сиділа, болісно розмірковуючи, коли до нас підбігла донька Пола. Нянька, про яку Пол казав мені раніше, стояла неподалік з іще одним малюком і велосипедиком Кароліни.

— Татку! — вигукнула мала. — А фото? Я хочу показати Імельді оте фото!

— Не зараз, сонечко, — відповів Пол. — Пізніше, моя люба.

— Але ж вони — мої братики, — наполягала мала й висмикнула з кишені куртки Пола чорно-білий знімок так швидко, що він не встиг і оком змигнути. Він спробував відібрати його, і знімок упав додолу.

— Так нечесно, татку, — закопилила губки Кароліна. — Я ж хотіла, щоб Імельда подивилася на моїх майбутніх братиків-близнюків.

Мої очі ледь не вилізли з орбіт. Що?! Братики-близнюки?!

Уп'явшись очима в маленький квадратний знімок, Пол знервовано заметушився.

— Пізніше покажеш, доцю, — різко відказав він. Імельда кинула на нього тямущий погляд, швидко вхопила Кароліну за руку й потягла її додому.

Я нахилилася та підняла безцінне фото з тротуару. Й уважно його роздивилася.

То була сонограма. Знімок двох зародків. Двійнят. Я пригадала Вероніку. Тепер зрозуміло, чому мені здалося, що вона виглядала так, наче недавно зачереватіла. Бо жінка була вагітна!

Я глянула Полові у вічі — із подивом і ледь не захопленням. Це ж треба вміти так натхненно брехати! Брехати знов і знов.

«Він ніколи не зупиниться», — збагнула я. Оскільки була, як з'ясувалось, у ньому якась глибоко прихована фундаментальна вада. Брак якоїсь дуже важливої клепки в голові. Він ладен казати що завгодно й робити що завгодно, не зупиняючись ані перед чим. Господи, як можна так брехати? Як можна робити те, що він скоїв? А як він щойно визвірився на свою малу дитину? Отже, я захищала потвору.

— Тепер я точно знаю, як ми зараз учинимо, — сказала я, випускаючи з рук на бруківку маленький чорний чотирикутник. — Так я мала вчинити одразу, коли все це почалося.

Вихопивши кайданки, я хутко клацнула їх на ланцюгках Пола.

— Тебе заарештовано, — сказала я йому.

Розділ 112

Няньки, шахісти й бігуни — усі вони аж роти порозкривали, коли я тягла Пола в кайданках через парк. Ми просто не могли не привертати до себе уваги. Господи, як важко мені було! Пол був удвічі більший, ніж я.

— А ти впевнена, що чиниш правильно, Лорін? — проскиглив він, коли я смикала його, як упертого віслюка, до свого «тауруса», що стояв аж за два квартали від виходу. Подумай гарненько — мільйон доларів! Ти ж і досі кохалася мене, інакше не прикривала б. А до речі, за це тебе по голівці не погладять! Звинуватять як співучасницю після факту скоєння вбивства! І дитина твоя народиться вже за ґратами. Ти просто кепсько поміркувала про наслідки.

— Тобі не пощастило, Поле. Я вже втомилася від міркувань, — сказала я. — Менше б думала — не вискочила б у цю халепу. А тепер я не думаю, а роблю те, що *слід робити за законом*. Відновлюю справедливість. Принаймні намагаюся.

Коли ми проходили повз припаркований поруч розкішний «ягуар» Пола, я різко зупинилася.

— А де ключі? — спитала я його. — Можемо закінчити все стильно й шикарно. Дай мені відчутти смак мільйона доларів. І тоді я, може, передумаю, і ми поїдемо прямісінько до аеропорту. — Відваживши Полові запотиличник, я додала: — Але я нічого не обіцяю напевне.

Узявши ключі з кишені його куртки, я відімкнула дверцята й заштовхала Пола на пасажирське сидіння, а потім обійшла авто ззаду та сіла за кермо. Коли я вставляла ключ у замок запалювання, Пол розчинив «бардачок».

Мить — і щось тверде вп'ялося мені в ребра.

— Час припинити всю цю фігню, Лорін, — погрозово сказав Пол, усвердлюючи маленький револьвер мені в бік.

«От дурепа! — промайнуло в голові. — Певна річ, він мав пістолет». Ділок-квиткар не збрехав. Збрехав Пол.

— А ти ж казав, що не маєш пістолета? — сказала я.

— Ти й досі нічого не збагнула, Лорін? — відповів Пол. — Я просто казав тобі те, що ти хотіла почути. А тепер зніми з мене кайданки. Негайно!

— Ну то й що? Ти збираєшся підстрелити мене? — іронічно спитала я, виконуючи його вимогу — бо не мала вибору. — Можеш і застрелити, Поле. Після всього того, що ти мені зробив, це вже не страшно.

— Ти перша почала цю гру. Начепила на мене кайданки, — огризнувся Пол.

— Ага, так ти думаєш, це гра? — спитала я. — Тоді ось тобі терміновий випуск новин: ти вбив людину, Поле. Ти — у-бив-ця!

Обличчя Пола почервоніло від люті.

— Терміновий випуск новин? Тоді дозволь мені дещо сказати. А тобі відомо, що то для чоловіка таке, коли він знає, що його дружина розумніша й здібніша за нього? Поки ти на своїй роботі ловила злочинців і крутила сракою перед колегами, я вилизував сраку своєму *начальству*, щоб у тебе були гарні речі, щоб тобі добре жилося. Але тобі цього було *замало! Тобі все було не так!*

Пол розлючено тріснув руків'ям револьвера по передній панелі, а потім рвучко приставив його мені до скроні.

— Знаєш, що я відчув, коли Вероніка запросила мене до себе тоді, в «Шератоні»? Я вперше в житті відчув себе чоловіком! І в мене з'явився шанс порвати з цією задрипаною інвестиційною фірмою, де я ішачив за жалюгідні сорок тисяч на рік!

Пол віддихнув і дещо заспокоївся, але пістолета від скроні не прибрав.

— І я зробив це, Лорін, — прошепотів він зі злістю. — Я забрав те, що хотів, а потім пішов за призом, який на мене чекав. А тепер дозволь тобі дещо сказати. Бо я пам'ятаю кожну мить тієї незабутньої ночі. Це було прекрасно, Лорін. Вероніка зализала мої рани, і я всю ніч затрахував її, наче жеребець.

— Кажи, що хочеш, психопате, — гиркнула я.

— Так, то я вбив того гандона Скотта. Думав, падлюка, що я дозволю йому собкати мною! Бачила б ти його обличчя, коли він обернувся! Він одразу збагнув, що йому капець! Твій коханець дістав те, що заробив. І срати я хотів на його дружину та дітей!

Раптом удалині загуділи сирени. Мабуть, хтось повідомив поліцію про той гвалт, який ми з Полом зчинили в парку. Слава Богу, що людство винайшло мобільні телефони!

— Чуєш? — спитала я. — То звук істини й правосуддя, яке, нарешті, наздогнало тебе.

— Ніщо мене не наздожене, лялечко, — сказав Пол, відчиняючи двері й виштовхуючи мене з авта. — Я подаю на розлучення через суд.

Він натиснув на газ, покритишки «ягуара» аж задиміли, й авто зникло за поворотом.

Дезорієнтована, я розгублено стояла біля чорних слідів, залишених колесами «ягуара». Чи хтось зможе мені доладно пояснити, що сталося хвилину тому? Кілька останніх годин узагалі видавались якимись неймовірними, сюрреалістичними. Але особливо — останні кілька хвилин.

Я ледь устигла відскочити вбік, коли дві поліційні автомашини промайнули повз мене навздогін за Полом, а звихрене повітря відкинуло назад моє волосся.

«І оце все? — подумала я. — Отак усе й скінчиться?»

Неподалік, потойбіч вулиці, я помітила взяте мною на прокат авто.

«Та ні за що в світі!» — вирішила я, виймаючи ключі й кидаючись до свого «форда».

Розділ 113

За кілька хвилин я вже тиснула на газ, виснувши на хвості поліційного авта, яке переслідувало Пола. От якби вийти з ними на зв'язок і вигукнути: «Дорогу поліції Нью-Йорка! Пол — моя здобич! Усі — в чергу позаду мене. Я женуся за своїм брехливим і шахраюватим чоловіком-убивцею!»

Ми проскочили через ще один елітний район. Здається, то був Джорджтаун. Повз мене мигтіли розмиті силуети оповитих плющем цегляних будинків та реконструйованих особняків в античному стилі. Невже Пол і справді думав, що йому вдасться втекти? Після всього, що він накоїв?

Побачивши мостову вежу, що бовваніла за півмилі попереду по дорозі до аеропорту, я швидко розробила план дій.

Різно звернувши ліворуч на наступному повороті, я проскочила на червоне світло, потім, верескнувши колесами, повернула праворуч на вулицю М і що духу понеслась до мосту, намагаючись, якщо вдасться, перехопити Пола.

Неподалік від виїзду на міст Френсіс-Скотт-Кі-брідж мій «форд» уперся в автомобільну загату, і я почала відчайдушно сигналізувати, наче це могло допомогти.

А потім вискочила просто на дорогу.

— Куди ти лізеш, дурепо дупоголова?! — загорлав на мене водій автобуса, натискаючи на клаксон. — Ти що, з глузду з'їхала?!

«Може, і з'їхала», — хотіла була я йому відповісти, але ні сили, ні часу в мене вже не лишилося.

Раптом я побачила автомобіль Пола, за яким гналися копії. Вони швидко наближались. Помітивши загату, з якої я щойно вискочила, Пол, не роздумуючи, спрямував авто на тротуар. Збивши по дорозі візок із хот-догами, він рвонув до наступного перехрестя. Я вискочила на тротуар, заблокувавши йому шлях. Водій автобуса заверещав з переляку — на великій швидкості «ягуар» погнав просто на мене. Я лишилася єдиною перешкодою між автомобілем Пола й мостом.

Я стояла ніби зачарована.

Пол зупиниться.

Він не зможе на мене наїхати.

Не зможе мене вбити.

Але «ягуар» невимолоимо наближався. Страх як швидко.

В останню мить я відскочила вбік.

І «ягуар» пронісся повз мене, наче зелена керована ракета. Хутко озирнувшись, я помітила, як Пол, оминувши, наче лижник-слаломіст, кілька машин, проскочив таки до в'їзду на місток. Невже цей сучий син примудриться втекти?! Він же задавив би мене без вагань!

Проте цієї миті праве заднє колесо його автівки з гучним хруском наскочило на бордюр — і «ягуар» злетів у повітря!

Це було захопливе видовище.

Спочатку почувся оглушливий хряскіт, наче хтось запхав величезну пластикову пляшку в утилізаційну машину — то «ягуар» налетів на опору мостової арки.

Він зібгався як акордеон, і в повітря злетіли метелики зі скалок розбитого скла. Нарешті понівечене авто, кілька разів перекинувшись, пролетіло через прибережні дерева й шубовснуло в зелені води річки Потомак.

Розділ 114

«Ягуар» зник під водою, а разом з ним — і Пол.

Спускаючись вистрибом по береговій дамбі, я перечепилася за старий магазинний возик, що наполовину стирчав з-під землі біля самої води — і з розмаху боляче бебехнула-ся навznak у річку. Відчайдушно хвицаючись ногами й гребучи руками, я попливла вниз, намагаючись розгледіти в каламутній воді «ягуар» і Пола.

Не знаю, чому я повелася так безрозсудно-хоробро. Мабуть, тому, що так *слід* було вчинити.

Я вже була збиралася випірнути, щоб ухопити повітря, як раптом унизу показалася купа понівеченого металу. І я з новою силою рвонула вниз.

Неймовірно!

То був «ягуар»! А в ньому сидів Пол, пристебнутий ремнем безпеки і придавлений розкритою пневмоподушкою.

Його очі були заплющені, а обличчя вкривали численні порізи й садна, з яких точилася кров. «Скільки ж він пробув у воді? І коли настає той момент, коли непоправно уразується мозок?» — подумала я, рвучко розчиняючи двері.

Схилившись над Полом, я почала щосили сіпати пневмоподушку, намагаючись добратися до ремня безпеки й відстебнути його. Але бісова реміняка не відстібалася!

І раптом я відчула, як мені в шию вп'ялися руки.

Що ж ти, паскудо, робиш?!

Моє горло пеком запекло. Неймовірно! Невже то в мене сталось ураження мозку, супроводжуване галюцинаціями?! Я намагаюсь урятувати цього йолопа, а він на знак подяки хоче задушити мене просто тут — на дні річки Потомак. Пол і справді був божевільний.

Я почала відчайдушно пручатись, і вода, потрапивши до моєї носової порожнини, обпекла її, як вогонь. Ще трохи — і скінчаться і мої сили, і кисень у мене в легенях. І що тоді? А нічого. Дуже просто — я потону.

Я пручалась, але це не допомагало. Пол був надто великий і дужий. Так не вийде. Треба щось придумати. І негайно.

Відштовхнувшись від пневмоподушки, я затопила ліктем Полові прямо в горло. А потім іще раз, і ще раз!

Лещата на моїй шиї враз ослабли, і з рота Пола вихопилася бульбашка — величезна, як Род-Айленд. Нагнувшись, я вирвалася з його рук і, відчуваючи, що непритомною, відштовхнулася від авта, намагаючись піднятися на поверхню.

Але Пол схопив мене за ступню. Він і досі був придавлений до сидіння, а його очі вирячилися так, що, зда-

валось, ось-ось вилізуть із орбіт. Він явно хотів забрати мене з собою в інший світ. Ще мить — і це йому вдасться.

Зібравши рештки сил, я зацідила Полові ногою в ніс. І зламала його — це точно. Вода навколо його голови враз розквітла кривавими пелюстками. Вивільнивши ногу з ослаблої руки Пола, я несамовито запрацювала руками й ногами, поспішаючи вгору, до світла.

Озирнувшись на мить, я побачила внизу його обличчя. Пол наче щось беззвучно кричав мені закривавленим ротом. А потім щез.

Виринаючи на поверхню, я жадібно вхопила ротом благословенне повітря, а тим часом сильна течія підхопила мене й понесла до містка. А на містку вже блимали поліційні мигалки й виднілася купа цікавих глядачів. Біля мосту повітряна хвиля від гвинта поліційного гелікоптера згинала прибережні дерева й траву.

Якийсь полісмен гукнув і кинув мені рятувальний жилет. Я вхопилася за нього, рятуючи своє дорогоцінне життя.

Розділ 115

Після того що сталося, копи з округу Колумбія поставилися до мене з великим розумінням і співчуттям. Перевіривши список пасажирів рейса, вони вирішили, що ми з Полом полетіли до Вашингтона відпочити, і там його раптом якась муха вкусила.

Я не стала переконувати їх у протилежному. Ба більше, після розпізнання трупа Пола я їм узагалі більше нічого не сказала.

Згодом власною персоною з'явився мій новий приятель, детектив Зампелла, і коротко обрисовував місцевим газетярів і телевізійникам суть інциденту. А потім забрав мене звідти, до бісової матері.

Треба було десь відпочити й охолонути. Та тільки не в окрузі Колумбія.

Я не хотіла летіти літаком, тому сіла в орендований «форд» і поїхала аж до Балтимора, де на мене з новою силою накопилася втома.

Пригадавши, що колись зупинялась у красивому готелі «Шератон» біля внутрішньої гавані, я знайшла його на Чарлз-стрит.

То був готель «Шератон Іннер Гарбор». Він видався мені найкращим готелем у світі.

Я вибрала кімнату з панорамою на гавань, а не на Оріол-парк у Кемден-Ярдз. Утім, мені було байдуже. Кімната була вся в заспокійливих, голубих та кремових тонах — саме таку наразі я й хотіла, бо була вкрай виснажена й спустошена.

Ліжко було потрясно м'яке, і я пролежала решту вечора в стані, близькому до коматозного, витріщаючись у стелю. Заціпеніння поступово почало минати й змінилося смутком. А ще до смутку додалися гнів, тривога, сором і відчуття безпорадності — усе й одразу. Та, нарешті, я заснула.

Коли я знов витріщилася в стелю, було й досі темно. Спочатку я здивовано роззиралася, не тямлячи, де я є. Але коли визирнула у вікно й побачила залиту світлом гавань, усе вмить пригадала. Спочатку з пам'яті виринув великий корабель «Чесапек». Потім — Балтимор. І готель «Шератон Іннер Гарбор».

Згодом із глибин пам'яті прорізалися й інші образи.

Пол. Вероніка. Маленька білявочка Кароліна.

«Ягуар» на дні Потомаку.

Лежачи в темряві, я обмірковувала все це від початку й до кінця. Обмірковувала те, що зробила. Що відчувала стосовно вчиненого. Як почувалася взагалі. Потім стулила повіки. Яскраві відчуття, образи та спогади час від часу освітлювали темряву моєї пам'яті. Запах одеколону, що ним напався Скотт. Смак дощу на його губах. Краплі дощу на моїх

гомілках, коли я стояла, дивлячись на його понівечене тіло. Пол в автомобілі на дні річки.

А від оцього спогаду мені перехопило дух: сріблясто-білий потік світла, що ллється крізь вікна церкви, де ми з Полом вінчалися... тремтіння моєї руки, коли її торкнулася золота обручка...

Відчай, що охопив мене тоді, був несподіваний як напад. І я збагнула, що його лихий чорний бутон завжди був у мені протягом усіх цих років, відтоді, як я вийшла заміж.

Упродовж наступних двох годин я не робила нічого — тільки плакала.

Нарешті я знайшла телефон і замовила бутерброди й пиво з готельного бару. Потім увімкнула телевізор. Об одинадцятій у випуску новин передали сенсаційно-похмурий сюжет про місток, де трапилась трагедія. Показували, як з води витягають автомобіль Пола.

Я знову ледь не заплакала, але зуміла опанувати себе, зробивши кілька глибоких вдихів та віддихів. Усе, годі з мене переживань і страждань! Коли диктор назвав загибель Пола «трагічною випадковістю», я похитала головою.

«Ви й половини правди не знаєте, — подумала я. — І взагалі не знаєте, про що кажете, пане. Ані найменшого уявлення не маєте».

ЕПІЛОГ

Розділ 116

Останні кілька хвилин моєї чотиригодинної пробіжки завжди були найважчими. Намагаючись тримати в полі зору сріблясту смугу хвиль уздовж берега, я відчувала, як піддається під моїми босими п'ятками мокрий ґрунт.

Закінчивши дистанцію, я знесилено впала на пісок. Мої легені пекло, але я раділа, сама не вірячи своєму нинішньому досягненню: п'ять миль по піску!

Уже кільканадцять ранків поспіль я спостерігала, як із-за обрію сходить сонце, і була свідком того прекрасного моменту, коли на нетривалий час і вода, і прибережний пісок набувають однакового, яскраво-золотавого відтінку.

Я затримала погляд на вигнутому краєчку узбережжя, уздовж якого щойно бігла. Воно було схоже на покладений набік позолочений серпик місяця. Гарно, чорт забирай.

Я зиркнула на годинник. *Дивись, не спізнися, Лорін.*

Знайшовши на майже порожній стоянці свій мопед, я вдягла в'єтнамки, а потім — шолом. Щонайперше — безпека. Привітавшись кивком голови з гуртом рибалок, які видалися мені знайомими, я об'їхала засмаглих серферів у жовтогарячому кабріолеті й рушила до міста по звивистій прибережній дорозі. Хлопці в кабріолеті з ентузіазмом і захопленням загукали мені вслід. От дурні, вперше в житті жінку побачили, чи що?

«Дивно буває в житті», — думала я, дзижчачи на своєму мопеді по вузькій смузі асфальту.

За три дні після смерті Пола компанія «ФедЕкс», що займається кур'єрською доставкою, надіслала мені пакунок. У ньому був лист. Його було надруковано на розкішному бланкові з реквізитами юриста одного з банків на Кайманових островах.

Украдені гроші плюс проценти на них — мільйон двісті п'ятдесят сім тисяч доларів двадцять два центи — Пол залишив у спадок мені.

Мені було байдуже, бо я ще не могла пробачити його.

Спочатку в мене виникла спокуса відмовитися від цих грошей або використати їх на якусь добродійну справу. Але на той час мій животик уже встиг істотно побільшати, а коли ти відчуваєш, як у тобі порушиться жива істота, то починаєш розуміти, що йдеться вже не лише про тебе. Я таки не реказала двісті п'ятдесят тисяч родині Скотта Тайера, але то я просто вчинила як слід. І то було найбільша шляхетність, на яку я виявилася здатною.

Я звернула на коротку під'їзну доріжку перед будиночком зі скла й металу, що причепився на вершечку стрімчака, який вивищувався над узбережжям. Його дах протікав, залізни елементи конструкції заіржавіли, і взагалі — він скидався радше на житлолий автомобільний причеп, аніж на будинок. Але з нього відкривалася потрясна панорама, та й саме місце було затишне й малолюдне.

Не знімаючи шолому, я вбігла всередину. Треба ж подивитися, як ся має найдорогоцінніший чоловічок мого життя!

Коли я схилилася над його затишним ліжечком, мій маленький хлопчик радісно забелькотів і замахав рученцями. Ну що тут сказати? Мене й досі тягне до молодих чоловіків.

Звати його Томас. Звісно, на честь мого титка — а як же інакше?

Жінка-іспанка невдоволено завоккала на мене, стоячи в кухонних дверях.

— Що ви тут забули, міс Лорін? — сказали вона з докором. — Хіба ж можна спіниватися на роботу, особливо першого дня?

— Мені просто кортіло ще раз цьомкнути й обійняти Томмі, — відповіла я.

Жінка суворо вказала мені на двері.

— *Basta*¹, — сказала вона. — Можете заїхати в обід. От тоді й побачитеся з Томом. А тепер — *vamos*².

Розділ 117

Місце моєї роботи розташоване лише за десять хвилин їзди від дому, якраз над велелюдним баром на вулиці, де завжди повно туристів.

Піднявшись сходами, я відстебнула шолом і з подивом уставилася на свіжий напис, зроблений на трохи пошарпаних дверях — *Приватне детективне бюро «Парадайз інвестірейшнз»*. Що ж, удала назва. Класно виглядає.

Я спустилася вниз і пішла до бару, продаючи крізь джунглі декоративних пальм та високих дерев'яних фігурок.

Бармен перегорнув сторінку недільного примірника «Нью-Йорк дейлі ньюз» і поглянув на мене. Він, мій колишній напарник Майк Ортіс, картинно підкотив очі й широко посміхнувся — як уміє посміхатися тільки він.

— Привіт, сищику! — сказав він. — А чому ти тут, а не стежиш за якимось зловмисником чи крадієм? До речі, що я тобі казав про свою тітоньку Розу? Якщо ти тільки й знатимеш, що раз-у-раз бігатимеш додому, то вона образиться, подумавши, що ти боїшся довірити їй малого Томаса.

Можна було подумати, що ми сидимо в себе в кабінеті на своїй колишній роботі у відділі вбивств. Різниця полягала лише в тому, що на Майкові була яскрава барвіста гавайська сорочка — така картата, що, здавалося, якщо підключити її до батарейки, то вона замиготить усіма можливими кольорами. Схоже, Майк добре пристосувався до свого теперішнього життя після того, як звільнився з поліції.

¹ Годі (*исп.*)

² Ходімо (*исп.*)

Сказав же він колись, щоб я до нього зайшла при нагоді, — от я й зайшла. Утім, мені й звернутися більше ні до кого. До того ж Майк був єдиним чесним чоловіком, якого я знала. І досить привабливим — як я нещодавно почала помічати.

— Бачив твою нову халатбуду нагорі, — кинув Майк. — Усе клас! Окрім одного... Ти що, не знаєш, що це — іспаномовна країна? І чи багато ти матимеш клієнтів, якщо виніска в тебе написана англійською?

— Чим менше, тим краще, дурнику, — відповіла я, перекнувши в розділ «Мода» в журналі, що його читав Майк. Сподіваюся, самотній жінці зароблених грошей вистачить на те, щоб інколи заходити до тебе випити кави?

— Треба подумати, — відповів Майк. — А поки думатиму, приготую тобі чашечку кави. І додав начебто неспароком: — Ти чудово виглядаєш, Лорін. І малий у тебе просто потрясний.

Я зашарілась і почервоніла до кінчиків пальців на ногах. Мабуть, устигла відвикнути від компліментів.

ЗМІСТ

<i>Пролог</i> .. .	7
<i>Частина перша</i>	
Наспів перепихнутися .. .	10
<i>Частина друга</i>	
Ускладнення .. .	126
<i>Частина третя</i>	
Вашингтонська пригода .. .	173
<i>Епілог</i> .. .	250

Літературно-художнє видання

ПАТТЕРСОН Джеймс, ЛЕДВІДЖ Майкл
Помилка

Головний редактор *С. С. Скляр*
Відповідальний за випуск *К. В. Шаповалова*
Редактор *Н. В. Бордукова*
Художній редактор *Т. М. Коровіна*
Технічний редактор *А. Г. Верьовкін*
Коректор *В. В. Садовнича*

Підписано до друку 16.04.2008.
Формат 84x108/32. Друк офсетний.
Гарнітура «*Веагпоск*». Ум. друк. арк. 13,44.
Наклад 20 000 пр. Зам. № 8-0501.

Книжковий Клуб «Клуб Сімейного Дозвілля»
Св. № ДК65 от 26.05.2000
61140, Харків-140, просп. Гагаріна, 20а
E-mail: cop@bookclub.ua

Віддруковано
ВАТ «Харківська книжкова фабрика «Глобус»»
61012, м. Харків, вул. Енгельса, 11

Книжковий Клуб «Клуб Сімейного Дозвілля»

Служба роботи з клієнтами:

тел. +38-057-783-88-88

e-mail: *support@bookclub.ua*

Інтернет-магазин: *www.bookclub.ua*

Адреси фірмових магазинів дивіться на сайті та в каталозі

З питань гуртових продажів

звертайтеся за тел. +38-057-703-44-57

e-mail: *trade@bookclub.ua*

Паттерсон Дж., Ледвідж М.

П20 Помилка [Текст] : пер. з англ. В. Горбатька. — Харків : Книжковий Клуб «Клуб Сімейного Дозвілля», 2008. — 256 с.

ISBN 978-966-343-962-4 (укр.).

ISBN 978-0-316-11736-4 (англ.).

Детектив поліції Лорін Стівел підозрює свого чоловіка Пола в подружній зраді. Прагнучи віддячити Полові тим самим, жінка наважується зрадити його зі своїм колегою Скоттом Тайером. Тієї-таки ночі вона стає свідком жадливої бійки між чоловіком та коханцем. Тайер гине. Лорін, як працівникові відділу вбивств, доручають розкриття цього злочину. Вона дізнається достеменно, що вбивцею є Пол, але замітає сліди, бо винуватить себе в тому, що сталося. Проте щодо цього Лорін помиляється — і, як з'ясується пізніше, не востаннє...

ББК 84.7СПО

© Rankin

Джеймс Паттерсон — один з п'яти найвідоміших сучасних письменників світу, автор бестселерів, що вийшли тиражем понад 130 мільйонів примірників.

Він єдиний автор, чиї п'ять книжок дебютували на першому місці рейтингу «New York Times» протягом одного року.

За багатьма його творами знято популярні фільми та детективні серіали.

Звернувши за ріг на своєму «міні-купері», я побачила, як Пол виходить з офісного будинку. Поруч із ним крокувала якась білявка років двадцяти з гаком.

Він аж надто близько тулився до неї, про щось теревенив і гиготів так улесливо-хтиво, що мені відразу ж стало зле.

...Білявка мало не гепнулася, коли сідала з Полом у таксі, і той ледве встиг утримати її, захопивши за худючий лікоть під рожевою кашеміровою шаллю. Тієї миті мені здалося, що хтось з усього розмаху всадив мені в груди гостру стамеску.

www.bookclub.ua

ISBN 978-966-343-962-4

9 789663 439624